

EPISODE

HBO ORIGINAL

TASK

YILIN EN ETKİLEYİCİ DİZİLERİNDEN...

SUÇ, VİCDAN VE GERÇEKLIK ÜZERİNE NEFES KESEN BİR DRAMA

ÖZEL RÖPORTAJ

BRAD INGELSBY - TOM PELPHREY - EMILIA JONES

AYVALIK ULUSLARARASI FİLM FESTİVALİ

AYVALIK INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

SEPTEMBER
16-21
Eylül
2025
#AYUFF2025

Eserin yaratıcısı/Artwork by Teoman Madra

ayvalikff.org

EDİTÖRDEEN // OBEN BUDAK

Belki de ilk kez bu yıl, bir türlü içine giremediğimiz o yaz kafasından çıkma vakti geldi. Kısacası, battaniyemize sarılıp elimizde sıcacık bir içecek ekran karşısına geçme sezonuna doğru ilerliyoruz. Bu geçiş döneminde *Episode* olarak sizi yepyeni keşiflere ve derinlemesine sohbetlere davet ediyoruz. Eylül sayımızla birlikte ekranların büyülü dünyasına dalarken sadece hikâyelerin değil, o hikâyeleri var eden her detayın peşine düşüyoruz.

Bu ayki kapağımız, uzun süredir beklenen HBO Original dizisi *Task*'a ayrıldı. Merakla beklenen dizinin senaristi Brad Ingelsby ve başrol oyuncular Tom Pelphrey ile Emilia Jones'la Yağmur Çöl söyleşti. Sezonun tüm detaylarını öğrenmek için göz atmanızı tavsiye ederiz. Dizi hakkında uzun bir inceleme yazısı da Orçun Onat Demiröz imzasıyla *Episode*'da yer alıyor.

Ben bu ay komşu ülke Yunanistan'da bir dizi setine konuk oldum. "İki Yaka Tek Hikâye" röportajıyla, Türkiye'de *Siyah Kalp* olarak izlediğimiz, uluslararası bir fenomene dönüşen hikâyenin Yunanistan'daki yeni versiyonu "Beni Sev" in Atina setine götürüyorum sizi. Ayrıca Netflix'in fenomen dizisi *Wednesday*'in ikinci sezon hazırlıklarını Hunter Doohan ve Owen Painter ile yaptığımız keyifli bir sohbetle "Wednesday'in Karanlık Sırları" yazısında ele aldım.

Yasemin Şefik'in "Kara Şimşek Geri Dönüyor: Direksiyon Artık Kadınların!" yazısıyla çocukluğumuzun efsanevi dizisine bambaşka bir senaryoyla bakıyoruz. Michael Knight ve KITT'in maceralarının günümüzdeki yansımalarının nasıl olduğunu merak ettiğinize eminiz. Yasemin ayrıca günümüzün popüler çifti Hande Erçel-Bariş Arduç arasındaki kimyayı da inceledi.

Ahmet Vatan ise "Özlemek: Ex'i mi Kendini mi?" başlıklı yazısıyla, eski sevgililerimizi mi yoksa onların yanında keşfettiğimiz kendi benliğimizi mi özlediğimiz sorusunu *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* filminden yola çıkarak mercek altına alıyor. Alev Kurtuluş, Türk televizyonlarının yeni gözdesi *Uzak Şehir* dizisinin karakterlerini burçlar üzerinden analiz etti. Ayrıca Gülce Başer, "Bu Dizi Neden Tuttu?" başlıklı yazısıyla *Uzak Şehir*'in başarısının sırrını derinlemesine inceledi.

Emir Kula, "Objenin Gücü: Dizilerde Hikâyeyi Şekillendiren Küçük Büyük Kahramanlar" yazısında, dizilerdeki küçücük bir objenin tüm senaryonun kaderini nasıl değiştirebileceğini, Meksika ve Türk yapımı dizilerden örneklerle açıkladı. Doç. Dr. Zeynep Gürer, Doç. Dr. Mert Gürer ve Prof. Dr. İbrahim Şirin'in ortak yazısı "Sanat, Sürgün ve Modernleşmenin Draması: Şakir Paşa Ailesi" ile Osmanlı'dan Cumhuriyet'e uzanan sancılı bir dönemin ortasında, hem siyasette hem de sanatta derin izler bırakan Şakir Paşa ailesinin hikâyesini mercek altına aldı.

Jenerik müziklerinin değişen rolüne odaklanan Sinem Vural imzalı yazıda, 2025 yayın sezonunda jeneriklerin yalnızca "giriş" olmaktan çıkıp izleyiciyle bağ kuran bir müzikal kimliğe nasıl dönüştüğünü inceliyoruz. Zeynep Okyay ise "Konserlerde Boş Kalan Koltuk: Ünlüler" yazısıyla canlı müziğin eşsiz enerjisini ve ünlülerin konserlere ilgisini ele alıyor.

Yağmur Çöl, merakla beklenen yeni sezonun yeni dizilerini derledi. Orçun Onat Demiröz'ün "2025 Sonbaharında İzlenmesi Gereken TV Serileri ve Filmleri: Yıl Sonuna Doğru" başlıklı yazısıyla hem küresel hem de yerel sorunlarla boğuştuğumuz 2025 yazının ardından ekranların sunduğu kaçış yollarını ve yıl sonuna doğru izlenmesi gereken yapımları inceliyoruz. Özellikle son dönemde kültür sanat camiasında yaşanan ifşalarla Türkiye'nin "Me Too" akımının içinde bulduğumuz bu süreçte, televizyon ve sinemanın bu konulara nasıl yaklaştığını da değerlendiriyoruz.

Bu ayki *Episode* sadece bir dergi değil, aynı zamanda sonbahar akşamlarınızın en keyifli yoldaşı olmaya aday. Her bir sayfasında, ekranın büyüsunün ardındaki dünyayı keşfedecek, bilmediğiniz hikâyelere tanıklık edecek ve belki de kendi "yeni sezon" başlangıcınızı yapacaksınız. Şimdiden keyifli okumalar dileriz...

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

OBEN BUDAK

oben@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

YASEMİN ŞEFİK

yasemin@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ

YAĞMUR ÇÖL

yagmur@episodedergi.com

YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

EDİTÖRLER

ENGİN İNAN, ORÇUN ONAT

DEMİRÖZ, ONUR BAYRAKÇEKEN,

SEVTAP TUZCU

GÖRSEL YÖNETMEN

CANSU ÖZCÖMERT

cansu@mylosyayingrubu.com

REKLAM VE PROJE: YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

MYLOS YAYIN GRUBU YAYINCILIK

DANIŞMANLIK HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.

Adına Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

ve İmtiyaz Sahibi: ÖZLEM ÖZDEMİR

EYLÜL 2025 - SAYI: 61

AYLIK SÜRELİ YAYIN

ADRES: Caferağa Mah. Dr. Şakirpaşa

Sok. NO: 3/A Kadıköy - İstanbul

TEL: 0543 345 46 00

Episode' da yayımlanan tüm yazı, çizim ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin izni olmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organı ve sanal ortamlarda kullanılmaz.

2025 SONBAHARINDA İZLENMESİ GEREKEN TV SERİLERİ VE FİLMLER: YIL SONUNA DOĞRU - ORÇUN ONAT DEMİRÖZ	04
YENİ DİZİLER - YAĞMUR ÇÖL	08
KAPAK DOSYASI: TASK: YILIN EN BEKLENMEDİK, EN ÇARPICI SUÇ ÖYKÜSÜ	12
KAPAK RÖPORTAJI: BRAD INGELSBY	14
KAPAK RÖPORTAJI: TOM PELPHREY & EMILIA JONES	18
MARE OF EASTTOWN'UN İZİNİ SÜREN YÜKSEK KALİBRELİ BİR SUÇ DRAMASI: TASK - ORÇUN ONAT DEMİRÖZ	22
BİR KAPI RENGİ DÜNYAYI DEĞİŞTİRİR Mİ? DİZİLERDE SANAT YÖNETMENLİĞİNİN TURİZME UZANAN GÜCÜ - RU!	24
ÖZLEMELER: EX'İ Mİ KENDİNİ Mİ? - AHMET VATAN	30
BU DİZİ NEDEN TUTTU? UZAK ŞEHİR - GÜLCE BAŞER	32
RÖPORTAJ: HUNTER DOOHAN & OWEN PAINTER "WEDNESDAY'İN KARANLIK SIRLARI"	40
KARA ŞİMŞEK GERİ DÖNÜYOR: DİREKSİYON ARTIK KADINLARIN! - YASEMİN ŞEFİK	44
OBJENİN GÜCÜ: DİZİLERDE HİKÂYİYİ ŞEKİLLENDİREN KÜÇÜK BÜYÜK KAHRAMANLAR - EMİR KULA	46
SANAT,SÜRGÜN VE MODERNLEŞMENİN DRAMASI: ŞAKİRPAŞA AİLESİ-ZEYNEP GÜRER&MERT GÜRER&İBRAHİM ŞİRİN	48
RECCE 2: İSTANBUL'DA DİZİ ÇEKMEK - MEKÂN SEÇİMİ - YASEMİN ŞEFİK	50
JENERİKTE YENİ SESLER - SİNEM VURAL	52
FESTİVALİN RENGİ: SİNEMANIN PALETİNDE OSCAR'DAN MARDİN'E - RU!	54
KONSERLERDE BOŞ KALAN KOLTUK: ÜNLÜLER - ZEYNEP OKYAY	58
HANDE ERÇEL&BARIŞ ARDUÇ: YENİ NESLİN "KABULLENDİK" ÇİFTİ! - YASEMİN ŞEFİK	60
RÖPORTAJ: "Na μ'αγάπας" (BENİ SEV) OYUNCULARI	62
BURÇLARA GÖRE UZAK ŞEHİR - ALEV KURTULUŞ	72

32. Uluslararası **Adana**
Altın Koza
Film Festivali

22
28
Eylül

32nd INTERNATIONAL
ADANA GOLDEN BOLL
FILM FESTIVAL
22-28 September

ADANA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
ULUSLARARASI ADANA
32. altınkoza
FİLMFESTİVALİ

2025 SONBAHARINDA
İZLENMESİ GEREKEN TV
SERİLERİ VE FİLMLER:

YIL SONUNA DOĞRU

YAZI //_ ORÇUN ONAT DEMİRÖZ

Doğrusu 2025 yazı zihinsel olarak oldukça yorucu geçti. İçinde debelendiğimiz depresyon hali de giderek büyüdü. Bir tarafımızda küresel çaptaki jeopolitik sorunlar, savaşlar ve Gazze soykırımı yer alıyor, diğer yanımızda da lokal bazlı dertler bulunuyor. İç siyasetteki ajanda, hayat pahalılığı, arka arkaya çıkan yangınlar ve ölen canlar birçoğumuzun kaygı seviyesini zorluyor.

Bununla birlikte 2025 yazının son bölümünde kadınlar ve LGBTİ+ bireyler tarafından erkek fotoğrafçılar ile erkek oyunculara yönelik yapılan ifşalar gündemimize bomba gibi düştü, yaşadığımız rahatsız edici erkek egemen düzeni tekrar yüzümüze vurdu. Ifşalar da sadece fotoğrafçılar ve oyuncularla sınırlı kalmadı. Kültür sanat camiasının bütününe yayılan bu süreçte müzisyenler, yönetmenler ya da edebiyat dünyasından isimler de ifşalarda yer aldı. Bir anda kendimizi Türkiye'nin "Me Too" akımının içinde bulduk ve ifşalarla birlikte toplumsal çürümenin toksik erkeklikle ilgili boyutunu bir kere daha gördük.

Bu can sıkıcı gündemden kaçmanın yolu da konserlerden, albümlerden, filmlerden ve TV serilerinden geçiyor. Bu nedenle sizler için 2025 sonbaharında izlenmesi gereken TV serilerini ve filmleri listeledim. Gelin, 2025 sonbaharının öne çıkan TV serilerine ve filmlerine birlikte göz atalım. Keyifli okumalar ve keyifli seyirler!

TV SERİLERİ
TASK

Mark Ruffalo, kariyerinin altın çağını yaşayan ve aynı zamanda politik kimliğiyle, aktivist çalışmalarıyla tanınan yıldızlardan. Mark Ruffalo'nun "Tom" isimli bir FBI ajanını canlandırdığı *Task*, 2025'in son çeyreğine damga vurması beklenen yapımlardan. Seri, Philadelphia'nın banliyölerindeki işçi sınıfı mahallelerinde geçiyor ve uyuşturucu trafiğine odaklanıyor.

HBO yapımı olan *Task*'ın yaratıcısı ise *Mare of Easttown* serisiyle sıçrama yapan Brad Ingelsby. Kate Winslet'in başrolde yer aldığı *Mare of Easttown* dramatik yapıyla, karakter çalışmalarıyla ve polisiye öğeleriyle parlayan bir HBO mini serisiydi.

Bu nedenle Brad Ingelsby'nin yeni serisi *Task* büyük bir heyecanla bekleniyor. Serinin oyuncu kadrosunda Mark Ruffalo ile birlikte Emilia Jones, Silvia Dionicio, Tom Pelphrey ve Alison Oliver gibi isimler yer alıyor. Uzun süredir üzerinde çalışılan *Task*, 2025 sonbaharının en merak edilen işlerinden.

HOUSE OF GUINNESS

Netflix kataloğuna eklenecek *House of Guinness*, *Peaky Blinders* ile gönüllere taht kuran Steven Knight'ın yeni serisi. Steven Knight tarafından yaratılan ve kaleme alınan *House of Guinness* tarihi bir suç draması.

House of Guinness, 19. yüzyılın Dublin ve New York'unda geçiyor. Serinin hikâyesi ise Guinness bira imparatorluğunu kuran "Sir Benjamin Guinness"ın ölümünün ardından başlıyor. Dizinin oyuncu kadrosunda Anthony Boyle, Louis Partridge, Emily Fairn, Fionn O'Shea, Dervla Kirwan, Jack Gleeson ve Niamh McCormack gibi isimler yer alıyor. Seri, Sir Benjamin Guinness'in bıraktığı vasiyetin çocukları üzerindeki etkilerini ve Guinness fenomeniyle iç içe olan karakterleri inceliyor. *House of Guinness*, 25 Eylül'de Netflix kataloğuna eklenecek.

IT: WELCOME TO DERRY

It (O) romanı, modern korku edebiyatının efendisi Stephen King'in başyapıtlarından. Son olarak Andy Muschietti tarafından beyazperdeye uyarlanan eser, korku hayranlarını tatmin etmeyi bilmişti. Filmlerin gişede yakaladığı başarıdan sonra ise *It* evreni genişletilmeye karar verildi. Özellikle Stephen King ve korku hayranlarının merakla beklediği *It: Welcome to Derry*, ünlü kurgu kasabası Derry'nin tarihine ışık tutmaya hazırlanıyor.

HBO'nun daha ilk sezonu yayınlanmadan 2. sezon onayını verdiği seri, romanda ve filmlerde yaşanan olayların öncesini ele alacak. Toplamda 3 sezonluk bir hikâye arka kurulan *It: Welcome to Derry*'nin her sezonunda farklı bir tarihsel döngü işlenecek. Serinin ilk sezonu 1962'de geçecek, 2. sezonda 1935'e gidilecek, planlanan 3. sezonda ise 1908'e dönülecek. Böylelikle "Pennywise" karakterinin 27 yıllık döngüleri arasındaki bağ derinleştirilecek.

Serinin ilk sezonunda 1960'lı yılların Amerika'sındaki sosyopolitik konular, siyahi kültür ve ırkçılık da önemli bir yer tutuyor. *It: Welcome to Derry*, Ekim 2025'te yani "Halloween" (Cadılar Bayramı) zamanında yayınlanacak.

PLURIBUS

PLURIBUS

Breaking Bad ve *Better Call Saul* gibi TV tarihine geçen, TV'yi dönüştüren serilere imza atan Vince Gilligan yeni işiyle dönmeye hazırlanıyor. Apple TV+ kataloğuna eklenecek *Pluribus*, bilimkurgu türünde ve başrolünde de *Better Call Saul*'un yıldızı Rhea Seehorn yer alıyor.

Vince Gilligan'ın yeni serisi "dünyanın en mutsuz insanının dünyayı mutluluktan kurtarmak zorunda kalmasını" konu ediyor. Öte yandan Vince Gilligan, *Pluribus* ile yeni denizlere yelken açıyor ve bu kara mizah öğeleri taşıyan tuhaf hikâyeyi de "grounded genre drama" olarak tanımlıyor.

Bununla birlikte Apple TV+, serinin daha ilk sezonu yayınlanmadan 2. sezon onayını verdi ve *Pluribus*'un 2. sezon çalışmalarına da başlandı. Serinin oyuncu kadrosunda ise Rhea Seehorn'un yanı sıra Karolina Wydra, Carlos Manuel Vesga, Miriam Shor ve Samba Schutte gibi isimler yer alıyor. *Pluribus*, 7 Kasım'da yayınlanacak.

STRANGER THINGS

Netflix'in fenomen serisi *Stranger Things*, 5. sezonuyla ekranlara veda etmeye hazırlanıyor. Yaklaşık 3 yıllık bir bekleyişin ardından yayınlanacak final sezonu, 2025'in de en heyecan yaratan serilerinden. Şimdiye kadar yayınlanan fragmanlar da çok büyük bir ilgiyle karşılandı.

Duffer kardeşlerin yarattığı "upside down" evreni, yeni sezonda Hawkins'i yutmaya çalışacak ve Will karakterinin "Vecna" ile psikik bağlantısı hikayedeki en önemli unsurlardan biri olacak. Öte yandan *Stranger Things*'in final sezonu hayli uzun bir izleme yolculuğu sunacak. Bütün bölümlerin 2 saati aşan bir süresi bulunuyor.

5. sezonu ana hikâyesini sonlandıracak *Stranger Things*, farklı spin-off ve projelerle büyümeye devam edecek. Bunlardan ilki dizinin spin-off'u niteliğindeki animasyon projesi *Stranger Things: Tales From '85*!

Stranger Things'in final sezonunun ilk cildi ise 27 Kasım'da Netflix kataloğuna eklenecek. Serinin yaratıcısı Duffer kardeşler de önümüzdeki yıl itibarıyla çalışmalarına Paramount çatısı altında devam edecek. İkili Paramount için hem TV serileri hem de sinema projeleri üretecek.

FİMLER

CAUGHT STEALING (SUÇÜSTÜ)

Caught Stealing, Darren Aronofsky'nin filmografisindeki en ayırksı filmlerden. Açıkçası Darren Aronofsky bu filmle İngiliz damarı olan ve buram buram Guy Ritchie ile Danny Boyle kokan karanlık bir suç komedisi çıkarıyor.

Bununla birlikte Darren Aronofsky, *Caught Stealing*'de dramatik bir vites değişikliğine gidiyor ve filmografisindeki diğer işlerden daha bağımsız bir yapıma imza atıyor. Kuşkusuz bu filmde *Requiem for a Dream*'i anımsatan kayıp bir punk ruhu ve *Trainspotting* ağırlığı da var.

Ancak *Caught Stealing*'in senaryo ve karakter çalışması olarak düz bir yapıya sahip olduğunu söylemem lazım. Yine de temposuyla, akıcılığıyla, çoklu karakter kullanımıyla, 90'lar atmosferiyle ve mizahıyla kendisini sevdiren bir film. Bir yandan da Darren Aronofsky'nin sıklıkla kullandığı motiflerden biri olan "Amerikan Rüyası" ve sistemin inşa ettiği kaybedenler kulübü üyesi bireylerin çıkış arayışı son derece eğlenceli olarak sunuluyor.

ONE BATTLE AFTER ANOTHER

Paul Thomas Anderson, çağdaş Amerikan sinemasının en önde gelen isimlerinden. "PTA" olarak anılan yönetmenin; karakter yaratma ile hikâye anlatma yeteneği, oyuncu yönetimi ve biçimsel nitelikleri kendisini farklı bir yere koyuyor.

Son uzun metrajı *Licorice Pizza*'dan bu yana uzun zaman geçen PTA'nın yeni filmi *One Battle After Another*, 2025 sonbaharının en dikkat çekici yapımları arasında. Oyuncu kadrosunda Leonardo DiCaprio, Benicio Del Toro, Sean Penn, Regina Hall, Teyana Taylor, Wood Harris, Alana Haim ve Chase Infiniti gibi yıldızların bulunduğu film, PTA'nın bugüne kadarki

en büyük bütçeli işi konumunda.

Çekimleri yüksek çözünürlük ve genişlik sunan 35mm VistaVision formatında gerçekleştirilen film, 1984'te geçiyor. 1960'lardaki hippie ve gençlik hareketlerinin Ronald Reagan dönemine etkilerine odaklanan *One Battle After Another*, yıllar önce devrimci eylemlerde bulunan bir grubun kaçırılan bir kızın peşine düşme hikâyesini anlatıyor. Filmin vizyon tarihi ise 26 Eylül!

BUGONIA

Yunan Yeni Dalgası'nın yıldızı Yorgos Lanthimos'un son filmi *Bugonia*, 2025 sonbaharında vizyona girecek bir başka ilgi çekici yapım. Yorgos Lanthimos, Emma Stone ve Jesse Plemons'ı yeniden bir araya getiren *Bugonia* bilimkurgu komedisi türünde. Güney Koreli Jang Joon-hwan'ın kült filmi *Save the Green Planet*'in yeniden uyarlaması olan *Bugonia*, komplo teorilerine meraklı iki gencin, bir şirketin CEO'sunu kaçırmalarını konu ediyor.

İkili, kaçırdıkları CEO'nun Dünya'yı yok etmeye çalışan bir uzaylı olduğunu düşünüyor ve işler giderek tuhaf bir hale bürünüyor. Modern Güney Kore sinemasının cevherlerinden biri olan *Save the Green Planet*'in, Yorgos Lanthimos'un ellerinde neye dönüştüğü ise büyük bir merak konusu.

Bugonia, Yorgos Lanthimos ve Emma Stone'un 4. işbirliği konumunda. Film, 24 Ekim'de sinemaseverlerle buluşacak.

IT WAS JUST AN ACCIDENT (YEK TASADEF SADEH)

İran sinemasının en muhalif ve aykırı yönetmenlerinden Cafer Penahi'nin yeni filmi de 2025 sonbaharının merakla beklenen yapımlarından. İran'daki molla rejimine karşıtlığı ile bilinen Cafer Penahi, bu uğurda bedel ödemiş bir isim.

Cafer Penahi, son filmi *It Was Just an Accident* (Yek tasadef sadeh) ile 2025 Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye kazandı ve bu yılın öne çıkan isimlerinden biri olmayı başardı. 2025'in dünya sineması açısından en merak edilen yapımlarından biri olan *It Was Just an Accident*, Vahid isimli bir karakterin hapishanede kendisine işkence eden ve hayatını mahveden birisine tıpatıp benzeyen başka birisini kaçırmamasını konu alıyor.

Cafer Penahi'nin hapishane deneyimlerinden esinlenerek yazdığı film, suç unsurları ve kara mizah öğelerinin yanı sıra adaletin sembolik bir şekilde ele alındığı bir yapım olarak dikkat çekiyor.

GOOD BOY

Good Boy, sosyal medyada viral olan fragmanı ile birlikte parladı. Özellikle korku hayranlarının ve sinefillerin ilgisini çeken yapım, bir köpeğin gözünden anlatılan lanetli ev hikâyesi sunuyor.

Filmin başrolünde de Indy isimli bir köpek yer alıyor. Filmin yönetmeni ve senaristi Ben Leonberg'ün gerçek hayattaki köpeği olan Indy, *Good Boy*'da da kendi ismini taşıyor. Indy'nin sahibi rolünde ise Shane Jensen bulunuyor.

Geçen martta South by Southwest Film Festivali'nde prömiyerini yapan *Good Boy*, eleştirmenlerden de olumlu yorumlar aldı ve film hakkında yüksek skorlu kritikler yayınlandı. Bir köpeğin gözünden korku hikâyesi anlatan ve farklı bir bakış açısı sunan *Good Boy*, 2025 sonbaharının beklenen korku filmlerinden.

+ YAZI_//_ YAĞMUR ÇÖL +

ÇARPINTI

Yeni sezonun iddialı yapımlarından OGM Pictures imzalı *Çarpıntı*, Sibel Taşcıoğlu, Kerem Bürsin, Deniz Çakır ve Lizge Cömert'i başrollerde buluşturuyor. Dizi, doğuştan kalp hastalığıyla mücadele eden Aslı'nın (Lizge Cömert) hikâyesini anlatıyor. Zengin Alkan ailesinin kızı Melike'nin ölümü sonrası kalp nakliyle ikinci bir şans bulan Aslı, Melike'nin annesi Reyhan için çok önemli biri haline gelir. Ancak Aslı'nın hırslı annesi Hülya bu bağı kendi çıkarı için kullanacaktır. Aşk, aile ve yas temaları etrafında şekillenen dizinin yapımcılığını Onur Güvenatam üstlenirken yönetmen koltuğunda Burcu Alptekin oturuyor. Dizinin senaryosu ise Deniz Dargı, Cem Görgeç ve Mevsim Yenice tarafından kaleme alınıyor.

Çarpıntı, 7 Eylül'de Star'da prömiyer yaptı.

VELIAHT

Veliaht, tartışmasız yeni sezonun en merakla beklenen yapımlarından. Başrollerinde Akın Akınözü, Serra Arıtürk, Ercan Kesal ve Erkan Kolçak Köstendil'in yer aldığı yapım, *Çukur* ve *İçerde* gibi projelere imza atan Yamaç Okur'un yeni yapım şirketi FARO imzası taşıyor.

Özgün hikâyesinde Tunahan Kurt imzası olan, senaryosunu Berrin Tekdemir, Necip Güleçer, Tunahan Kurt'un beraber yazdığı *Veliaht*'ın yönetmen koltuğunda ise Sinan Öztürk oturuyor. Dizide ayrıca Hazal Türesan, Derya Karadaş, Tansu Biçer, Bora Akkaş ve Erdem Şenocak gibi isimler rol alıyor.

Zülfikar Karslı, yaşadığı sağlık sorunları nedeniyle otogardaki eski gücünü yitirirken herkes gözünü yurtdışından döneceği söylenen oğlu Zafer'e dikmiştir. Babasından kalan borçlarla boğuşan seyyar tamirci Timur'un yolu bu sırlarla dolu aileyle kesişir ve hiç bilmediği bir kaderin içine, Zülfikar Karslı'nın veliahtı Zafer Karslı olarak adım atar. Zülfikar'ın çocukları Kudret, Derya, Cennet, Zafer ve Zafer'in eşi Reyhan için artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

Veliaht, 11 Eylül'de Show TV'de.

AŞK VE GÖZYAŞI

Kore uyarlamaları ülkemizde hızla devam ediyor. İki sezon önce *Bahar*'ın yakaladığı başarının ardından Güney Kore yapımı *Queen of Tears* dizisi, *Aşk ve Gözyaşı* adıyla Türk televizyonlarına uyarlanıyor.

Bununla birlikte dizi, bu sene ekranlarda sıkça partner olarak gördüğümüz Hande Erçel ve Barış Arduç'u yeniden buluşturacak. Senaryosunu Dilara Pamuk'un kaleme aldığı, yönetmen koltuğunda Engin Erden'in oturduğu dizi O3 Medya ve Dass Yapım imzası taşıyor.

Dizi, Meyra (Hande Erçel) ve Selim'in (Barış Arduç) fırtınalı aşkını anlatacak.

Aşk ve Gözyaşı, 19 Eylül'de atv'de.

GÜLLER VE GÜNAHLAR

Kanal D'nin merakla beklenen yeni dizisi *Güller ve Günahlar*, sezonun öne çıkan yapımları arasında yerini alıyor. Murat Yıldırım ve Cemre Baysel'i başrollerde buluşturan dizi, hayatını dürüstlük, güven ve aile sevgisi üzerine kuran Serhat'ın (Murat Yıldırım), eşi Berrak'ın yıllardır sakladığı büyük bir sırrı öğrenmesiyle altüst olan yaşamını konu alıyor. Serhat'ın yolunun fakir mahallenin dobra kızı Zeynep (Cemre Baysel) ile kesişmesiyle de olaylar bambaşka bir hâl alıyor.

NGM Medya imzalı dizi, Eylül'de Kanal D'de.

AYNADAKİ YABANCI

Başrollerinde Onur Tuna, Simay Barlas ve Caner Topçu'nun yer aldığı *Aynadaki Yabancı*, yeni sezonda atv'de izleyiciyle buluşacak. Zengin bir ailenin gelini olarak kusursuz görünen Azra, kızıyla birlikte kaçmaya çalışırken büyük bir bedel öder. Ona kavuşabilmek için yüzünü değiştirip başka biri olarak eve dönmek zorunda kalır. Bu yolculukta başarılı estetik cerrah Barış Saygıner (Onur Tuna) ile tanışır ve hayatı geri dönülmez biçimde değişir.

Dizinin oyuncu kadrosunda Asuman Dabak, Kerem Arslanoğlu, Nazlı Senem Ünal, Emre Taşkıran, Ayten Soykök, Selinay Taşol, Sema Gültekin, Soner Türker, Seher Terzi, Mümin Karaçil, Cemre Melis Çınar ve Sara Yılmaz yer alıyor.

MF Yapım imzalı dizinin yönetmen koltuğunda ise Eda Toksöz otururken senaryosunu Pelin Gülcan, Lara Bulut Tecim, Batuhan Özbay ve Berşan Tan kaleme alıyor.

Aynadaki Yabancı, yeni sezonda atv'de.

BEREKETLİ TOPRAKLAR

Süreç Film imzalı yeni dizi *Bereketli Topraklar*, Engin Akyürek ve Gülsim Ali'yi bir araya getiriyor.

Adana'nın köklü aileleri Bereketoğulları ve Karahanlılar arasında geçmişte yaşanan kanlı bir savaşın ardından büyük bir sırla sağlanan barışın gölgesinde yeni bir dönem başlar. Şehre yeni gelen Savcı Nevin (Gülsim Ali), Ömer Bereketoğlu'nun (Engin Akyürek) tüm planlarını altüst eder. İkili, kendilerini sarsıcı bir aşkın ortasında bulur.

Dizinin senaryosunu Hasan Tolga Pulat, Ozan Ağaç ve Seçil Çömlekçi kaleme alırken yönetmenliğini ve süpervizörlüğünü Yağız Alp Akaydın üstleniyor.

Oyuncu kadrosunda ise Akyürek ve Ali'ye; Belçim Bilgin, Yiğit Koçak, Sarp Akkaya, İlayda Akdoğan, Zehra Kelleci, Hakan Çelebi, Bahar Süer, Gözde Demirtaş, Ekrem Şen ve Mert Özbek gibi isimler eşlik ediyor.

Bereketli Topraklar, yeni sezonda Show TV'de.

BEN LEMAN

Yakında NOW ekranlarında başlayacak *Ben Leman* dizisi, geçmişin sırlarıyla yolları kesişen Leman, Şahika, Mine, Suzi ve Demir'in hikâyesini merkeze alıyor.

Başrollerinde Burçin Terzioğlu, Özgür Çevik, Selin Şekerci, Duygu Sarışın, Gökçe Eyüboğlu, Tansel Öngel ve Şebnem Sönmez'in yer aldığı NTC medya imzalı dizinin yönetmen koltuğunda ise Semih Bağcı oturuyor. Dizinin özgün hikâyesi Yekta Torun imzası taşıırken senaryoda ona Hilal Yıldız eşlik ediyor.

Çekimleri İzmir'de devam eden Ben Leman, yeni sezonda NOW'da.

BEN ANNEMİN RÜYASIYIM

Medyapım imzalı *Ben Annemin Rüyasıyım* Funda Eryiğit, Caner Cindoruk ve Zerrin Tekindor'u başrollerde bir araya getiriyor. Yıllar boyunca haksız yere cezaevinde kalan Ayşe (Funda Eryiğit), özgürlüğüne kavuştuğunda tek amacı, elinden alınan kızı Zeynep'e yeniden kavuşmaktır. Ancak kızı artık başka bir aile tarafından evlat edinilmiştir. Ayşe ona ulaşabilmek için Kemal'in (Caner Cindoruk) güvenini kazanmak zorundadır. Fakat bu süreçte en büyük engeli, oğlunun ölümünden onu sorumlu tutan eski kayınvalidesi İlter (Zerrin Tekindor) olacaktır. Yönetmen koltuğunda *Magarsus*'tan tanıdığımız Yunus Ozan Korkut'un oturduğu dizi, Güney Kore'de büyük ilgi gören *Lie After Lie* dizisinden uyarlanıyor.

Ben Annemin Rüyasıyım, yeni sezonda NOW'da.

GÖZLERİ KARADENİZ

Yeni sezonun açılışını O3 Medya'nın atv için çektiği *Gözleri KaraDeniz* yaptı. İlk bölümüyle 2 Eylül'de ekrana gelen dizinin başrollerini Halit Özgür Sarı ve Özge Yağız paylaşıyor. Yönetmen koltuğunda Altan Dönmez ve Orkun Çatak'ın oturduğu dizi, Karadeniz'den İstanbul'a uzanan bir aşk ve mücadele hikâyesini anlatıyor. Merkezinde Azil (Halit Özgür Sarı) ve Güneş'in (Özge Yağız) imkânsız aşkı bulunan yapım, ilk bölümüyle beğeni topladı.

Gözleri KaraDeniz, her Salı atv'de.

HALEF: KÖKLERİN ÇAĞRISI

Başrollerinde İlhan Şen, Aybüke Pusat ve Biran Damla Yılmaz'ı buluşturan *Halef: Köklerin Çağrısı*, şimdiden merakla bekleniyor.

Başarılı bir cerrah olan Serhat (İlhan Şen), doğduğu toprakların kaderinden kaçarak İstanbul'da yeni bir hayat kurmuştur. Ancak yıllar sonra Urfa'ya dönmek zorunda kalır. İki düşman ailenin

gölgesinde geçmişle yüzleşen Serhat, kalbi ile vicdanı arasında sıkışır. Melek'in (Aybüke Pusat) gelişle konakta tüm dengeler değişir.

Yapımını Most Production, yapımcılığını Gül Oğuz'un üstlendiği dizinin yönetmen koltuğunda Deniz Çelebi Dikilitaş, senaryo ekibinin başında ise Ercan Uğur yer alıyor.

Halef: Köklerin Çağrısı, 25 Eylül'de NOW'da.

KISKANMAK

Nahid Sırrı Örik'in aynı adlı eserinden uyarlanan Ay Yapım imzalı *Kıskanmak* dizisi, yeni sezonda NOW ekranlarında izleyiciyle buluşacak.

Başrollerinde Özgü Namal, Selahattin Paşalı, Mehmet Günsür ve Hafsanur Sancaktutan'ı buluşturan dizi, Paşazade ailesinin görkemine rağmen sevgisiz büyüyen Seniha'nın (Özgü Namal) hem geçmişle yüzleşmesini hem de hayatını geri alma çabasını konu alıyor.

Dizinin oyuncu kadrosunda ayrıca Beril Pozam, Hande Doğandemir, İpek Tuzcuoğlu, İftar Gökseven, Rozet Hubeş, Cem Uslu, Dilara Aksüyek, Lila Gürmen, Zeynep Yüce ve Ayda Aksel gibi isimler yer alıyor.

Entrika, tutku ve iktidar mücadelesi etrafında şekillenen Kıskanmak, 16 Eylül'de NOW'da.

SAKINCALI

Gold Film imzalı yeni dizi *Sakıncalı*, Salih Bademci ve Özge Özpirinçci'yi yeniden aynı projede buluşturuyor. *İlk* ve *Son* dizisinin 1. sezonunda birlikte rol alan ikili bu kez Süreyya ve Çetin karakterleriyle izleyici karşısına çıkacak. Dizinin senaryosunu *Bahar* dizisinden tanıdığımız Ayça Üzümlü kaleme alırken yönetmen koltuğunda Arda Sarıgün oturuyor. Evladının intikamını almak için savaş veren güçlü bir iş kadını olan Süreyya'nın hikâyesini anlatan yapımda ikiliye Olgun Tokur, Nihal Yalçın ve Cem Bender eşlik ediyor.

15 Eylül'de sete çıkması planlanan dizi yeni sezonda NOW'da ekrana gelecek.

TAŞACAK BU DENİZ

Sen Anlat Karadeniz'le büyük beğeni toplayan Ulaş Tuna Astepe, yeniden bir Karadeniz hikâyesiyle ekranlara dönüşüyor.

OGM Pictures imzalı *Taşacak Bu Deniz*, Astepe ile Deniz Baysal'ı başrollerde buluşturuyor. Karadeniz'in dalgaları kadar hırçın, türkülleri kadar derin bir öykü anlatan dizi; iki düşman aile, Furtunalar ve Koçariler arasındaki kan davasını ve bu mücadelenin ortasında doğan imkânsız bir aşkı konu alıyor.

Sen Anlat Karadeniz'i kaleme alan Ayşe Ferda Eryılmaz ve Nehir Erdem'in yazdığı dizinin yönetmenliğini Çağrı Bayrak üstleniyor.

Taşacak Bu Deniz, çok yakında TRT 1'de.

SAHTEKÂRLAR

Yargı ekibi geri dönüşüyor. Sema Ergenekon'un kaleminden çıkan, yönetmenliğini Ali Bilgin'in üstlendiği Ay Yapım imzalı *Sahtekârlar*, yeni sezonda NOW ekranlarında izleyiciyle buluşacak.

Şimdiden merakla beklenen dizide Burak Deniz ve Hilal Altınbilek başrolleri paylaşıyor. Deniz, adil ve yardımsever bir avukat olan Ertan Aydın'a hayat verirken Altınbilek ise yoksulluk içinde yaşayan ancak insanları kolayca kandırabilen sahtekâr bir kadın, Reyhan karakteriyle izleyici karşısına çıkacak.

Oyuncu kadrosunda Perihan Savaş, Tamer Levent, Elçin Afacan, Naz Gökten, Emre Bulut, Can Bartu Aslan ve Uğur Aslan gibi isimler yer alıyor.

Dizinin eylül ortasında sete çıkması bekleniyor.

KADİFE KELEPÇE

TMC Film imzalı *Kadife Kelepçe*, yeni sezonda Show TV'de izleyiciyle buluşacak. Senaryosunu Emre Özür, Hazar Kozice ve Ezgi İdil Esen'in kaleme aldığı dizinin sloganı ise "Bazıları güzelleşmek ister, bazıları sadece hayatta kalmak..."

Dizinin oyuncu kadrosunda Seda Bakan, Uğur Güneş, Ahsen Eroğlu, Emre Bey, Celil Nalçakan, Şebnem Bozoklu, Devrim Yakut, Yeliz Korkmaz, Yağmur Özbasmacı, Menderes Samancılar ve Alper Kut yer alıyor.

Hikâye; kenar mahallede kuaförlük yaparken kendini bir anda lüks bir güzellik merkezinin sahibi olarak bulan Aydan'ı takip ediyor.

17 Eylül'de sete çıkması beklenen dizi, yakında Show TV'de.

EPI-
SO-
DE

task

HBO MAX

RÖPORTAJ

HBO ORIGINAL

TASK

12 EPI-
SO-
DE

YILIN EN ÇARPICI SUÇ ÖYKÜSÜ

YAZI & RÖPORTAJLAR_//_YAĞMUR ÇÖL

Mare of Easttown'u izlediğimde çok etkilenmiştim. Final bölümüne gelene kadar birçok sahnede göz yaşlarımı tutmaya çalıştığımı ama son sahnelerde dayanamadığımı hatırlıyorum. Zaten polisiye seven biriyim ama o dizi, çok büyük, çok katmanlı bir drama sunmuştu bana. Günlerce aklımda dönüp durdu.

Episode olarak *Mare of Easttown*'un yaratıcısı Brad Ingelsby'nin HBO Max için yeni bir proje hazırladığını duyunca hepimiz çok heyecanlandık. Polisiyeyi seven bir ekibiz; Ingelsby de derinliğiyle öne çıkan gerçekçi polisiyeleri neredeyse mükemmel yaratıyor. Karakter odaklı, sinematik ve en önemlisi metniyle parlayan bir dünya kuruyor; her karakterin ardında koca bir roman gizliyor adeta. Biz de böylece HBO'nun yeni dizisi *Task*'ı kapağımıza taşımaya karar verdik. Üstelik başrollerde Mark Ruffalo ve Tom Pelphrey var!

Öncelikle size biraz *Task*'tan bahsetmek istiyorum. İki erkeğin hikâyesi bu. Biri eski rahip, şimdilerde FBI Ajanı Tom Brandis (Ruffalo). Diğeri ise çöp toplayıcılıktan hırsızlığa sivrulan Robbie Prendergrast (Pelphrey). İlk bakışta tamamen zıt karakterler gibi görünseler de ikisinin de ortak bir derdi var: Hayatın farklı yükleriyle boğuşuyor ama ailelerini ayakta tutmaya çalışıyorlar. Dizi, bana hiç bilmediğim şeyler öğretti diyebilirim. Toksik olmayan masküleniteyi ilk defa bu kadar net anladım. Kapak dosyamızda dizinin yaratıcısı ve yazarı Brad Ingelsby ile yaptığımız röportajı bulacaksınız. O, New York'taydı, ben İstanbul'da, Zoom üzerinden buluştuk. Açıkçası bu benim yaptığım en özel ve unutulmaz röportajlardan biriydi. Onun için de iyi geçmiş olacak ki, bazı sorularımıza teşekkür etmekle kalmadı; ekranlarda belki de en az anlatılan işçi sınıfından insanların hikâyelerine verdiği öneme dair sorumuzu sorduğumda gözleri doldu ve bunun o gün duyduğu en güzel şey olduğunu söyledi.

Robbie'ye hayat veren Tom Pelphrey ile yaptığımız röportaja, Maeve karakterini canlandıran Emilia Jones da eşlik etti. Dizideki hırsız-polis aksında bir hırsıza hayat verdiği için onu çoğunlukla stresli anlarda görsek de aslında akılda kalıcı bir kahkahası olduğunu söylemem gerek. Emilia ile set dışında da çok iyi bir ikili olmuşlardı. Çok keyifli, bol kahkahalı bir röportaj gerçekleştirdik.

Ne yazık ki takvimi uymadığından dizinin başrol oyuncusu Mark Ruffalo ile birebir röportaj yapma şansımız olmadı. Yine de prodüksiyon notlarından ona ait bazı alıntılar sizlerle paylaşabiliyoruz. Ruffalo, *Task* hakkında şöyle diyor:

"*Task* ilk bakışta sıradan bir polisiyeymiş gibi görünebilir. Ama Brad'ın derin insani bakışı sayesinde Tom ve ekibi yasaları siyah beyaz bir meseleye dönüştürmeye çalışırken bu karakterlerin sahiciliği ve kusurları gerçeğe dönüşüyor."

Bazı dizilerde oyuncular parlar, bazılarında yönetmen. *Task*'ta ise hepsi bir arada. Ama herkesin ilk andığı şey, Ingelsby'nin senaryosu. Ruffalo da Ingelsby'nin yazarlığını kısaca şöyle özetliyor: "Brad'ın hayata dokunan, gerçekçi yazımı hikâyeye atan bir kalp, ruh veriyor."

Tom Brandis karakterine biraz daha yakından bakarsak: Aslında evlenebilmek için kiliseden ayrılmış eski bir rahip Tom. Eşiyle birlikte üç çocukları var, bunlardan ikisi evlatlık.

Task'ın asıl hikâyesi ise Tom'un eşinin ölümünün ardından başlıyor. İlk bölümlerde onu yas tutarken, alkol bağımlılığıyla mücadele ederken ve çocuklarıyla bağlarını yeniden kurmaya çalışırken izliyoruz. Özellikle üvey kızı Emily (Silvia Dionicio) ile... Sonra Tom'a Delaware County'de yaşanan bir dizi ev soygununu soruşturması için görev veriliyor ve Tom'un kendi "task"ını kurarak bu olayın peşine düşmesini izliyoruz.

Mark Ruffalo, karakterini şöyle anlatıyor: "Hikâye başlamadan altı ay önce karısını kaybeden Tom, duygusal olarak tamamen kapanmış durumda. Bağ kurmaya can atan bir evlatlık genç kız büyütüyor. Aslında evde ebeveynlik rolünü hep karısı üstlenmiş, bu Tom'a doğal gelen bir şey değil. Ama bu görevle birlikte onda yeniden bir şeyler canlanıyor. Böylece o trajediye dek hiçbir zaman olamadığı bir baba olma şansını yakalıyor."

Dizinin diğer ana karakteri Robbie ise uzun zamandır gördüğüm en derinlikli karakterlerden biri. Ailesiyle, arkadaşlarıyla kurduğu ilişkiler, hayata bakış açısı... Yaşadığı onca şeye, yaptığı her hataya rağmen, üstelik hikâyede "yakalanması gereken" adam olmasına karşın, onu sevmekten kendinizi alamıyorsunuz. Üstelik bu, kötüyü romantize etmekten de değil, Robbie'nin neyi neden yaptığını iliklerinize kadar hissetmekten kaynaklanıyor.

Tom Pelphrey'in Robbie için mükemmel bir cast olduğunu söylemeden de geçemeyeceğim. Zaten Pelphrey, Jersey'de büyümüş yani havaya aşına. Ama Brad Ingelsby'nin onun hakkında söylediği şu söz bence her şeyi özetliyor: "Tom bu dünyayı ve bu insanları çok iyi tanıyordu. Ama aynı zamanda karakterin içindeki coşkuyu, yaşama sevincini de anladı."

Şimdi diyeceğimi kulağa klişe gelmeden nasıl söylerim bilmiyorum: Bu iki karakter ilk bakışta inanılmaz zıt görünseler de aslında aynı yükleri taşıyor. Biri suçlu, diğeri polis ama ikisi de yalnız başına kız çocuğu yetiştiren, bu yolda defalarca tökezleyen iki baba.

Ruffalo, bu dengeyi şöyle özetliyor: "Farklı dünyalardan gelen bu iki adamın yolları sonunda kesiştiğinde hayatları birbirine paralel hale geliyor. Elbette kanunu çiğnemenin ve insanlara zarar vermenin bahanesi yok. Ama Tom, Robbie'yi sıradan bir suçludan fazlası olarak görmeye başlıyor. Aralarında beklenmedik bir bağ oluşuyor, birbirlerini hiç ummadıkları biçimlerde önemsemeye başlıyorlar."

Şunu da eklemem lazım: *Task* biraz ağır açılıyor. Eğer *Mare of Easttown*'u izlemediyseniz Brad Ingelsby'nin kaleminin karakterleri yavaş yavaş derinleştiren, hikâyeyi de zamana yayarak izleyiciyi içine çeken bir yapısı olduğunu bilmelisiniz. Ayrıca dizinin duygusal yoğunluğu nedeniyle bölümleri arka arkaya izlemek hassas kalpler için kolay olmayabilir.

Task'ın ilk bölümü 8 Eylül'de HBO Max kataloğuna eklendi. Diğer bölümler ise haftalık olarak eklenmeye devam edecek. Henüz ilk bölümü izlemediyseniz çok keyifli röportajları okuduktan sonra ekranın karşısına geçebilirsiniz.

BRAD INGELBY

+ FOTOĞRAFLAR_//_STARPIX +

Task'ın hikâyesi nasıl başladı? Nasıl bir yazım/yaratım sürecinden geçtiniz?

Aslında her şey, inancı bir şekilde sınanan eski bir rahip karakteri fikriyle başladı. Bu durumda, bir aile krizi üzerinden şekillendi. Beni cezbeden fikir, hayatı boyunca doğru bildiği, inandığı her şey bir anda yıkılan birisiydi. Bu yıkımın yani soruşturmanın ateş çemberinden geçerken yeniden bir inanç noktasına varması gerekiyordu. Bu karakter bu yüzden ilgimi çekti. Diğer taraftan, bir polis şefiyle konuşmuştum. Başka bir hikâye hakkında sohbet ederken bana postacılar ve çöp toplayıcılardan bahsetti. "Onlar aslında hayatında sürekli olan insanlar. Mahallenden, sokaktan geçiyorlar. Postanı, çöplerini görüyorlar. Senin ve ailen hakkında aslında çok şey biliyorlar ama senin için görünmezler," dedi. Bu benim için çok etkileyici bir cümleydi.

İşte bu iki karakter ilgimi çekti. Sonrasında onların etrafında bir olay örgüsü kurmam gerekti. "Bu karakterleri birbirine bağlayan şey ne olabilir?" diye düşündüm. O yolculuğa başladım ve Tom Brandis ile Robbie'nin hayatlarını, ailelerini daha da derinleştirdim. Hikâyenin asıl doğu bu böyle oldu.

Senaristler karakterleri yazarken genelde belirli bir oyuncuyu hayal etmemeye çalışır. Siz Tom'u yazarken aklınızda Mark Ruffalo var mıydı?

Ben aslında hiçbir zaman belirli bir oyuncuyu düşünerek yazmıyorum. Ama dizinin ilk bölümünü bitirip karakteri kendime okumaya başlayınca şunu düşündüm: "Amerika'nın bu bölgesinden biri olarak, kim inandırıcı olur? Kim bir ilahiyatçı, rahip okuluna gitmiş bir baba ve aynı zamanda bir FBI ajanını oynayabilir?" Bu özellikleri tek tek yazmaya başladığımda liste oldukça daraldı. Mark da listenin en başındaydı. Öyle çok yönlü bir oyuncu ki, tam anlamıyla mükemmel bir seçim oldu. İyi ki teklifi kabul etti.

Dizideki diğer oyuncular da çok başarılı ama özellikle Tom ve Robbie başroller olduğu için ikisinin seçimi gerçekten öne çıkıyor. Casting sürecinden ve oyuncularla yaptığınız hazırlıklardan bahsedermisiniz?

Teşekkür ederim. Oldukça kapsamlı bir casting süreciydi. Tom Pelphrey audition verdi ve onu kayıta görür görmez kahkahasını duydum. Çok ikonik bir kahkası var. Tom'da Robbie'ye çok yakın bulduğum harika bir neşe vardı. Robbie'yi, hep biraz yanlış yönlendirilmiş bir hayalperest olarak gördüm ve Tom'un da çok güzel, çocuksu bir yanı var. Hep neşeli bir insan ve bu özelliğini çok sevdim. Bunun yanı sıra fiziksel olarak da çok inandırıcı. Onun evlere girip birilerine tabanca kabzasıyla saldırabileceğine, uyuşturucu satıcılarını soyabileceğine inanabiliyorsunuz. Bana hem bir baba hem de bir hırsız olarak inandırıcı olabilecek bir oyuncu lazımdı. Diğer rollerdeyse çok yetenekli genç oyuncuların oluşan harika bir kadromuz vardı. Martha Plimpton da dizide müthiş bir performans sergiliyor. Şansımız yaver gitti. Uzun bir oyuncu seçimi süreciydi ama bence herkes elinden gelenin en iyisini yaptı. Oyuncuların performansı bence dizinin en güçlü yanı. Herkes gerçekten parlıyor.

“ÇOĞU ZAMAN GÖRMEZDEN GELİNE, İŞÇİ SINIFINDAN İNSANLARI YAZMA KONUSUNDA GERÇEK BİR SORUMLULUK HİSSEDİYORUM. ONLARA DA EN AZ DİĞER KARAKTERLER KADAR KARMAŞIKLIK, DÜRÜSTLÜK, KALP, HÜZÜN, ZAFER VE BAŞARISIZLIK VERMEK İSTİYORUM.”

Suç anlatıları açısından çok özel ve derinlikli bir yazar/yaratıcı olduğunuzu düşünüyorum. *Task*’ı izlerken kendimi *Mare of Easttown*’u düşünürken buldum. Son yıllarda çok fazla suç hikâyesi çıkıyor ve yıllar içinde pek çok evreden geçtiler; “whodunit”lerden altın çağ polisyelerine, noir’dan neo-noir’a, politik polisyelerden tarihi polisyelere... Ama sizin yarattığınız suç hikâyelerinde dedektifler hem katmanlı, derinlikli hem de hepimiz gibi travmaları olan, sıradan insanlar. Onları nasıl yaratıyorsunuz?

Bu gerçekten çok iyi bir soru. Zor ama harika bir soru. Bir yazar olarak daha az ilgilendiğim şeyi söyleyebilirim; çok iyi dedektifler benim pek ilgimi çekmiyor. Bir odaya girip herkesin gözden kaçırdığı ipuçlarını gören, çok iyi silah kullanan ya da kapıları kırarak içeri dalan dedektifler yazmak özellikle ilgimi çekmiyor.

Mare örneğinde ilgimi çeken şey onun bir anne olmasıydı. Genelde çok çalıştığı için evde olamayan ve bu yüzden kendini başarısız hisseden babaları görürüz. Ama Mare’de beni asıl etkileyen, kendini başarısız hisseden bir anne fikriydi. İyi bir dedektifti fakat onu özel bir dedektif yapan tek bir özelliği yoktu.

Task’taki Tom Brandis için de benzer bir durum sözkonusu. O harika bir FBI ajanı değil. Hatta dizide Robbie’ye şöyle söylüyor: “Ben sadece yerel bir ajanım, o kadar da iyi değilim.” Ama Tom’u bir karakter olarak ilginç kılan şey, eski bir rahip olması diye düşünüyorum. İnsanların ihtiyaç duyduğu anda onlara danışmanlık yapıyor, itiraflarını dinliyordu. Şefkatliydi. Onu benim için ilginç kılan şey buydu. Bir dedektif olarak asıl süper gücü buydu. Çok iyi bir nişancı olması ya da ipuçlarını yakalaması değil, insanlara ve olaylara pek sık görmediğimiz bir empatiyle yaklaşabilmesiydi. Bu bana, sırf “süper dedektif” olan birini yazmaktan çok daha cazip geldi.

Şunu sormak istedim: Böyle bir karakter nasıl olur? Bir rahibin FBI ajanı olması nasıl bir şey? Sonuçta bu farklı bir hizmet türü. Ayrıca amcam da bir rahipti. Sonra rahipliği bıraktı. Yani Tom karakterinin önemli bir kısmı aslında amcamdan doğdu. Şimdi evli ve uzun yıllardır rahiplik yapmıyor ama ona rahip olmanın nasıl bir şey olduğunu, Tanrı’yla ilişkisinin şimdi nasıl olduğunu sordum. Tom Brandis karakterinin bir bölümü, uzun yıllar Augustinus tarikatında rahiplik yapmış olan amcamdan geldi.

Dünyadaki milyarlarca insan kendileri ve çocukları için daha iyi bir hayat kurmak için sürekli çalışıyor ama karşılığında çok az şey alıyor. Siz de bu insanların hikâyesini anlatıyorsunuz aslında; küçük gibi görünen ama hayati sorunlarla yüzleşen, işçi sınıfından insanları. *Mare of Easttown*’da mesela, bebeğin kulak ameliyatını yaptırabilmek için para kazanmaya çalışan bir kadını izliyoruz. *Task*’ta da çocuklarına iyi bir gelecek verebilmek için yasadışı yollara başvuran Robbie’yi izliyoruz. Gerçek dünyanın gerçek insanlarını anlatmayı önemseydiğinizizi düşünüyorum, katılıyor musunuz?

Bugün bana söylenmiş en güzel şey bu. Bu hikâyeleri anlatma sebebim de bu; çünkü mesele bu insanlar. Onları ekranda çok sık görmediğimizi düşünüyorum, gördüğümüzde de hak ettikleri özen, derinlik ve dürüstlikle anlatılmıyorlar. Çoğu zaman görmezden gelinen, işçi sınıfından insanları yazma konusunda gerçek bir sorumluluk hissediyorum. Onlara da en az diğer karakterler kadar karmaşıklık, dürüstlük, kalp, hüznün, zafer ve başarısızlık vermek istiyorum.

Bunu söylediğimize çok sevindim çünkü ben bir işe başlarken aslında tam da bunu yapmaya çalışıyorum. Çok önemseydiğim ama ekranda pek de görmediğimiz bu insanları nasıl ele alabilirim, onlara nasıl bir iç dünya kazandırıp izleyicinin onlarla bağ kurmasını sağlayabilirim? O yüzden bunu dile getirmeniz benim için çok değerli.

Çok teşekkürler. *Task*’ta Tom ve Robbie’nin ve onların hayatlarındaki insanların hikâyelerini izlerken bir yandan da hırsız-polis hikâyesini takip ediyoruz. Tom’un hayata tutunmasını, başarılı olmasını isterken Robbie’nin neden suç işlediğini de anlamaya başlıyor ve hatta ona empati besler hale geliyoruz; onun da yakalanmasını istemiyoruz. *Mare*’in de *Task*’ın da bazı etik sorular ve tartışmalar doğurduğunu düşünüyorum. Katılır mısınız?

Evet, sanırım her zaman yapmaya çalıştığım şey, her bir karaktere yargılamadan yaklaşmak ve izleyicinin de onlara aynı şekilde yaklaşmasını sağlamak. Robbie’nin ya da herhangi başka bir karakterin yaptıklarını onaylamıyor ama onları anlıyorum. Bence insanlarla daha derin bir bağ kurmanın yolu da bu: Yargılamadan yaklaşmak.

Kimse görüldüğü gibi değil. Robbie hem harika bir baba hem de bir hırsız olabilir. Robbie, Maeve için bir yük olabilir ama aynı zamanda Maeve onu sevebilir de. Genel olarak insanlarla ilgili deneyimim şu: Aynı anda birçok şey olabilirler. Bu her zaman, “O bir hırsız, demek ki kötü biri,” değildir. Aynı zamanda şudur: “O bir hırsız ama aynı zamanda harika bir baba, karısını özlüyor ve hayatta bir türlü tutunamayacağını düşünüyor.”

Benim deneyimim, insanların birçok farklı şey olduğu yönünde. Bu özelliklerden bazıları bizi çileden çıkarır, bazılarını ise çok severiz. Bir yazar olarak hep iki taraflı görmeye çalışıyorum. Hoş olmayan yanları olduğu gibi, sevilbilecek yanları da var. Yine söylüyorum, insanlarla ilgili gözlemim onların çok karmaşık oldukları. Herkes gerçekten çok karmaşık ve ben de dizideki tüm karakterleri yazarken buna ulaşmaya çalışıyorum.

Normalde suç anlatılarında sonuca bir an önce ulaşmak için bölümleri hızlıca, üst üste izleriz. Ama sizin yarattığınız işlerde bunu yapamıyorum ve arkadaşlarımda da yapamadığını görüyorum. Çok yoğun ve duygusal işler yaratıyorsunuz, her bölümden sonra oturup biraz düşünmeye ihtiyaç duyuyorum. Sanki hikâyelerinizi hızlı tüketilmek için değil, izleyicide düşünenecek bir şey bırakmak için yazıyorsunuz. Doğru mu?

Bence bu gerçekten yoğun bir dizi. Bir bölüm bittikten sonra, “Bunu sindirmem lazım. Hem duygusal olarak hem de olay örgüsü açısından çok şey oldu,” demek kötü bir şey değil bence. Hatta ben bunu seviyorum. Bazen dizi izlerken her şey biraz yüzeysel geliyor. 60 dakikalık bir bölümü bitiriyorsun ve “Tek bir şey oldu, o kadar” diye düşünüyorsun. Ben yoğunluğu olan dizileri seviyorum. “Evet, bu bir saatiye değdi,” dedirten dizileri... Dönüp bakınca şunu da görüyorsun: şu sahne, bu sahne, şu ipucu... Hepsiyle dolu hissettiriyor. Biz de bölümleri gerçekten yüklemeye çalıştık. O yüzden, “Bu çok doluydu, sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var,” demenize şaşırmadım. Bence bu iyi bir şey. İnsanların her bölümden sonra biraz zaman ayırıp düşünmesini umuyorum çünkü gerçekten çok şey oluyor.

Mare of Easttown’un ikinci sezonu için dünya çapında büyük bir beklenti var. Bu mümkün olabilir mi? Ve hem Task hem de Mare aynı bölgede geçtiği için şunu da merak ediyorum: Bu iki hikâye ileride birleşebilir mi?

Her şey masada. Bence Mare için zaman önemli çünkü Mare çok ama çok spesifik bir topluluk hakkında, oysa Task ilçelere ve ailelere yayılan daha geniş bir hikâye. Mare’i bu kadar cazip kılan şey, büyüdüğü kasabada, araştırdığı davaya karışan insanlarla derin bağları olan bir polisin davayı soruşturmak zorunda kalmasıydı. Aynı kasabada kısa süre sonra başka bir suçun işlenmesi bana biraz fazla geliyor. Ama beş yıl sonra olursa? Evet, o zaman başka bir suçun işlendiğine ve Mare’in yeniden göreve çağrıldığına inanabilirim. O karakteri yazmayı çok seviyorum. Mare çok eğlenceli ve Kate muhteşem. Mare’i yazmayı bu kadar eğlenceli kılan şey ise onun her şeyi yapabilecek biri olması. Bir yazar için ne büyük lüks! Gelininin üstüne uyuşturucu saklayabilir ve seyirci onu hâlâ sevmeye devam eder. Zabel’i bu davaya sürüklediği için ölümüne sebep olabilir ama seyirci yine de onu sever. O, yazması gerçekten çok keyifli, canlı bir karakter.

Yani doğru hikâyeyi bulursak ve Kate’in de programı uygunsa elbette Mare’i yeniden yaparım. Task’ı da yaparım. Task’ı çok seviyorum. Bu karakterlerin dünyasını çok seviyorum. Tom Brandis’i çok seviyorum. Dolayısıyla seyircinin ne düşüneceğini göreceğiz, talep olursa karşılamak için burada olacağım.

Yeni projeleriniz 29U ve Hold on to Me’nin de suç türünde olduğunu biliyorum. Suç hikâyelerine ilginiz nasıl başladı? Polisiye roman okur musunuz?

Aslında pek okumuyorum. Sanırım çocukken çok fazla suç dizisi izledim: *Broadchurch*, *The Wire*... Bence suç türünün sunduğu şey, çok yüksek riskler. Karakterlere odaklanabiliyorsunuz ama aynı zamanda ortada çok büyük bir risk oluyor. Suç türünde sevdiğim şey de bu, hem karakterleri yazabilme imkânı veriyor hem de gerçekten büyük oynuyorsunuz.

Task’ın görselliğinin ve genel atmosferinin hikâye kadar güçlü olduğunu düşünüyorum. Dizinin görsel estetiği konusunda yönetmenle nasıl çalıştınız?

Jeremiah ile sürecin çok başında tanıştım. *Hustle* ve *We the Animals* filmlerini çok sevmiştim ve hikâyenin insani tarafını gerçekten derinlemesine anlayabilecek biri olduğunu hissettim. Ve öyle de oldu. Dizinin görsel dünyasını o kurdu, bolca doğa ve su kullandı. Sonra diğer yönetmenimiz Sally ekibe katıldı ve çok iyi bir tamamlayıcı oldu. Birçok toplantı yaptık, dizinin nasıl görüneceğini ve nasıl hissettireceğini konuştuk. En önemlisi, hikâyenin duygusunu ön planda tuttuk. Elbette izleyiciyi meraklandıracak, tahminler yaptıracak bir gerilim motoru gerekiyordu. Ama hikâyenin özünü, insani tarafı ve ilişkileri kaybetmemiz gerekiyordu: Tom ve ailesi, Robbie ve ailesi, Maeve ve çocuklar. Bence kilit nokta buydu: Bir bakıma Mare’dekinden daha geniş bir hikâye hissi vermek ama aynı zamanda hikâyenin duygusunu asla kaybetmemek.

Son sorum, sizce işlerinizin bu kadar farklı ülke, bölge ve kültürdeki insanlar tarafından sevilmesinin sebebi ne?

Bence bunun sebebi işin duygusal tarafı. İnsanların, ister bir baba, ister kız kardeş ya da erkek kardeş olsun, kendi hayatlarından bir şeyler bulabilmelerini umuyorum. Öznel olanın içinde evrensel vardır, umarım Task da öyledir, insanlar kendi hayatlarından bir parça bulabilirler. Dedğim gibi, bu bir baba ile bağ ya da bir çocukla anlamlı bir ilişki olabilir. Pek çok insan için duygusal bir yönü var diye düşünüyorum. En azından benim umudum bu.

“BİR YAZAR OLARAK DAHA AZ İLGİLENDİĞİM ŞEYİ SÖYLEYEBİLİRİM; ÇOK İYİ DEDEKTİFLER BENİM ÇOK İLGİMİ ÇEKMİYOR. BİR ODAYA GİRİP BAŞKA HERKESİN GÖZDEN KAÇIRDIĞI İPUÇLARINI GÖREN, ÇOK İYİ SİLAH KULLANAN YA DA KAPILARI KIRARAK İÇERİ DALAN DEDEKTİFLER YAZMAK ÖZELLİKLE İLGİMİ ÇEKMİYOR.”

“İNSANLARIN, İSTER BİR BABA, İSTER BİR KIZ KARDEŞ YA DA ERKEK KARDEŞ OLSUN, KENDİ HAYATLARINDAN BİR ŞEYLER BULABİLMELERİNİ UMUYORUM. ÖZNEL OLANIN İÇİNDE EVRENSEL VARDIR, UMARIM TASK DA ÖYLEDİR, İNSANLAR KENDİ HAYATLARINDAN BİR PARÇA BULABİLİRLER. DEDİĞİM GİBİ, BU BİR BABA İLE BAĞ YA DA BİR ÇOCUKLA ANLAMLI BİR İLİŞKİ OLABİLİR. PEK ÇOK İNSAN İÇİN DUYGUSAL BİR YÖNÜ VAR DİYE DÜŞÜNÜYORUM. EN AZINDAN BENİM UMUDUM BU.”

TOM PELPHREY & EMILIA JONES

Tom, ilk sorum sana. Robbie, uzun zamandır bir suç anlatısında gördüğüm en katmanlı karakterlerden biri. Senaryoyu ilk okuduğunda tepkin ne oldu, role nasıl hazırlandın?

TOM: Brad'ın yazdığının, kâğıt üstünde yarattığının inanılmaz olduğunu düşündüm. Gerçekten aklımdan geçen ilk şey, "Burada yapabileceğim tek şey, bunu berbat etmek!" oldu.

EMILIA: Asla öyle yapmadın.

TOM: Teşekkürler. Yazdıkları gerçekten çok güzeldi. Sonra yavaş yavaş her şeyi bir araya getirme süreci başladı. Ama iyi yönetmenlerle, iyi partnerlerle çalışmak çok yardımcı oluyor. Bir de şu lanet aksan üzerinde çalışmak... Uzun süre uykularımı kaçırdı.

EMILIA: Biz de onun sayesinde kaynaştık. Tanıştığımızda kahve içmeye gittik, "Delco aksanı" diye konuya girdik ve bir saat boyunca bunun üzerine konuştuk.

TOM: Evet! "O'ları nasıl yapıyorsun? Hep O'ları kullanıyor musun?" (Ikisi de gülüyor)

"ÇEKİMLER SIRASINDA MAEVE'LE AYNI YAŞTAYDIM VE BUNUN GERÇEKTEN ÇOK FAYDASI OLDU. MAEVE HAYATIMA ÇOK ÖNEMLİ BİR DÖNEMDE GİRDİ. BİR SÜREDİR BİRAZ HASTAYDIM VE DÜNYAYA KARŞI BİRAZ KARAMSAR HİSSEDİYORDUM. SENARYOYU OKUDUĞUMDA MAEVE'İ ÇOK İYİ ANLADIM. BOĞULUYORMUŞ GİBİ HİSSEDİYORDU, SIKIŞMIŞ VE BİRAZ DA KAYBOLMUŞ BİR HALDEYDİ. BUNU DYNAMAK GERÇEKTEN İLGİNÇTİ." - EMILIA

Brad, yan karakterleri de çok derinlikli yazan, aynı zamanda izleyiciyi hikâyenin “kötü adamına” da empati duymaya zorlayan bir yazar. Böylesi bir yazarla çalışmak nasıl bir şey?

EMILIA: Brad hakkında en sevdiğim şey bu. Her karakterin çok zengin bir geçmişi var, bu yüzden kendini karakterlerle gerçekten bağ kurarken buluyorsun. Dizide sevdiğim bir başka şey de şu: Mesele iyi adamlara karşı kötü adamlar değil. İnsanlar çaresiz durumlarda farklı tepkiler veriyor, herkesin davranışlarının arkasında bir sebep var. Bu da senaryoda beni en çok çeken şeylerden biriydi. Brad’ın çok orijinal bir yazma biçimi var. Kendisi Pennsylvania’lı olduğu için dizinin geçtiği yer de çok özgün ve gerçekçi oldu, ayrıca hepimizin Delco aksanını yapması gerekiyordu. Çekimleri Philadelphia’da ve Delaware County’de yaptık, bence bu da yardımcı oldu.

TOM: Evet, Brad herkese bir “neden” veriyor. Onun dizilerinde hiçbir karakter sebepsiz yere bir şey yapmıyor. Hatta sevilmesi en zor karakterlerde bile, en azından neden öyle davrandıklarını görüyorsun. Bu da her oyuncunun hayali. Çünkü istediğin şey bu. Eğer bunu yeterince güçlü oynayabilirsen yargıların ötesine geçiyorsun, ki aslında olman gereken yer de orası. Brad bunu öyle sunuyor ki, çoğu zaman oyuncu olarak kendi kendine yaratmak zorunda kaldığın şeyi sana veriyor.

Robbie’yi izlerken onunla empati kurmamak imkânsız gibi. Hayatını de-ğiştirmeye çalışan bir baba olduğunu izleyiciye hiç unutturmuyor. Tom, hikâyedeki babalık temasını nasıl yorumluyorsun?

TOM: Hmm, evet. Ben de kısa süre önce baba oldum ve şunu fark ettim: Çocuğunun ihtiyaçları için neredeyse her şeyi yapman normal geliyor. Aslında mesele bu kadar basit.

Robbie ve Maeve’in ilişkisi hakkında ne söyleyebilirsiniz? Oldukça karmaşık ve katmanlı bir ilişki...

TOM: Açıkçası onların etkileşimi hep beni güldürüyordu. Setteyken kendimi çaresiz hissediyordum çünkü Emilia’yla gerçek hayatta çok iyi anlaşıyoruz ama iş sırasında çok ciddi oluyor. Robbie’nin tek isteğiysse Maeve’in bir kez olsun gülmesi, hatta küçük bir tebessüm etmesiydi. Ama ben hep karşımda buzdan bir nefret duvarı varmış gibi hissettim. Bir iki kere kahkaha attırmayı başardım sanırım ama muhtemelen o sahneleri hiç kullanmadılar. Çünkü Emilia arkamdan kesin, “Onu kullanamazsınız, Maeve’in Robbie’den hoşlandığına dair en ufak bir işaret olamaz!” demiştir.

EMILIA: Senaryoyu okuduğumda Maeve’in artık dayanma gücünün sonuna geldiğini hissettim. Sıkışıp kalmış, kimliğini yitirmeye başlamış ve hem dünyaya hem de Robbie’ye karşı öfke dolu. Sürekli bir şeyleri toparlamak zorunda. İlk düşüncem şu oldu: “Tamam, Maeve, Robbie’ye çok kızgın.” Ama sonra Tom’la tanıştım ve onunla çok iyi anlaştım. Tom’u çok seviyorum. Diziyi izlediğimdeyse, “Aslında birbirlerini gerçekten çok seviyorlar,” diye düşündüm. Evet, dizide Tom’a sık sık nefretle bakıyorum. Ama yatakta geçen o sahne-

de beni güldürdüğü anlar oldu. Robbie öyle sevilesi bir karakter ki, Tom bunu harika bir şekilde yansıttı. Onu öyle katmanlı oynadı ki gerçekten ona bağlanıyorsun ve onun tarafını tutuyorsun. Çünkü yaptıklarının sebebini anlıyorsun, hepsi sevgiden doğuyor. Bence Maeve için de öyle. Evet, Robbie’ye göz deviriyor ama onu gerçekten çok seviyor ve ailesi için her şeyi yapar.

Maeve çok genç yaşta büyük sorumluluklar üstleniyor. Senin de genç bir oyuncu olman ona hayat vermeni kolaylaştırdı mı?

EMILIA: Çekimler sırasında Maeve’le aynı yaşıyordum ve bunun gerçekten çok faydası oldu. Maeve hayatıma çok önemli bir dönemde girdi. Bir süredir biraz hastaydım ve dünyaya karşı biraz karamsar hissediyordum. Senaryoyu okuduğumda Maeve’i çok iyi anladım. Boğuluyormuş gibi hissediyordu, sıkışmış ve biraz da kaybolmuş bir haldeydi. Bunu oynamak gerçekten ilginçti. Maeve aynı zamanda duygularını içinde yaşayan bir karakter. Çoğu zaman aklından başka bir şey geçiyor ama dışarıya farklı bir duygu yansıtıyor, çünkü inanılmaz güçlü ama aynı zamanda çok kırılgan. Bence acısını ve babasını kaybetmenin getirdiği yarayı tam anlamıyla kabullenecek zamanı ya da alanı olmadı. Tüm bu duyguları bir araya getirip her sahneye dokumak çok keyifliydi. Maeve biraz bölünmüş bir karakter çünkü ailesini çok seviyor ama kendini çok sıkışmış ve yorgun hissediyor.

Tom, başka bir röportajında Mark Ruffalo ile başrolleri paylaşmanıza rağmen dizinin kovalamacalı doğası nedeniyle yalnızca birkaç gün birlikte çekim yaptığınızı söylemiştin. Kısa anlar olsa da ikinizi ekranda izlemek gerçekten büyük keyifti. O anlar senin için nasıldı?

TOM: Öncelikle teşekkür ederim. Bu benim için gerçek bir hayalin gerçekleşmesiydi. O sahneler öylesine güzel yazılmıştı ki... Mark hem harika bir insan hem de inanılmaz bir oyuncu. O yüksek gerilimli sahneleri Brad’ın müthiş mizah anlayışıyla harmanlayarak oynamak... İşte bu işi yapma sebebim tam da bu. Böyle günler inanılmaz heyecan verici oluyor. Her zaman denk gelmez, hatta çok nadir olur. Ama bu dizide o sahneler benim için gerçekten çok tatmin ediciydi. Mark’la çalıştığım günler çok özel günlerdi.

“MARK HEM HARİKA BİR İNSAN HEM DE İNANILMAZ BİR OYUNCU. O YÜKSEK GERİLİMLİ SAHNELERİ BRAD’IN MÜTHİŞ MİZAH ANLAYIŞIYLA HARMANLAYARAK OYNAMAK... İŞTE BÜ İŞİ YAPMA SEBEBİM TAM DA BU.” - TOM

Robbie'nin sessiz bir karakter olduğunu düşünüyorum. Bir şey söylemeden de çok şey anlatabilen de bir karakter. Kelimeler olmadan o duyguyu vermek nasıldı?

TOM: Onun ne istediği ve ne yapmaya çalıştığı benim için hep çok netti. Bence bunu bildiğinde, ister sözlerle ister sözsüz, her şekilde aktarabiliyorsun. Her şey net olduğunda zaten işliyor. Hikâyede pek çok şey oluyor, bolca olay örgüsü ve değişen dinamikler var ama Brad bir şekilde her şeyi oldukça anlaşılır kılmayı başardı. Bu yüzden oynamak bana her zaman rahat hissettirdi.

Aile olmalarının dışında sizce Robbie ve Maeve'i kişisel olarak bağlayan şey ne?

TOM: İkisi de trampolinde zıplamayı seviyor.

EMILIA: Kim sevmek ki? (İkisi de gülüyor) Bence ikisi de sıkışmış hissediyor. Üçüncü bölümde Brad'in çok güzel yazdığı bir sahne vardı ve bence bu sahne ikimizin de karakteri için çok önemliydi. İlk kez bir aynaya bakıyormuşuz gibi hissettiriyor. Maeve açısından bakınca genç insanlar bazen kendilerine odaklı olabiliyor; o da kendi hislerine, Robbie'nin ona hissettirdiklerine çok odaklanmış durumda. Ama o sahnede Robbie'nin ne hissettiğini ilk kez gerçekten anlıyor. Robbie de boğuluyor, sıkışmış durumda, sesini duyan yok ve ailesi için daha iyi bir hayat kurmaya çalışıyor, çünkü ailesini seviyor. Bence Maeve o anda ilk kez kendisini Robbie'de görüyor.

TOM: Bence bu kesinlikle doğru. İkisi de yerinde sayıyor. Gitgide zorlaşan bir durumun içindeler ve ikisi de etraflarındaki insanlara bakma sorumluluğunu hissediyor. Bununla kendi yöntemleriyle başa çıkıyorlar ama tavırları aynı: Düzeni sürdürmek için ne gerekiyorsa yapacaklar.

Spoiler vermeden, sizin için oynaması en zor sahne ya da geçirmesi en zor duygu hangisiydi?

EMILIA: Zor bir soru. Tom gerçekten tam bir takım oyuncusuydu. Bir sahne de yüzüne bir şey fırlatmam gerekiyordu ve kamera onun görmüyorken bile, "Evet, yine de yüzüme atabilirsin," diyordu. Belki de o sahne senin için daha zordu, Tom. (Gülüyor)

TOM: Hayır, o eğlenceli bir sahneydi. Zorlayıcı mı? Bilmiyorum... Aslında her şey inanılmaz keyifliydi çünkü her şey doğru gibiydi. Hepsı gerçek hissettiriyordu. Hiçbir sahnede, "Tamam, şimdi işte şu lanet oyunculuğu yapmak zorundayız!" diye düşünmedim.

O zaman favorinizi sorayım...

TOM: Evet! Benim en sevdiğim sahne, odada ot içerken Maeve'in eve geldiği sahneydi.

EMILIA: O benim de en sevdiğim sahneydi.

TOM: Çünkü o sahneyi çekerken kendimi eski bir Buster Keaton komedisinde gibi hissettim, tam bir slapstick komediydi. (Gülüyor)

Tabii ki aksanı da sormak zorundayım. Aksana nasıl çalıştınız?

EMILIA: Çekimler başlamadan yaklaşık beş ay önce Susanne Sulby'den diyalikt dersleri almaya başladım. Harika biriydi ve bana çok yardımcı oldu. İlk derste, "Hayatımda kimsenin böyle konuştuğunu duymadım," diye düşünmüştüm. Tüm o seslerle uğraşmak bana inanılmaz zor geldi. *Mare of Easttown*'u belki de on bir kez izledim çünkü Delco aksanının herkes tarafından kullanıldığı tek dizi oydu. Başka dizileri izlemeye çalışıyordum ama bir anda birinin Teksas aksanıyla konuştuğunu duyup, "Aman Tanrım, hayır, bu kafamı iyice karıştırıyor!" diyordum. Susanne'le çalıştım, çekimlerden iki üç hafta önce Philadelphia'ya gittik. Delaware County'de barları dolaşıp insanları dinledik, onlarla sohbet ettik. Bana insanların konuşmalarını kayda alıp gönderiyordu. Gerçekten çok yardımcı oldu. Philly'ye varıp Delco'da biraz zaman geçirdikten sonra aksanı kapmak kolaylaştı. Çünkü bu sadece bir aksan değil, bir enerji gibi aslında. Çok direktler, akıllarına geleni söylüyorlar. Oraya gidip bunu görmek bana çok yardımcı oldu.

TOM: Kesinlikle bir "vibe". Yani sadece enerji de değil. Ben Jersey'de büyüdüm, biz de biraz öyleyiz, bu yüzden benim doğal halim gibi aslında. Ama yine de çok farklı sesler vardı. Aksan yüzünden uykularım kaçıyordu. Susanne bana da çok yardımcı oldu. Ayrıca Delco'da yaşayan insanlarla konuştum. Çünkü bu aksanı gerçek birinden duymak istiyordum. Ne bir oyuncudan ne de "dinlendiğinin farkında olan" birinden... Çünkü öyle olunca konuşma biraz değişebiliyor. "Acaba kendini kısıyor mu, abartıyor mu yoksa geri mi çekiyor?" diye düşünüyorsun.

EMILIA: İnsanlara, "Bana aksanıyla konuş!" dersin çekiniyorlar.

TOM: Evet, "Benim aksanım yok, senin var!" diyorlar. (Gülüyor) Ama aslında mesele, orada olabildiğince vakit geçirmek. Çünkü aksan, o dünyanın çok büyük bir parçası.

Son olarak, dizinin tamamını izlediniz mi? İzlerken aklınızdan neler geçti, neler hissettiniz?

TOM: İzledim. Sen izledin mi?

EMILIA: Evet, izledim.

TOM: Bence çok güzeldi. Çok dokunaklıydı. Bunun bir parçası olduğum için inanılmaz gurur duydum ve herkesin ortaya koyduğu işten gerçekten çok etkilendim. Biz orada bulunup onu yaşıyoruz ama sonrasında altı-sekiz ay boyunca bambaşka bir ekip çalışıyor; kurgu yapıyor, postprodüksiyonla uğraşıyor, bizi iyi gösteren ve hikâyeyi güçlü, anlaşılır kılan şeyleri hazırlıyor. Herkesin müthiş bir iş çıkardığını düşündüm.

EMILIA: Benim için de dizinin başka köşelerini görmek çok güzeldi. Tom da ben de şanslıyız çünkü karakterlerimizin yolu pek çok karakterle kesişiyor, onlarla iletişim kuruyorlar. Ama diğerlerinin çekim yaptığı birçok sahnede ben sette değildim. Bu yüzden herkesin sıkı çalışmasını ve dizinin bir bütün olarak ortaya çıkışını izlemek çok güzeldi.

Brad muhteşem biri, işlerine dahil ettiği müziği de çok seviyorum. Her şeyin müzikle tamamlanmış halini izlemek de çok güzeldi. Tom gibi ben de bu dizinin küçük bir parçası olduğum için çok gururluyum ve insanların izlemesi için sabırsızlanıyorum.

Bu dizi hayatıma girmeden önce, ailemle birlikte izleyebileceğim bir şey arıyordum. Hep, "Keşke bir *Mare of Easttown* daha olsa; kaliteli, insanı diken üstünde tutan bir polisiye," diye düşünüyordum. Ve bence bu dizi tam da o.

"DİZİDE SEVDİĞİM BİR BAŞKA ŞEY DE ŞU: MESELE İYİ ADAMLARA KARŞI KÖTÜ ADAMLAR DEĞİL. İNSANLAR ÇARESİZ DURUMLARDA FARKLI TEPKİLER VERİYOR, HERKESİN DAVRANIŞLARININ ARKASINDA BİR SEBEP VAR. BU DA SENARYODA BENİ EN ÇOK ÇEKEN ŞEYLERDEN BİRİYDİ." - EMILIA

MARE OF EASTTOWN'UN İZİNİ SÜREN YÜKSEK KALİBRELİ BİR SUÇ DRAMASI

T A S K

+ YAZI_/_/_ORÇUN ONAT DEMİRÖZ +

Esasen Brad Ingelsby ismini Scott Cooper'ın yönettiği *Out of the Furnace* filminde duyduk. Christian Bale ve Casey Affleck'in başrollerinde yer aldığı bu suç dramasında, 1970'lerin kült filmlerinden biri olan *The Deer Hunter*'a öykünme vardı. Aynı zamanda kadrosunda Woody Harrelson, Zoe Saldana, Willem Dafoe ve Forest Whitaker gibi *A-list* oyuncuların da bulunduğu bu gangsta intikam yapımı, Brad Ingelsby için iyi bir kariyer dönemeciydi. Bir yazar ve senarist olarak bu filmle birlikte lig atladı.

2020'deki *The Way Back* filmi ise kariyerindeki bir başka önemli dönemeydi. Ben Affleck'in başrolünde yer aldığı film, Brad Ingelsby'nin bizzat yaşadığı ve çok iyi bildiği bir basketbol hikâyesiydi. Zira Brad Ingelsby'nin babası Tom Ingelsby, NBA'in yarı profesyonel zamanlarında 1 sezon Atlanta Hawks'ta oynamış ama kariyeri çok kısa sürmüş eski bir basketbol oyuncusu.

Ancak Brad Ingelsby asıl sıçramasını 2021'deki *Mare of Easttown* ile yaptı. HBO yapımı bir mini seri olan *Mare of Easttown*, Primetime Emmy Ödülleri'nde 16 adaylık aldı ve başroldeki Kate Winslet'a da Emmy'lerde "En İyi Kadın Oyuncu" ödülünü kazandı. *The Underground Railroad* ile beraber o yılın hit mini serilerden biri olan *Mare of Easttown*, iyi kurulmuş dramatik yapısıyla, olay örgüsüyle, polisiye trükleriyle ve atılan kancalarıyla incelikli bir işti. Ayrıca hikâyesindeki düğüm çözüldükçe büyüyen bir etkisi vardı.

Philadelphia yakınlarında geçen bu seri, evrensel ölçekteki küçük kasaba yaşamını, insanlarını, hayat görüşünü ve gizemlerini aktarma becerisi ile parlıyordu. Bu motifleriyle de klasik tür anlatılarının üzerine çıkıyordu ve hikâyesine özel unsurlar katıyordu.

Doğrusu *Mare of Easttown*'u izlerken sadece iyi yazılmış bir suç dramasını takip etmiyordunuz, aynı zamanda ahlak felsefesi üzerine de kişisel çözümlemelere başvuruyordunuz. Kendi içinizde bir çeşit sorgulama ve muhakeme yapıyordunuz.

Bunların yanı sıra *Mare of Easttown*, karakter yaratımları ve odakları ile de ısıldayan bir yapımdı. Kate Winslet'in muhteşem oyunculuğuyla hayat verdiği Mare, düşünce biçiminden davranış kalıplarına kadar titizlikle yazılmış bir karakterdi. Elbette sadece Mare'de değil, serideki tüm karakterlerde derin ve katmanlı bir ark bulunuyordu.

Serinin 5. bölümüyle beraber artan gerilim ve tansiyon da çok iyi kurulmuştu. Serinin yaratıcısı Brad Ingelsby, finalde hikâye arkını kusursuz şekilde tamamlıyordu ve tüm gizemleri de aydınlatıyordu.

PHILADELPHIA BANLİYÖLERİNE DÖNÜŞ VE KEDERLİ BİR HESAPLAŞMA

Açıkçası *Mare of Easttown* sonrasında Brad Ingelsby'nin yeni bir HBO serisiyle dönmesi doğal bir heyecan sebebi. Hele ki serinin başrolünde kariyerinin altın çağını yaşayan ve aynı zamanda politik kimliğiyle, aktivist çalışmalarıyla kalpleri-mizde taht kuran yıldızlardan Mark Ruffalo varken.

Dolayısıyla Brad Ingelsby ile Mark Ruffalo'yu buluşturan *Task*, 2025'in en merak edilen TV yapımlarından. Mark Ruffalo'nun Tom isimli bir FBI ajanını canlandırdığı seride, Brad Ingelsby kendisini rahat hissettiği ve çok iyi bildiği sulara yü-züyor. Philadelphia banliyölerine yeniden dönen Brad Ingelsby, *Task* ile kederli bir suç ağı örüyor.

Bir yandan da *Task*, Brad Ingelsby'nin özel hayatından da derin izler taşıyor. Bu suç hikâyesini kurarken bir kadınla tanıştıktan sonra görevinden ayrılan rahip amcasından esinlendiği biliniyor. Bu nedenle *Task* serisinin kökenlerinde yaşadıkları yüzünden inançları sınanan ve geçmişleriyle yüzleşmek zorunda kalan karakterler bulunuyor.

Öte yandan *Task*, usta yönetmen Michael Mann'ın 1990'lı yıllara damga vuran suç epiği *Heat*'ten de izler taşıyor. Sinema tarihinin iki efsanesini, Al Pacino ve Robert De Niro'yu karşı karşıya getiren *Heat*, saplantılı çete lideri Neil McCauley ile işkolik ve depresif dedektif Vincent Hanna'nın kurduğu bağı derinlemesine açar.

Klasik bir polis kovalamacasından ziyade karakterlerinin içsel betimlemeleriyle öne çıkan *Heat*, İtalyan görüntü yönetmeni Dante Spinotti'nin mavi, siyah ağırlıklı renk paletiyle de atmosferini otantik şekilde tanımlar. Fakat aksiyonu ve atmosferi bir yana *Heat*'in alametifarikası karakter yazımındadır. Hayatın farklı köşelerinde duran ve aslında birbirlerini çok iyi anlayan iki rakip, ölümcül sonuçları olacak bir hesaplaşmaya doğru amansızca ilerler.

Brad Ingelsby, *Task*'ta benzer bir şablon kullanıyor. Mark Ruffalo'nun canlandırdığı Tom, sorumluluk sahibi bir baba olmaya çalışan ama kederini omuzlarında taşıyan bir dul. Duygusal bir karmaşa yaşayan Tom, gençlerden oluşan bir gruba liderlik etmeye başladığında ise odağını buluyor.

Bununla birlikte *Ozark* serisiyle tanınan Tom Pelphrey'nin canlandırdığı Robbie karakteri de hayatın sillesini yemiş bir çöpçü. Geçmişine hapsolmuş bir karakter olan Robbie, intikam arayan lanetli bir ruh. Çöpçü arkadaşlarıyla birlikte bir motosiklet çetesini soyan Robbie, bu eylemi sonrasında giderek daha kötü kararlar almaya sürükleniyor.

Daha fazla ölüme ve daha fazla şiddete yol açan olaylar da bu şekilde tetikleniyor. Robbie kıyıya ulaşmaya çalışırken kendi bataklığına saplanıyor ve serinin çatışması da bunun üzerine kuruluyor. Doğrusu Brad Ingelsby'nin titiz karakter çalışması ve küçük kasaba atmosferini kullanma biçimi yine iş başında.

Ancak *Task*'ın *Mare of Easttown* gibi açılan ve sürprizli bir senaryosu olmadığını söylemem lazım. Yine de *Task* serisi ilk bölümde attığı temelin üzerinde sıkı şekilde ilerliyor ve ilgiyle takip edilecek bir suç draması kuruyor. Ayrıca serideki rejî ve oyuncu performansları da parlıyor. Özellikle Jamie McShane'in yandaki performansı kedi fare oyunundaki üçgeni kuruyor.

Sonuç olarak *Task*, Brad Ingelsby'nin memleketine döndüğü ve hakkını vererek anlattığı bir suç hikâyesi sunuyor.

“BİR KAPI RENGİ DÜNYAYI DEĞİŞTİRİR Mİ?”

DİZİLERDE SANAT YÖNETMENLİĞİNİN TURİZME UZANAN GÜCÜ”

+ YAZI_/_/_RU! +

Dizileri neden bu kadar seviyoruz? Karakterler, evet. Hikâyeler, elbette. Ama biraz dürüst olalım: Bazen bir kapının rengi, bir sokağın taşları ya da bir kahve köşesindeki koltuk aklımızda karakterlerden bile daha çok yer ediyor. İşte tam burada sanat yönetmenliği devreye giriyor. Çünkü sanat yönetimi yalnızca dekor değil, bir hikâyenin hafızası.

Hatırlayın; *Asmalı Konak*’ın taş duvarlarını görüp Kapadokya’ya gitmek isteyenleri... *İkinci Bahar*’ın Samatya sofralarında kendi mahallesini özleyenleri... Ya da *Sex and the City*’den sonra New York sokaklarını “özgürlük haritası” gibi gezenleri. Hatta *Game of Thrones* sayesinde Dubrovnik surlarının Westeros’a dönüşüp milyonlarca turist çekmesini...

Bir dizi bittiğinde karakterler unutulabiliyor ama mekânlar kalıyor. Çünkü mekân, yalnızca hikâyeyi taşıyor; izleyicinin belleğine işleniyor, sonra da turizme dönüşüyor. Yani sanat yönetmenleri aslında yalnızca sahne kurmuyor, şehirlerin kaderini de yeniden yazıyor.

Keyifli okumalar...

ASMALI KONAK - KAPADOKYA'NIN TAŞ DUVARLARI

SANAT YÖNETMENİ: MURAT GÜNEY - AYNUR TOPALAK - AYL A İNCEKOL

Asmalı Konak yalnızca bir aşk hikâyesi değildi; Kapadokya'nın taş konağını ve çevresini bir karaktere dönüştüren, mekânı toplumsal belleğe kazıyan bir diziydi. Seyirci konağı sadece televizyonda izlemekle kalmadı, sonrasında yüz binlerce kişi Kapadokya'ya akın ederek orayı görmek, duvarlarına dokunmak, avlusunda yürümek istedi.

Sanat yönetimi burada üç kritik hamle yaptı.

- **Mekânın otantik dokusunu korumak:** Konağın taş duvarları, yüksek tavanlı odaları ve geniş avlusu olabildiğince doğal haliyle gösterildi. Böylece yapı yalnızca bir dekor değil, hikâyenin sessiz tanığı haline geldi.
- **İhtişam ve baskıyı aynı anda göstermek:** Taşın sertliği ve duvarların kalınlığı, ihtişamı temsil ederken karakterlerin üzerindeki baskıyı da hissettirdi.
- **Doğa ile çatışma yaratmak:** Konağın içine sıkışmış karakterler ile Kapadokya'nın özgür, uçsuz bucaksız doğası arasında bilinçli bir kontrast kuruldu. Bu, Bahar'ın özgürlük arayışını görsel olarak güçlendirdi.

Sosyolojik açıdan *Asmalı Konak*, geleneksel-modern çatışmasını mekân üzerinden sahneledi. Seymen'in ailesi taş duvarların içinde sıkışmış bir geleneği temsil ederken Bahar modern bir dünyanın hayalini taşıyordu. Konağın bir aile yuvası olmaktan çok, değerler çatışmasının arenasına haline geldi.

Duygusal olarak Kapadokya'daki bu taş yapı, seyircinin zihninde "eve ait olmak" ile "eve ait olamamak" ikileminin sembolü oldu. İnsanlar o konağın kapısından girerken kendi hayatlarındaki aidiyet arayışlarını hatırladı.

Turizm boyutunda etkisi olağanüstüydü. Dizi sonrası Kapadokya, yalnızca doğal güzellikleriyle değil, Asmalı Konak sayesinde bir aşk hikâyesinin mekânı olarak anılmaya başladı. Konağı görmek isteyen ziyaretçiler için bölge bir turistik destinasyona dönüştü.

Kısacası *Asmalı Konak*, Kapadokya'nın taşlarını yalnızca bir fon olarak kullanmadı; onları hikâyenin özüne yerleştirdi. Sanat yönetmenliği, mekânın otantikliğini korurken dramatik bir atmosfer kurdu. Seyirci de bu atmosferi sahiplenerek konağı belleğine ve turizm rotasına kazıdı.

GAME OF THRONES - DUBROVNIK'İN ORTA ÇAĞ SURLARI

SANAT YÖNETMENİ: GEMMA JACKSON - DEBORAH RILEY

Fantastik bir dünyayı inandırıcı kılan şey, çoğu zaman sanat yönetiminin gerçek mekânlarla kurduğu güçlü bağıdır. *Game of Thrones*'un en büyük başarısı da buydu: Dubrovnik'in taş surları ve dar sokakları neredeyse hiç değiştirilmeden Westeros'un kalbine, "King's Landing"e dönüştürüldü.

Sanat yönetmenliği burada iki kritik tercih yaptı:

- **Gerçek mekânın kendi otantikliğini korumak:** Dubrovnik zaten bir Ortaçağ şehri estetiğine sahipti. Surlar, taş dokular, dar sokaklar... Bunlar olduğu gibi bırakıldı, yalnızca eklemelerle (bayraklar, heykeller, geçici kapılar) fantastik evrenin kimliği güçlendirildi.
- **Dijital efektleri gerçek dokuyla kaynaştırmak:** Şehrin üstüne bilgisayar efektleriyle kuleler ve saraylar eklendi ama bu eklemeler, taş surların dokusuna uygun gölgelendirme ve renk paletiyle bütünleşti. Böylece "gerçek mi kurgu mu?" sorusu izleyicinin zihninde kayboldu.

Sosyolojik açıdan Dubrovnik'in dönüşümü çok çarpıcıydı. Şehir, yalnızca bir turistik rota olmaktan çıkıp toplumsal bellekte bir "fantezi şehri"ne dönüştü. Seyirciler diziyi izlerken yalnızca hikâyeyi değil, mekânı da sahiplendi. O yüzden dizi sonrası Dubrovnik'e akın eden turistler yalnızca şehri gezmek değil, "King's Landing'de yürümek" istiyordu. Mekânın hafızası, dizinin hikâyesine eklemelendi.

Duygusal olarak Dubrovnik, izleyicinin zihninde "dokunulabilir bir fantezi" hissini bıraktı. Normalde fantastik dünyalar yalnızca zihinde ya da ekranda yaşar. Ama bu kez fantezi dünyası gerçek taş duvarların üzerinde yürünebilir hale geldi. Bu deneyim, mekânın hafızaya kazınma gücünü olağanüstü artırdı.

Turizm boyutunda ise sanat yönetmenliğinin etkisi somutlaştı. Dubrovnik'in sokakları dizi sonrası özel tur rotalarına ayrıldı. "*Game of Thrones* turları" düzenlendi; yerel ekonomi yeniden tanımlandı. Şehir, kültürel bir mirastan çok bir "yaşayan sahne dekoru" olarak algılandı.

Kısacası *Game of Thrones*, Dubrovnik'i yalnızca fon olarak kullanmadı; onu dizinin en önemli karakterlerinden birine dönüştürdü. Sanat yönetmenliği, gerçek mekânı sahici kılarak fanteziyi izleyicinin kolektif hafızasında kalıcı bir mekânsal deneyime dönüştürdü.

EMILY IN PARIS - ROMANTİK PARIS'İN KLİŞELERLE PARLATILMASI

SANAT YÖNETMENİ: ANNE SEIBEL

Paris zaten uzun yıllardır dünyanın en çok turist çeken şehirlerinden biri. Ancak *Emily in Paris*, kentin var olan romantik imgesini sanat yönetmenliğinin elinde bir "görsel kartpostal"a dönüştürdü. Mekân seçimleri, dekor düzenlemeleri ve renk tercihleri, şehrin klişe güzelliklerini bilinçli olarak öne çıkardı.

Sanat yönetimi burada üç kritik hamle yaptı.

- **İkonik mekânları sürekli tekrar etmek:** Eyfel Kulesi, Seine Nehri kıyıları, dar taş sokaklar, şirin kafeler... Paris'in turistik klişeleri her bölümde göz önüne getirildi. Bu tekrar, kentin "romantik kimliğini" sürekli pekiştirdi.
- **Renk paleti ve dekoratif abartı:** Emily'nin çalıştığı ofisten yaşadığı daireye kadar her mekân canlı renkler, çiçekler ve parlak detaylarla donatıldı. Böylece Paris, gerçekte olduğundan daha "ışılmalı ve masalsı" göründü.
- **Moda ile mekânı kaynaştırmak:** Paris sadece bir şehir değil, bir podyum gibi sunuldu. Kostümler ile şehir estetiği aynı sahnede birleştirilerek Paris, moda ve aşkın mekânı olarak görsel hafızaya kazındı.

Sosyolojik açıdan bakıldığında dizi, Paris'in kültürel kimliğini bir tür "küresel markaya" çevirdi. Yerel hayatın sıradanlıkları (trafik, kalabalık, göçmen mahalleleri) geri planda bırakıldı. Paris, bir "fantezi şehri" olarak yeniden kuruldu. Bu bakış, özellikle yabancı seyircinin hayalindeki Paris'i doğruladı ve hatta daha da parlatıp tüketime sundu.

Duygusal olarak *Emily in Paris*, seyircinin hafızasında "orada yaşamak" fantezisini uyandırdı. Çünkü gösterilen Paris, gerçekte bir şehir değil, "hiç kirlenmeyen bir romantik sahne dekoru"ydü. Seyirci bu yüzden yalnızca şehri görmek değil, dizideki haliyle yaşamak istedi. Turizm boyutunda etkiler hemen görüldü. Paris'te dizinin çekildiği mekânlar tur programlarına dahil edildi. Kafeler, köprüler, ofis binaları ve Emily'nin yaşadığı daire turistlerin uğrak noktaları oldu. Böylece Paris'in zaten güçlü olan turizm markası, bir kez daha güncellendi ve dijital çağda genç kuşak için yeniden "keşfedildi".

Kısacası *Emily in Paris*, Paris'i yeniden icat etmedi; var olan klişeleri bilinçli olarak parlatıp abartarak izleyiciye sundu. Sanat yönetmenliği, şehrin gerçek karmaşasını silip yerine "ışılmalı bir fantezi Paris" kurdu. Seyirci de bu hayali Paris'i belleğine kazıdı ve turistik olarak sahiplendi.

SEX AND THE CITY - NEW YORK'UN SOKAKLARI

SANAT YÖNETMENİ: JEREMY CONWAY

New York onlarca film ve dizide defalarca fon oldu. Ancak *Sex and the City*, şehri bir fon olmaktan çıkarıp bizzat “beşinci karakter”e dönüştürdü. Carrie, Miranda, Charlotte ve Samantha’nın hikâyeleri kadar New York’un sokakları, kafeleri, butikleri ve parkları da seyircinin belleğine kazındı.

Sanat yönetimi burada üç kritik hamle yaptı.

- **İkonik mekânları gündelikletmek:** Central Park, Broadway ışıkları, SoHo sokakları, küçük kafeler... New York’un turistik imgeleri karakterlerin günlük hayatının içine yerleştirildi. Böylece şehir, ulaşılmaz bir fon değil, “yaşanabilir bir deneyim mekânı” olarak kuruldu.
- **Apartment daireleri üzerinden kimlik yaratmak:** Carrie’nin küçük ama karakteristik apartmanı ya da Miranda’nın daha sade evleri, her karakterin kişiliğini yansıtan dekorlarla işlendi. Seyirci, mekân üzerinden karakterlerin farklı toplumsal rollerini tanıdı.
- **Moda ile şehri bütünleştirmek:** Tıpkı Paris’in *Emily in Paris*’te podyuma dönüşmesi gibi, *Sex and the City* New York’u bir moda sahnesine çevirdi. Kostümler yalnızca karakterleri değil, şehri de stilize eden birer unsur oldu.

Sosyolojik açıdan bakıldığında, *Sex and the City* 90’larda kadın özgürlüğünü New York üzerinden görünür kıldı. Restoranlar, ofisler, barlar ve butiklerle kurulan mekânsal ağ, bağımsız çalışan kadınların şehirdeki varlığını “normal” ve “doğal” bir hale getirdi. Seyirci, bu mekânlarda kadınların aşklarını, dostluklarını, kariyer mücadelelerini izlerken toplumsal bir dönüşüme de tanık oldu.

Duygusal olarak New York, seyircinin hafızasında özgürlüğün ve deneyimin mekânı oldu. Central Park’ta edilen sohbetler ya da bir apartman merdiveninde yaşanan ayrılıklar, şehri yalnızca bir fon değil, hatıraların taşıyıcısı haline getirdi.

Turizm boyutunda etkiler çok somut oldu. Diziden sonra Carrie’nin apartmanı, Magnolia Bakery, diziye konu olan restoranlar ve barlar turistik destinasyonlara dönüştü. Seyirciler yalnızca New York’u değil, *Sex and the City*’nin New York’unu görmek istedi.

Kısacası *Sex and the City*, New York’u yeniden icat etmedi ama onu modern, özgür ve deneyim dolu bir kimlikle paketleyerek belleğe kazıdı. Sanat yönetmenliği, şehri bir dekor olmaktan çıkarıp yaşayan bir karaktere dönüştürdü. Seyirci de bu karakterle bağ kurarak New York’u turistik olarak sahiplendi.

İKİNCİ BAHAR - SAMATYA’NIN SICAK SOKAKLARI

SANAT YÖNETMENİ: SIRMA BRADLEY - ZAFER KANYILMAZ - NİLGÜN NALÇACI - GÜLAY DOĞAN

İkinci Bahar, televizyon tarihimizde mekânı toplumsal hafızaya en sahici haliyle kazıyan dizilerden biri oldu. Samatya sokakları, sahici evleri, denize yakın balıkçı lokantaları ve sokak aralarında kurulan sofralarıyla yalnızca bir dekor değildi; izleyicinin belleğinde “özlenen mahalle”nin somut bir temsiline dönüştü.

Sanat yönetimi burada üç kritik hamle yaptı.

- **Sahiciliği ön plana çıkarmak:** Evlerin dökülen sıvaları, eski ahşap kapılar, daracık sokaklarda kurulan masa ve sandalyeler değiştirilmedi; olduğu gibi gösterildi. Bu sayede mekân, tiyatral bir dekor değil, hayatın içinden bir mahalle gibi göründü.
- **Gündelik hayatı estetize etmek:** Mahalleli kadınların pencere-lerden konuşmaları, balıkçı dükkânlarının düzeni, lokantaların samimiyeti... Her ayrıntı gündelik hayatı görünür kıldı ama aynı zamanda seyircide nostalji uyandıracak bir estetikle işlendi.
- **Mekânı duygusal merkez yapmak:** Büyük dramlar bile sokak sofralarının ya da lokanta mutfağının çevresinde geçti. Böylece mekân, karakterlerin duygusal bağlarını güçlendiren bir merkez haline geldi.

Sosyolojik açıdan *İkinci Bahar*, 90’ların sonunda kaybolmaya yüz tutmuş mahalle kültürünü ekran üzerinden yeniden inşa etti. Komşuluk, dayanışma, farklı sınıfların aynı sofrada buluşması... Samatya bu toplumsal değerlerin sahnesi oldu.

Duygusal olarak dizi, seyircinin belleğinde “keşke bizim de böyle bir mahallemiz olsa” duygusunu bıraktı. İnsanlar yalnızca karakterleri değil, onların yaşadığı sokakları da özledi. Samatya, kolektif hafızada sıcaklığın, aidiyetin ve dayanışmanın mekânı haline geldi.

Turizm boyutunda ise dizi, Samatya’ya ilginin artmasını sağladı. Balıkçı lokantaları daha çok ziyaret edilmeye başlandı, mahalle sokakları diziyle özdeşleşti. Bugün bile bölge, “İkinci Bahar’ın geçtiği yer” olarak anılıyor.

Kısacası *İkinci Bahar*, Samatya sokaklarını yalnızca bir arka plan değil, özlenen toplumsal değerlerin mekânsal hafızası haline getirdi. Sanat yönetmenliği, sahiciliği koruyarak seyircinin hem geçmişi hatırlamasını hem de mekâna sahip çıkmasını sağladı.

BABA EVİ - EMİRGAN'IN MÜTEVAZI YÜZÜ

SANAT YÖNETMENİ: DENİZ AKŞEKERCİ - YILDIZ HÜLYA BİLBAN

Baba Evi, 90'ların ortasında ekrana geldiğinde yalnızca bir aile hikâyesi değildi; mekânı da başlı başına bir karakter haline gelmişti. İstanbul'un Emirgan semtinde yer alan mütevazı ev, Boğaz'ın görkemli yalılarının tam tersine sıcaklığı ve sadeliğiyle hafızalara kazındı.

Sanat yönetimi burada üç kritik hamle yaptı:

- **Boğaz kıyısında sade bir ev seçmek:** Emirgan'daki ev, semtin "köklü ama gösterişsiz" ruhunu yansıtıyordu. Ahşap detaylar, eski mobilyalar ve dar odalar, ihtişamdı çok sahiciliği ön plana çıkardı.
- **Mahalle atmosferini korumak:** Çekimlerde Emirgan'ın sokakları, çarşısı, sahili kullanıldı. Böylece ev yalnızca bir iç mekân değil; semtin dokusuyla bütünleşen bir yaşam alanı oldu.
- **Işığı ve mekânsal sadeliği bilinçli kullanmak:** Doğal ışık tercihleri, gösterişsiz dekorlarla birleşince mekân, seyirci için samimiyet ve güvenlik duygusu uyandırdı.

Sosyolojik açıdan *Baba Evi*, İstanbul'un hızlı değişim içinde olduğu bir dönemde "geleneksel aile yuvası"nın temsilcisi oldu. Emirgan gibi tarihi ve köklü bir semtte geçen hikâye, seyircinin belleğinde şehrin yalnızca modernleşme ve lüksle değil, aidiyet ve mütevazı yaşamla da özdeşleşmesini sağladı.

Duygusal olarak bu ev, seyirciye "kendi baba evini" hatırlattı. Emirgan'ın deniz kokan sokakları, evin penceresinden giren ışık ve aile içi çatışmaların sıcak atmosferi, izleyicinin belleğinde güvenli bir liman olarak yer etti.

Turizm boyutunda *Asmalı Konak* kadar belirgin bir etkisi olmasa da Emirgan'ın diziden sonra popülerliğinin artmasında *Baba Evi*'nin katkısı oldu. Emirgan yalnızca Boğaz'ın villalarıyla değil, *Baba Evi*'nin hatırlattığı mütevazı mahalle kültürüyle de anılır hale geldi.

Kısacası *Baba Evi*, Emirgan'ı yalnızca bir semt değil, "sıcak ve sahic bir aile mekânı" olarak toplumsal belleğe kazıdı. Sanat yönetmenliği, gösterişten uzak dekor ve mekân tercihleriyle seyircinin hafızasında gerçek bir yuva duygusu yarattı.

KAVAK YELLERİ - URLA'NIN GENÇLİK SAHNESİ

SANAT YÖNETMENİ: AYŞEGÜL ÇİFTÇİ - GÜLÇİN ATILMIŞ

Kavak Yelleri yalnızca bir gençlik ve arkadaşlık hikâyesi değildi; mekânı da hikâyenin kalbine koyarak izleyicinin belleğine işledi. İzmir'in Urla ilçesi, sahil kasabası atmosferi ve Ege'nin ışıyla dizinin en güçlü karakterlerinden birine dönüştü. Seyirciler için Urla artık yalnızca bir yer değil, gençliğin, dostluğun ve ilk aşkların hatırasını taşıyan bir hafıza mekânıydı.

Sanat yönetimi burada üç kritik hamle yaptı:

- **Doğal mekânları öne çıkarmak:** Urla'nın sahilleri, sokakları, çarşısı ve deniz kenarı evleri dizi boyunca sıkça kullanıldı. Her şey doğal haliyle bırakılarak gençliğin samimiyetiyle uyum sağladı.
- **Deniz ve gökyüzünü görsel metafor yapmak:** Özellikle sahil sahanelerinde deniz, özgürlüğün ve sınırsız hayallerin sembolü oldu. Gökyüzü ve rüzgâr, genç karakterlerin geleceğe duyduğu özlemi yansıttı.
- **Mekânı aidiyet duygusuyla işlemek:** Kahramanların arkadaşlıkları çoğunlukla sahil kasabasının ortak mekânlarında (kafeler, sokaklar, deniz kenarları) işlendi. Böylece mekân, karakterler arası bağın görünmez ipi oldu.

Sosyolojik açıdan *Kavak Yelleri*, 2000'lerin başında Anadolu gençliğinin kent-taşra arasında sıkışmış ruhunu sahneledi. Büyük şehirlere göç, üniversite hayalleri ve kasaba sıkışmışlığı... Urla, bu toplumsal duyguların mekânsal karşılığı oldu.

Duygusal olarak dizi, seyircinin belleğinde "gençliğin mekânı" olarak kazındı. İzleyen herkes kendi gençliğini o sahillerde yeniden yaşadı; ilk aşklarını, arkadaşlıklarını, hayallerini mekânla özdeşleştirdi.

Turizm boyutunda *Kavak Yelleri*, Urla ve çevresine büyük ilgi yarattı. Özellikle genç izleyiciler dizinin geçtiği sahilleri, kafeleri ve sokakları görmek için bölgeye akın etti. Urla, dizi sonrası "gençliğin sahil kasabası" olarak kolektif bellekte yeniden tanımlandı.

Kısacası *Kavak Yelleri*, Ege'nin doğallığını ve sahiciliğini hikâyeyle bütünleştirdi. Sanat yönetmenliği, mekânın otantik dokusunu koruyarak gençliğin enerjisini denizle, rüzgârla, sokaklarla sahneledi. Seyirci de bu mekânı yalnızca izlemekle kalmadı; belleğine ve turistik rotasına taşıdı.

FRIENDS - MOR KAPILI EV VE CENTRAL PERK'İN SICAKLIĞI

SANAT YÖNETMENİ: JOHN SHAFFNER

Friends yalnızca altı arkadaşın hikâyesi değil, mekânların da bir karaktere dönüştüğü bir sitcom oldu. Monica'nın apartman dairesi ve Central Perk kafesi, 1990'ların gençlik hafızasına damgasını vurdu. Seyirci için bu mekânlar dostluğun, aidiyetin ve hiç bitmeyen gençlik anılarının sahnesine dönüştü.

Sanat yönetimi burada üç kritik hamle yaptı:

- **Apartmanı tiyatral bir sahneye çevirmek:** Monica'nın evi, özellikle geniş oturma alanıyla seyirciye bir tiyatro sahnesi hissi verdi. Renkli dekorasyon, meşhur mor kapı, asılı resimler ve karışık mutfak eşyaları, mekânı hem samimi hem de akılda kalıcı kıldı.
- **Central Perk'i ikinci bir "ev" yapmak:** Kafe, arkadaş grubunun ortak buluşma noktasıydı. İkonik turuncu koltuk, duvarlardaki posterler ve loş ışık, mekânı rahat ve güvenli bir aidiyet alanına dönüştürdü.
- **Renk paletini duygularla uyumlu kılmak:** Pastel tonlarla sıcaklık yaratılırken karakterlerin farklı kişiliklerini yansıtan küçük dekor detayları (örneğin Joey'nin koltuğu, Monica'nın mutfak düzeni) mekâna kişilik kazandırdı.

Sosyolojik açıdan *Friends*, 90'ların gençlik kültürünü New York apartmanları üzerinden sahneledi. Aileden bağımsız, arkadaşlarla kurulan yeni "şehirli aile" kavramı bu mekânlarla görünür oldu. Evler ve kafeler, toplumsal olarak yeni bir yaşam biçiminin mekânsal karşılığıydı. Duygusal olarak diziyi izleyen herkes o mor kapılı eve girmek, turuncu koltuğa oturmak istedi. Bu mekânlar seyircinin belleğinde dostlukların ve paylaşılan anların somut sembollerine dönüştü. Turizm boyutunda etkisi olağanüstü oldu. Dizi bittikten yıllar sonra bile Warner Bros. Stüdyolarında Central Perk seti ziyaret edilebilir hale getirildi. Mor kapılı ev hayranlar için yeniden kuruldu. Bugün bile dünyanın birçok yerinde kafe zincirleri "Central Perk" konseptiyle açılıyor. Mekân yalnızca dizinin değil, popüler kültürün turistik bir simgesine dönüştü.

Kısacası *Friends*, New York'un bir apartman dairesini ve küçük bir kafeyi kolektif hafızanın evrensel mekânları haline getirdi. Sanat yönetmenliği, sahicilik ile teatral düzeni birleştirerek mekânları unutulmaz kıldı. Seyirci de bu mekânları yalnızca ekranda değil, belleğinde ve turistik rotasında da yaşatmaya devam etti.

BİZİMKİLER - BİR APARTMANIN KOLEKTİF BELLEĞİ

SANAT YÖNETMENİ: PROF. DR. AYŞE BENGİ BUGAY

Bizimkiler yalnızca bir aile dizisi değildi; bir apartmanı, bir sokağı ve orada yaşayan insanları Türkiye'nin toplumsal hafızasına kazıyan uzun soluklu bir hikâyeydi. Apartman mekânı, karakterler kadar güçlü bir kimliğe sahipti. Seyirci için o apartman, kendi yaşadığı binanın temsili oldu.

Sanat yönetimi burada üç kritik hamle yaptı:

- **Apartmanı ana karaktere dönüştürmek:** Merdiven boşluğu, kapı önleri, balkonlar, apartman girişindeki ayakkabılar... Her detay, mekânın canlı bir organizma gibi algılanmasını sağladı. Apartman, sahnelerin fonu değil, hikâyenin ana sahnesi oldu.
- **Dairelerle kimlik kurmak:** Her daire farklı bir toplumsal sınıfı, farklı bir yaşam tarzını yansıttı. Mobilyalar, dekorasyon, kullanılan renkler karakterlerin ekonomik ve kültürel durumlarını doğrudan görselleştirdi.
- **Sokak ve apartman ilişkisini korumak:** Apartman yalnız değildi; kapının önü, bakkal, mahalle kahvesi ve çocukların oyun oynadığı sokak sahneleriyle bütünleşti. Böylece mekân hem içe hem dışa açık bir yaşam alanı oldu.

Sosyolojik açıdan *Bizimkiler*, Türkiye'nin 80'lerden 90'lara uzanan toplumsal dönüşümünü mekân üzerinden sahneledi. Apartman, farklı sınıfların ve kuşakların bir arada yaşadığı bir mikrokozmos haline geldi. Zengin-fakir, yaşlı-geç, geleneksel-modern çatışmaları hep bu mekân üzerinden görünür oldu.

Duygusal olarak seyirci, apartmanı "kendi apartmanı" gibi sahiplendi. Kapıcı Cafer'in kapı önündeki sahneleri, Cemil Bey'in balkon konuşmaları, Ali Desidero'nun bakkal sohbetleri... Hepsiz izleyicinin kendi hayatından tanıdık detaylar gibiydi. Bu yüzden apartman, kolektif bellekte bir tür "ortak yaşam alanı"na dönüştü.

Turizm boyutunda *Bizimkiler* diğer diziler kadar mekân bazlı bir akın yaratmasa da İstanbul'un klasik apartman kültürünü popüler belleğe taşıdı. Seyirciler hâlâ "Bizimkiler apartmanı" olarak dizinin çekildiği yeri merak eder.

Kısacası *Bizimkiler*, bir apartmanı yalnızca dekor değil, toplumsal yaşamın bir laboratuvarı haline getirdi. Sanat yönetmenliği, en küçük dekor ayrıntısını bile toplumsal kimliğin yansımalarına dönüştürdü. Seyirci de bu apartmanı kendi hayatının bir uzantısı gibi belleğine kazıdı.

HATIRLA SEVGİLİ - BÜYÜKADA'NIN EVLERİ VE MEYDANLARINDA BİR TARİH YOLCULUĞU

SANAT YÖNETMENİ: NİLÜFER ÇAMUR

Hatırla Sevgili yalnızca Yasemin ile Ahmet'in aşk hikâyesi değildi; aynı zamanda Türkiye'nin yakın tarihini mekânlarla hafızaya kazıyan bir dizi. Bu hafızanın en güçlü taşıyıcılarından biri ise Büyükada oldu. Çam ağaçlarıyla çevrili yokuşlar, ahşap köşkler, iskele meydanı ve ada kahveleri, tarihin akışını görselleştiren "sessiz tanıklar" haline geldi.

Sanat yönetimi burada üç kritik hamle yaptı:

- **Dönemin ada evlerini titizlikle yeniden kurmak:** Yüksek tavanlı ahşap köşkler, perdeler, eski telefonlar, gaz lambaları... 60'ların ve 70'lerin ada evleri öyle bir detayla işlendi ki seyirci, dönemin ruhunu dekor üzerinden hissetti.
- **Ada meydanını toplumsal olayların fonu yapmak:** Gençlerin siyasi tartışmaları, dostlukları, ayrılıkları ada kahvelerinde, çarşıda ve vapur iskelesinde sahnelendi. Mekân, tarihin toplumsal çatışmalarına tanıklık eden bir hafıza mekânına dönüştü.
- **Ada'nın doğallığını hikâyeye entegre etmek:** Fayton sesleri, çam kokusu, deniz manzarası ve sessizlik, karakterlerin yaşadığı duygusal iniş çıkışlarla bütünleşti. Böylece ada hem romantizmin hem de dönemin politik çalkantılarının fonu oldu.

Sosyolojik açıdan *Hatırla Sevgili*, Türkiye'nin bir kuşağının politikleşme sürecini İstanbul'un tarihi semtlerinde ve özellikle Büyükada üzerinden görünür kıldı. Evler yalnızca aile içi çatışmaların değil, ideolojik bölünmelerin de sahnesiydi. Adanın sakin atmosferi, ülkenin çalkantılı atmosferiyle çelişerek dramatik bir etki yarattı.

Duygusal olarak Büyükada, seyirciye "zamanda yolculuk" hissi verdi. Çünkü ada, günümüzden kopuk, geçmişin izlerini hâlâ taşıyan bir mekân olarak zaten nostaljik bir değer barındırıyordu. Diziyle birlikte bu nostalji daha da güçlendi; ada sokakları izleyicinin belleğinde "kaybolmuş bir dönemin canlı hatırası" olarak yer etti.

Turizm boyutunda *Hatırla Sevgili*, Kapadokya'daki *Asmalı Konak* ya da Samatya'daki *İkinci Bahar* kadar kitlesel bir akın yaratmasa da Büyükada'ya ilgiyi tazeledi. Çekimlerin yapıldığı evler, sokaklar ve kahveler bir süre sonra "dizinin geçtiği yerler" olarak anılmaya başlandı. Ada, bir dönem yalnızca doğasıyla değil, dizinin bıraktığı nostaljik izlerle de ziyaret edildi.

Kısacası *Hatırla Sevgili*, mekânı yalnızca dekor olarak değil, tarihsel belleğin taşıyıcısı olarak kullandı. Sanat yönetmenliği, her ayrıntıda dönemin ruhunu yeniden inşa etti. Seyirci de bu mekânları yalnızca bir hikâyenin fonu değil, kendi tarihinin bir parçası gibi sahiplendi.

LEYLA İLE MECNUN - ABSÜRDÜN İÇİNDEKİ MAHALLE HAFIZASI

Leyla ile Mecnun yalnızca absürt bir aşk hikâyesi değildi; İstanbul'un kenar mahallelerini, sahilini, kahvesini ve evlerini kolektif belleğin parçası haline getirdi. Mekân, sıradan bir mahalle olmaktan çıkıp absürdün ve şiirselliğin sahnesine dönüştü.

Sanat yönetimi burada üç kritik hamle yaptı:

- **Sıradan mekânları absürdün dekoruna çevirmek:** Küçük kahvehane, boş arsalar, dar sokaklar... Normalde sıradan olan bu alanlar, karakterlerin tuhaf diyaloglarıyla büyülü bir atmosfer kazandı.
- **Boşluğu ve sadeliği bilinçli kullanmak:** Mekânlar çoğunlukla minimal tutuldu; böylece hayali ve felsefi diyaloglar öne çıktı. Absürt mizah, sahiciliğini tam da bu sadelikten aldı.
- **Sahili görsel metafor yapmak:** Mecnun'un denize karşı oturduğu sahneler, yalnızlığın ve varoluşsal sorgunun görsel temsili oldu. Deniz hem gerçek hem metafizik bir boşluk gibi işlendi.

Sosyolojik açıdan *Leyla ile Mecnun*, Türkiye'nin kenar mahallelerini yalnızca yoksulluk ya da dramın değil, mizahın, dostluğun ve dayanışmanın mekânı olarak yeniden tanımladı. Mahalle kahvesi, apartman önü ya da sahil; hepsi izleyici için "bizim mahallenin" evrensel temsiline dönüştü.

Duygusal olarak dizi, seyircinin belleğinde "absürt bir evrende bile sıcak bir mahalle" duygusunu bıraktı. İzleyen herkes, kendi gençliğinin hayallerini o boş arsada ya da deniz kenarında yeniden yaşadı. Turizm boyutunda *Leyla ile Mecnun*, belirli bir semti turistik merkez yapmasa da çekim yapılan mekânlar hayranları için ziyaret noktalarına dönüştü. Özellikle Mecnun'un sahilde oturduğu bank, dizinin kolektif hafızasındaki en ikonik mekânlardan biri oldu.

Kısacası *Leyla ile Mecnun*, sıradan bir mahalleyi absürt bir evrene dönüştürerek mekânı hem gerçek hem hayali kıldı. Sanat yönetmenliği, sadelikle mizahı, sıradanlıkla metafiziği buluşturdu. Seyirci de bu mekânları kendi hayatından tanıdık, ama aynı zamanda düşsel bir hafızaya aitmiş gibi sahiplendi.

ÖZLEMENK:

EX'İ Mİ KENDİNİ Mİ?

Bazen mutluluk, hafızamızın kaydettiği anılardaki bir yüzün fotoğrafında değil, o yüzün yanında açığa çıkan bizde saklıdır. Bir bakışımızda, gözlerimizin içinde bir anlığına beliren ışıltıda.

+YAZI_//_AHMET VATAN_+

E

ternal *Sunshine of the Spotless Mind* filminde Joel, Clementine'le anılarını sildirmeye başladıktan sonra pişman olmuş, sürecin yarısında anılarına tutunma kararı vermişti. Veda edemediği sadece Clementine miydi? Cevabını hiçbir zaman bilemesek de emin olduğumuz şeylerden biri, Clementine'le birlikteyken kendisinin de başka bir Joel ile tanışmasıydı. Belki de vazgeçemediği, o aşkın içindeki kendisiydi. Bir nevi "onu değil, onun yanında kim olduğumu öz-lüyorum" durumu. Bazen mutluluk, hafızamızın kaydettiği anılardaki bir yüzün fotoğrafında değil, o yüzün yanında açığa çıkan bizde saklıdır. Bir bakışımızda, gözlerimizin içinde bir anlığına beliren ışıltıda.

Zaman zaman eski sevgililerimizi özlediğimizi sanıyoruz. Oysa belleğin derinliklerinde saklı olan çoğu zaman onlar değil, onların yanında açığa çıkan halimiz. Sadece bedenen değil, duygusal olarak da çırılçıplak kalıp içine daldığımız aşk denizinin ayak parmaklarımızdan milim milim en kuytumuza ilerleyişinin verdiği çıldırmanın eşliğindeki eşsiz duygu... Gençliğimizin kaygısızlığı, ilk defa "biriyle biz" olmanın kırılganlığı, sabaha kadar konuştuğumuz ihtimaller... Ex dediğimiz kişi yalnızca vesile; özlemin yöneldiği adres ise başkası kılığında karşımıza çıkan kendi kayıp versiyonumuz.

Sinemanın aşk hikâyeleri de bu paradoksu bize fısıldar. *500 Days Of Summer*'da Tom'un asıl özlediği Summer değil, aşkı hâlâ mucize gibi görebilen kendi halidir. *Her*'de Theodore'un özlemi Samantha'ya değil, onunla birlikte açığa çıkan derin duyumsama haline yani uzun süredir temas edemediği kendi tarafına yönelir. *Before Sunrise*'in Jesse'si yıllar sonra Viyana'yı hatırladığında, Celine'den çok, zamanın akmadığı o gençlik halini özler; kendini zamansız, kayıtsız hissettiğin anı. Ve *Casablanca*'da Rick'in ünlü "We'll always have Paris" cümlesi... Belki de İlsa'ya değil, Paris'teki kendisine söylenmiştir.

Bu listeyi uzatabiliriz: *La La Land*'da Mia ve Sebastian'ın finaldeki bakışmaları, birbirlerinden çok, artık ulaşamayacakları ihtimallere veda eder. *Call Me by Your Name*'de Elio'nun gözyaşları, Oliver'dan çok, yazın kendi -gençliğin dönüşsüzlüğünün- yasını tutar. Popüler kültür belleği de aynı hakikati saklar. *Sex and the City*'de Carrie'nin Big'e bazen hak verdiğimiz bazen de saç baş yolduğumuz geri dönüşleri, bir adamın cazibesinden çok kendi gençliğine açılan bir kapıdır. Benzer şekilde, *İssız Adam*'da Alper'in özlemi Ada'ya değil, onun yanında olabildiği masum halinedir. *Aşk-ı Memnu*'da Behlül ile Bihter'in trajedisi, birbirlerine değil, imkânsızlıkta açığa çıkan hallerine duyulan bir özlemdir. Aşk hikâyeleri, yüzeyde iki kişi arasındaymış gibi görünür ama derinde aslında bir insanın kendisiyle kurduğu ilişkinin kaydını tutar.

Ayrılık sonrasında duyduğumuz boşluk çoğunlukla karşımızdakinin yokluğundan değil, kendimizin bir yanını yitirmiş olmaktan doğar. İlişkiler bize kendimizin farklı versiyonlarını tattırır. Ayrılık sonrası yas aslında "kendini kaybetme" yasına dönüşür. Bir şarkı çaldığında hatırladığımız şey "o" kişi değil, o şarkının bizde uyandırdığı halimizdir. Bir sokaktan geçerken aradığımız, birlikte yürüdüğümüz insan değil, o sokakta kim olduğumuzdur. Tıpkı Metin Erksan'ın *Sevmek Zamanı* filminde Halil'in dediği gibi: "Ben senin yalnız resmine âşığım." Bu cümlemin arkasında da aynı hakikat saklıdır: Bazen sevdiğimiz o kişi değil, onun bizde yarattığı imge yani kendi duygularımızın yansımasıdır.

Hafıza, kişilerden çok, kendimize dair izdüşümleri saklar. Belki de eski fotoğraflara bakarken ex'in yüzüne değil, kendi bakışımıza dikkat etmeliyiz. Çünkü özlem çoğu zaman yanlış adrese gönderilen bir mektuptur; aslında asıl alıcı biziz. Mesele, eski sevgililerimizi özlemek değil; onların yanında açığa çıkan, zaman zaman kaybolduğunu sandığımız o versiyonumuzu yeniden bulmaya çalışmaktır. Çünkü aşk, her şeyden önce, kendimizi başkasının gözlerinde görme ihtimali; özlem ise kendi yankımızdır.

Mesele, eski sevgililerimizi özlemek değil; onların yanında açığa çıkan, zaman zaman kaybolduğunu sandığımız o versiyonumuzu yeniden bulmaya çalışmaktır. Çünkü aşk, her şeyden önce, kendimizi başkasının gözlerinde görme ihtimali; özlem ise kendi yankımızdır.

BU DİZİ NEDEN TUTTU? UZAK ŞEHİR

BU DİZİ NEDEN TUTTU? SEVECEN, DERİNLİKLİ
VE KADINLARLA ERKEKLER ARASINDA İLETİŞİM
KÖPRÜSÜ KURAN BİR TARAFI VARDI DA ONDAN...

YAZI //_ GÜLCE BAŞER

Bizde birtakım olaylar olur, hepimizin bir yorumu vardır, şaşırtıcı bir ısrarcılıkla hepimiz de olayı en kestirme klişelerle açıklamakla yetinmeyi deneriz. Böylesini severiz. Örneğin aylardır şu, sevdiği kadınları öldüren adamlarla ilgili bir sosyal bilim incelemesi yapılmalı, diye dolaşıyorum. Herkesin bir açıklaması var: Çünkü yaptırımlar yetersiz! Yıllar önce bu konu ilk kez gündeme alındığında, “Kadının statüsü düşük, o yüzden kadın, çocuklar ve sokak hayvanlarıyla birlikte en kolay öldürülen, niteliksiz çoğunluktur,” demiştim. Bu dediğimin hâlâ arkasındayım. Bir doğru, bir yanlış engellemiyor; kadının statüsü erkeklere göre hâlâ düşük ve bugünkü gibi ekonomik bunalım dönemlerinde ortalama şiddet artar, bu şiddetin de en kolay hedefi kadınlardır. Yine de yorumumda kolaycılık olduğunu kabul ediyorum. Ancak o tarihlerde bu çeşit bir çıkış bile çerçeve dışıydı, herkes o denli şiddete odaklanmıştı.

Failler konuşturulursa kadın cinayetlerini açıklamada bir “ama, fakat” mı belirecek, onun için mi kaçınıyoruz bundan? Bence o “ama”lar, “fakat”lar zaten yürürlükte... Kadına uygulanan şiddette her tür ceza indirimi şakır şakır işletiliyor. O görüşmeleriye asıl biz anlamak için yapmalıyız ki etkili bir karşı söylem geliştirebilelim... Yoksa hiçbir ekonomik ve toplumsal bunalım, insanın kendinden zayıf bir canlıyı öfkesini çıkarmak için öldürmeyi meşrulaştıramaz, meşrulaştırmamalı... İkinci bir bakış açısı isterseniz size erkeklerin erkekleri de öldürdüğünü hatırlatayım. Genel olarak bir güçlünün zayıfı dize getirme, gözdağı vererek sindirme eğiliminde artış olduğunu düşünüyor musunuz? *Uzak Şehir* niye tuttu? Ezberden konuşmadan önce bugünün Türkiye’sini bu yönüyle görüp sindirelim. Sonra da dizinin bu duruma nasıl alternatif yarattığını ve nerede çuvalladığını görelim. Ağalık tipi varsılık birikimi: Normal. Şiddet: Normal. Güçlünün hegemonyası, gövde gösterisi, can alması: Normal. Kadının var olması: Mücadele halinde...

Geçmişte, çok geçmişte, örneğin Kanada gibi bir “gelişmiş” ülkede yaşayan, oranın pasaportunu taşıyan biri taşraya gittiğinde ona daha “anlayışlı” davranılır, gelişmiş kültürün olanaklarından taşranın faydalanmasına çalışılırdı. Deneyimde bile bu böyleydi. “Yabancı” geleneğe ait kadının kültüre uyum sağlamada güçlük çekmesi normal karşılanır, hatta ona birazcık da olsa iltimas geçilirdi. Yeni Türkiye’nin en önemli özelliklerinden biri bu: Farklı olan gözdağıyla baskılanıyor, onun getirdiği fırsatlar hınçla reddediliyor. İyileşmeye direnme raddesinde bu durum böyle... Belki önceden içten geçirilen artık açıktan pratiğe dökülebiliyor, “doktor dövülebiliyor”! Biz buna özgürlük diyoruz, olabilir. Nurdan Gürbilek, taşra kültürünün 1980’lerdeki yükselişi ve baskın kültür haline gelip kentli dokuya saldırmasını Freud’un “bastırılmışın geri dönüşü” kavramlaştırmaları üzerinden açıklamıştı.

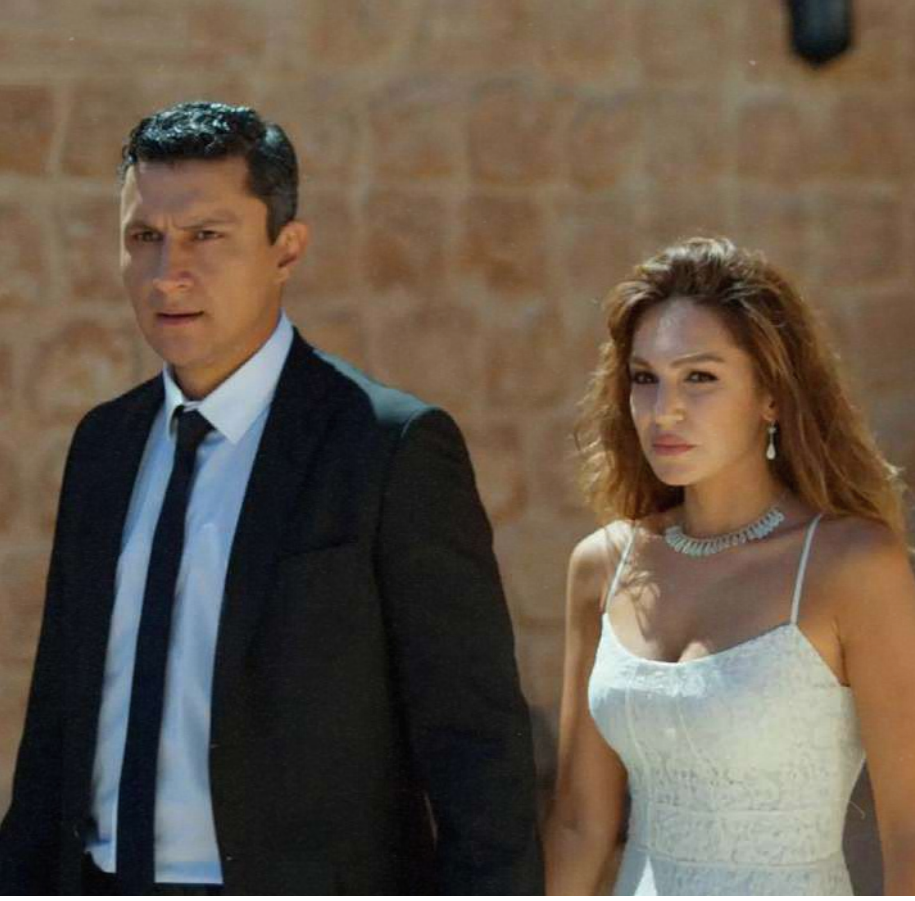
Uzak Şehir tam olarak “haddi bildirilen” bir doğu gelini hikâyesi olarak başladı: Kocasını ölen uzman doktor Alya, oğlunu da alarak Mardin’e gelir, niyeti eşini defnedip Kanada’ya dönmektir. Bir tehdit, şantaj hikâyesine evrilerek ivme alan dizi de hemen bir ay içinde “buranın kuralları o modern Kanada’dakilere benzemez” vurgusuyla Alya, ne hekimliğinin ne de Kanada vatandaşlığının işe yaradığı bir çıkmaza düşer ve en olmayacak şey olur: Kayınbiraderiyle evlenmeye razı olur. Buraya kadar birçoğu gibi ben de izlemedim. Diziyi izlemeyi düşünmüyordum çünkü ağalı paşalı gövde gösterisi dizilerinden ben de herkes gibi bezmiştım. Bu bilgiyi, o diziden ateşlenip “halk”ın ya da teknik tabirle izleyicinin ağa dizilerine acıktığını düşünmesinler, diye veriyorum.

Annemin zoruyla izlediğim ilk bölümü anımsamıyorum. O da sonradan başladı diziye, “Gel *Uzak Şehir*’i seyrederim, çok güzel!” dedi bir gün, meğer gündüz kuşağında izlemeye başlamış ve tiryakisi olmuş. Ne kadar güzel olabilir ki, diye düşündüm. O günden sonra her pazartesi televizyonun başındaydım. Beni ilk çeken, birçoğu gibi, Alya’yla Cihan arasında kurulan doğal iletişimdi. Hayatla dizi gerçekliğini birleştiren dedikodularla iki başrol oyuncusunun iletişimini yıpratıp diziyi sabote etmeye çalışanları anlıyorum. Çünkü bildiğiniz üzere sürekli ölüm kalım savaşındayız, bir dizi tuttuğunda on dizi kaybediyor.

Oysa dizinin karakterleri Alya ve Cihan arasında bütün zıtlıklarına rağmen bir iletişim dengesi kurulmuştu. Bir yanda satır aralarından boy veren tutku, öbür yandan taşra gerçekliği karşısında akli selimini koruyan iki yetişkinin kaçınılmaz işbirliği, zamanla dayanışması, bu dayanışmayla irade dışı gelişen tutkunun beslenmesi çok sıcak bir iletişim sarmalı ortaya koyuyordu. Teknik olarak, erotik aşk ve philia’nın birbirine karıştığı, sabırlı, orta yaşlı tatlı bir aşk hikâyesinden söz edebiliyorduk. Dizilerimizde bunun önceli belki *Öyle Bir Geçer Zaman ki* dizisinde Cemile ile Balıkçı arasında, sonradan da yine Cemile ve Arif arasında gelişen aşklarda aranabilir. Ancak oradaki karakterler ne kadar 1980’lere aitse Alya ve Cihan o kadar günümüze ait. Bunlar dışında aşkı bir uzlaşma, saygı ve kurulan, bina edilen bir dostluk olarak gören pek hikâye yoktur elimizde... Genelde işin tutku kısmına odaklanıp peri masalı kurmanın izleyiciyi daha çok cezbedeceği yönünde bir inanç yerleşik durumda dizi sektöründe... Sıcaklığı da akrabalık ve dostluk ilişkileriyle geliştirir böylesi diziler...

Oysa philia, yabana atılacak bir aşk türü değildir. Ne var ki, böylesi iletişim krizi yaşayan bir toplumda erotik ve yoksunluk üzerine kurulu platonik aşkın ötesinin algı menziline dışında kalmasını anlayabiliyorum. *Uzak Şehir*’deki büyük aşk öncelikle philia yani dostluk zeminli aşk olarak gelişti. Bu sıcak dostluk ve iki yalnız Alya ve Cihan’ın birbirine dayanak olması, tutkunun ve arzusunun da tam bu arada gelişmesi dizinin sıcaklıkla tutkuyu yoğun bir sarmal halinde izleyiciye sunmasını sağladı ve bence bu boyut yani sahici, insani ve sıcak aşk, dizinin kaderini belirleyen en önemli unsurdu. Bunu ne diğer aşklar ne de diğer karakterler pahasına söylüyorum. Bana göre en yan karakterler bile büyük bir senfoni olarak görülebilecek dizinin önemli tonlarıydı. Ne var ki ana ezgi, bu az gördüğümüz türden iletişimli aşktı. Yine saptayalım, dizilerimizde özellikle dostluktan dönüşen aşklar ya yaşlılara, çaresizlere isnat edilir ya da tek taraflıdır, sanki eksiklermiş gibi...

ALYA DA CİHAN DA ZAAFLARI, KORKULARI, KAYIPLARI, EKSİKLİKLERİ, KIRIKLIKLARI OLAN NORMAL KAHRAMANLAR. ÇOCUKLUK TRAVMALARI HEPİMİZİNKİNDEN FARKLI VE BÜYÜK DEĞİL (Kİ ALYA'NINKİ BÜYÜK ASLINDA AMA BU, ONU SERT VE UZLAŞMAZ BİRİ KILMAMIŞ) AMA EN ÖNEMLİSİ, ONLAR BU TRAVMALARLA YARALI YARALI DOLAŞMAYI DEĞİL, YÜZLEŞMEYİ DENEMEYE EĞİLİMLİLER, ALIN SİZE KIRILAN ÜÇÜNCÜ YERLİ DİZİ KLİŞESİ...

Ortalama Türkiye insanının hangi tür aşka daha çok inandığını saptayacak bir sosyolojik veri de yok elimde elbette, bizde böyle şeyler pek merak edilmiyor. Ne var ki bu iki parlak karakterin aşklarının dostluktan, dostanelikten evrilmesi izleyicilerde bence tuttu, sevildi (çünkü esasen bu ara en çok dostluğa muhtacız).

Bu iletişim, ilişki öyle sıcaktı ki izleyenin içini ısıtıyordu. Öyle merhametli ve vicdanlıydı ki izleyende umut uyandırıyor. Öyle zekiydi ki âşıklar izleyenin yüzü gülüyordu. Kendi dillerini çabucak kurdular. Adaleti, saygıyı, vicdanı, merhameti önemsediler, temel değerlerde ortaklıklar bu bağlamda... Eş-zamanlı olarak zeki, mizahi ve oyuncu bir iletişim de geliştirdiler ve #Cihan ortalığı yaktı geçti. Boşanmalarını önleyen metni Cihan'ın kendisinin yazdığını hepimiz anladık, Alya da anladı örneğin, çok da güzel bir oyundu. Bir erkeğin bir kadını sayarak sevebilmesi, bunu dile getirebilmesi, ondan yardım istemesi, dersini alması, dürüst ve cesur olabilmesi, onu incitmemek için dokunmaktan çekinmesi hepimizin gönlünü fethetti.

Bir kadının onca kuşatılmışlık altında çocuğunu sahiplenebilmek için altındaki ciple beşinci vitese çıkarak bahçe kapısının içinden geçecek cesareti göstermesi, yeniden aynı durumda kaldığında da aynı kapıyı bu kez ateşe verecek kadar gözü kara olması, hekimlik yapabilmek için bütün aşiret teamüllerine kafa tutması, ihtiyaç durumunda gidip en ücra köyde ardını arkasını düşünmeden hasta tedavi etmesi ve bu hekimliğin doğal gereğinin "hanımağa" himmetiyle beklenmedik bir anda örtüşüp "çalışan kadın" rolüyle aşiret ananelerinin uzlaşması, zaafalarını gördüğü "ağa"ya aynı şekilde şefkat ve destek verebilmesi, onun vicdanı olması da Alya'nın izleyicinin kilitini çözdüğü sahnelerdi. Türkiye izleyicisi artık yapabilen, güçlü kadın istiyor. Ancak iyi işleyen bir kafanın olağan sonuçlarını da bekliyor: Zeki kadın ille kötücül olacak diye bir şey yok. Haklarını bilen, onları talep eden bir kadın merhametli ve şefkatli de olabilir. İyicilik ve kötücüllük zekâdan bağımsızdır. Ezcümle Alya yıllardır eleştirdiğim zeki, başarılı ve orta yaşlı kadın kötüdür klişesini yerle bir etti *Uzak Şehir*'de... Nasıl ki Cihan güçlü ve zaafı olmayan, tanrısal bir şekilde dizi boyunca değişmesine gerek kalmayacak kadar mükemmel olan omnipotent ağa klişesini kırıyorsa...

Alya da Cihan da zaafaları, korkuları, kayıpları, eksiklikleri, kırıklıkları olan normal kahramanlar. Çocukluk travmaları hepimizinkinden farklı ve büyük değil (ki Alya'nınki büyük aslında ama bu onu sert ve uzlaşmaz biri kılmamış) ama en önemlisi, onlar bu travmalarla yaralı yaralı dolaşmayı değil, yüzleşmeyi denemeye eğilimliler, alın size kırılan üçüncü yerli dizi klişesi...

İYİYE GÖTÜREN, SAĞALTAN AŞK

Bu noktada bir gerçeği kabul etmeliyim: Son dönemde dizilerde oldukça olumlu erkek âşıklar kurgulanmaya başladı. *Leyla*'da Civan, *Kızılıçık Şerbeti*'nde Ömer dersiniz hemen, ancak hatırlayalım, *Deha*'nın iflah olmaz Mephistopheles'i İskender bile "Gül"üne karşı olağanüstü şefkatli, yapıcı ve saygılıydı. Başa dönersek bu harika erkekleri, artan kadın cinayetleri karşısında senaristlerin ve yapımcıların aldığı bir önlem, gelişen bir eğilim olarak değerlendiriyorum.

Alya-Cihan aşkıdaki sağaltıcılığa geçmeden diğer karakterleri ve diğer aşkları da görelim. Örneğin bana Gülizar Irmak'la Damla Serim arasındaki farkı sorsalar, ilk olarak Irmak'ın aşka inandığını, onu yapıcı bir duygu olarak gördüğünü, ikinci olarak da Irmak'ın kadınlara daha çok inandığını söyledim. Serim'in aşkları yırtıcı, kadınları gürültülü ve gösterişli ama kesinlikle ışıkların merkezinde değiller... Âşık olunca zekâlarını kaybediyorlar. Ben kulakları dikiyorum, neden kadınların ön planda olmamasını istiyor bu kadar diye... Irmak'sa kadınlarla barışık, onları seviyor. Evet, Sadakat gibi olumsuz bir figür de kurabiliyor ama bir ortalama olarak kadınları daha yapıcı, görünür ve mahirler.

Dizinin iki numaralı aşkı Nare ile Şahin arasında yaşanıyor, buna bakalım. Şahin, Nare'yi şiddet kullanan kocasının elinden kurtarıyor bir sahnede ve ne kadar kızsarsa kızsın ona el kaldırmıyor. Nare'nin kararlarını değiştirmeye ya da ona hükmetmeye kalkmıyor, sadece ona göre pozisyon alıyor. Şahin sülalenin reisi olmayı istiyor, buna göre stratejileri var. Nare her şeyin farkında... Aralarındaki aşk, yasakta kaldığında bile saygıdan, özenden ödün vermiyor. Ve Nare henüz boşanmamışken birbirlerine aşklarını itiraf ettiklerinde itiraz edemiyoruz, buna saygı duymaktan kendimizi alamıyoruz.

Tabii bu arada Nare'nin kocasını gözden düşürmeyi de ihmal etmiyor senaryo. Bir tür Mine'nin kaderi... Mine'ye birazdan geleceğim. Nare'nin Şahin'i unutamamasının nedeni kocasının zayıf karakteri mi, aşkının şiddeti mi? Burası böyle... Yine de son manevrayla Özkan'ın Nare'yi bütün kalbiyle sevmişliğine ikna edildik. Bu açıdan bakıldığında Nare'yle Şahin'in aşkı aslında etrafı çiğneyip geçebilen bir aşk. Yine de her adımda birbirlerine destek olup birbirlerini kollamaları yönünden Al-ya-Cihan aşkıyla bir ortaklığı var.

Üç numaralı, Kaya ile Zerrin arasındaki aşk da aynı minvalde... Kaya'nın ya da Zerrin'in kıskançlıkları asla fiziksel ya da sözlü şiddete dönüşmüyor. Birbirlerine önce saygılılar. Tepkileri bilakis sık hatta karizmatik. Kaya'nın yüzük atma sahnesi ve Zerrin'in o sahnedeki tepkisi, tüyleri diken diken edecek türdendi. Onları geçelim, çevirdiği entrikayla Zerrin'le sadece intikam için evlenen Demir Baybars'ın bile aşk içinde dönüştüğünü görüyoruz. Kadına eli kalkmıyor. Herkes kendince saygısını koruyor. Yeri gelmişken kalbi kırık Demir Baybars'ı da görmemiz gerekiyor. Sevgilisi, aileler arası sulhu kurmak için Cihan'la evlendirilmiştir. Şeyda bir süre sonra intihar etmiştir. Demir yıllarca bunun, gördüğü eziyet sonucu olduğuna inanmaktadır. Sevgilisinin intikamını almak için eline geçen fırsatı değerlendirir ve bir tür şantaj uygulayarak ailenin kuzeni Kaya'ya âşık küçük kızı Zerrin'le evlenir. Zerrin'i ilişkiye zorlamaz. Zaten nikâhında tutarak bütün Alboralardan intikam almaktadır, çünkü zaten ailelerine hilafeten aşk yaşayan iki Albora'ya acı çektirmektedir.

Ne var ki Demir tanıdıkça Zerrin'e zaaf geliştirmeye başlar. "Güzel Kız ve Canavar" masalındaki canavar gibi, Zerrin'e son derece iyi davranır, onu kollar, ona özen gösterir, ihtiyaçlarını karşılar, özellikle de kendi babasının gelinini (Zerrin evlendiklerinde Kaya'nın bebeğini taşımaktadır) aşağılayıp ona el kaldırmamasını da önler. Zerrin, kötü adamın içindeki iyi adamı tanıma fırsatı bulur. Demir onca hınçlı olduğu ailenin kızına en küçük bir şiddet uygulamaz. Bir açıdan aşkla iyi yanları ortaya çıkan bir karakter de Demir'dir.

Bu arada ağabeylerin ve erkek kardeşlerin, kız kardeşlerine sahip çıktığı görülür. Anneler ve babalar için kız evlatları ikincil ve önemsizdir belki, anneler için özellikle bir şiddet nesnesi bile olabilmektedir. Kadınlar kendi erkek kardeşlerince korunur. Bu açıdan aileler, evlenseler de kızlarına sahip çıkmayı sürdürür. Öyle ki en kötü muameleyi şehre yeni gelen ölen evladın eşi Alya görür. Ancak ona da eşi, kayınbiraderi ve görünmcesi destek olur. Artık yavaş yavaş görünmce husumeti zayıflıyor dizilerde, ki *Uzak Şehir* bunlardan biri.

Diziyi izledikçe karşı cinsle karşılaşma olasılıkları düşük ağa sülalesinin çocuklarının birlikte büyüdükları kuzenlerine âşık olduklarını bir gerçeklik olarak görüyoruz. Kent ve biyoloji nosyonuyla ürkütücü gelen bu durum, Mardin gerçekliğinde kabullenilir görünüyor. *Uzak Şehir*'de ilk sahneden itibaren "Mardin" diye bir gerçeklik dizgesi kuruluyor ve izleyici sahne sahne dize getirilerek teslim alınıyor. Dolayısıyla Alya için de hoşgörü beklemek aklımızdan geçmiyor, bilakis yer yer onu uyumsuz buluyoruz. Örneğin çalışmaya başlamasına ilişkin Sadakat'le kavga ederken Cihan araya girip, "Anne tamam ben izin veriyorum," dediğinde Alya'nın sinirlenmesini aklımız başımıza gelene kadar da olsa "kaptisli" buluyoruz. Bir an sonra yükseköğrenimli izleyici kendisine geliyor ve hekim olarak çalışmak için kocadan izin almanın gerçekte bizim hayatımızda kabullenilmez bir şey olduğunu anımsıyor, ancak o zaman Alya'ya hak veriyoruz.

MARDİN DİYE BİR GERÇEKLIK VE SAĞALTAN #CİHAL

Bu "Mardin tipi" gerçeklik önünde nasıl dize getiriliyor? Elbette öncelikle gözdağı ve şiddetle... Daha ilk, Alya'nın karşılanma sahnesindeki aşiret konvoyuyla Alya'nın yalnızlığına, kimsesizliğine dahil oluyor, belki güncel sosyolojinin getirdiği şartlanmalarla ondan bile önce teslim oluyoruz. Çünkü bize yıllardır dizi dizi öğretili ki, doğunun ve güneydoğunun gerçekliği başkadır, orada ayrı bir dünya döner ve kurallara uymayan, özellikle kadınlar, göz kırpmaksızın öldürülür. O cinayet mümkünse örtbas edilir, olmazsa reşit olmamış bir çocuk suçu üstlenir ve dosya kapanır. Ne devlet ne toplum daha fazlasını bilmek ister. Böylece o uzak şehirlerin düzeni bin yıllardır süregeldiği gibi devam eder. Belki Narin Güran cinayetinde de yinelenen travmamız buydu.

İşte bu koşullar altında Alya'nın çocuğuna el koyup onu göndermekle kayınbiraderiyle evlenmesi koşuluyla çocuğunu büyütebilmek arasında kalması, bir uzman hekim ve Kanada vatandaşı olarak bu meselenin üstesinden gelememesi, okuma yazma bildiği şüpheli kayınvalidesi tarafından aşağılanması izleyiciyi şaşırtmaz. Bahisleri yükseltircesine, silahtan uzak tutmaya çalıştığı oğlunu kayınvalidesinin kuş avına götürmesi yani medeniyeti ima eden bir değer mücadelesiyle gerilim radikalleşip derinleşir. Bir başka deyişle Alya'yla kayınvalidesi arasındaki mücadele zihnimizdeki doğu-batı sembol sistemiyle birleşir.

OYUNCULAR ASLINDA BU AÇIDAN BİRBİRLERİYLE ÇOK İLİŞKİLİ DE DEĞİLDİ. SİNEM ÜNSAL'LA OZAN AKBABA ARASINDA YAŞ FARKI VAR, İMAJLARI VB. ÇOK FARKLI Kİ BU FARKLILIKLAR DİZİNİN KURGUSUNU BESLEMİŞ. NE VAR Kİ, BİR NOKTADA ORTAKLAR: İKİ OYUNCU DA BELLİ Kİ OLDUKÇA ZEKİLER VE BİR KURMACADA BAŞROLÜ PAYLAŞMANIN ORTAK DİL KURULMASI DURUMUNDA ÇOK CİDDİ VERİM YARATACAĞININ DA FARKINDALAR. BU ONLARIN BAŞARISININ ARDINDAKİ EN ÖNEMLİ UNSURLARDAN BİRİ...

İşte Alya'yla Cihan arasında iletişim başta bu koşullar altında kurulur. Üniversite öğrenimi gördüğünü gizlemeyi seçen Cihan, Alya'nın dilini iyi kötü bilmektedir. Cihan, Alya'dan sadece çok güzel bir kadın olduğu için değil, ilkelerini savunan ve onlardan ödün vermeyen, hakkını ararken gözünü karartabilen, iyilikte ısrar eden, adil, değerleri, çok saygın bir mesleği olan ve dişilik-annelik rollerini de kendisine yakıştıran bir kadın olduğu için de etkilenir. İzleyici, Cihan'ın Alya'ya hayran olduğuna tanık olur. Bu arada uğradığı husumet karşısında vicdanen kendini onu savunurken ve ona destek olurken bulur.

Alya'nın Cihan'a ilgisi ise o onnipotent ağa rolü içinde çaresizliği, sorumlulukları için kendini feda ettiği ve vicdanen adaletin yanında yer alabilmeyi zor koşullarda da becerebilmesi üzerine uyanır. Evet, ağa çekici bir erkektir. Ancak birkaç ay önce o adamın ağabeyiyle aşk evliliği sürdüren bir kadının, bir erkeğe salt çekiciliği nedeniyle zaaf göstermesi beklene-mezdi, Alya da bunu yapabilecek türden bir kadın değildi. Ancak Cihan'ı keşfettikçe onun yalnızlığı ve özverisi Alya'nın sonsuz savunmadaki kalbini yumuşatmayı başarır. Alya da Cihan'a bir tür hayranlık duymaya başlar. O sert dünyada işleyen bir vicdan ve elbette samimi bir sanat eğilimi: Cihan gizli bir müzisyendir. Müzik de onun ağılık rolüne feda ettiği heveslerinden biridir.

Birbirlerinin zekâlarının oyuncu taraflarını ortaya çıkaran mizaçları ve gelişkin mizah anlayışları da uyuşunca izlemesi keyifli, dizi karakterlerini rahatlatan, izleyicide de umut uyandıran bir aşk hikâyesiyle karşı karşıya buluruz kendimizi.

Bu noktada dizilerimizin çoğunda ihmal edilen bir bölgeye girmiş bulunuyoruz. Polisiye okurları bile biraz derinleşmeyi tasvir kalabalığı olarak görürken, çünkü dönemin toplumsal koşulları "kullan at" tipi bir pazar anlayışıyla deforme olmuşken, birbirini kusurlarıyla ve günahlarıyla keşfeden bir çift, daha yüzeysel şekliyle *Deha*'daki Aysel-İskender'de vardı.

Ezcümle Alya ve Cihan, samimi iletişime adı konulmamış bir dayanışmayla başladılar. Birbirlerine saygı geliştirdiler. Kavgaları pespayeleşmedi. Günden güne, tam altı ayda izleyicinin gözleri önünde serpildi. (Sonra başladı, kızı öpse ya, demeye... Öpemezdi, o aşk öylesi bir başlangıca uygun değildi.) Dolayısıyla Alya-Cihan aşkı, dizilerimizde çok nadir görünen türden bir philia ile başladı; arkadaşlık aşkı... Oyuncu partnerler philia'yla sınırlanamayacak kadar çekici olunca ister istemez erotik aşka da genişledi hikâye... Ancak birbirlerini öyle olduğu gibi sevip benimsediler ki, ilahi aşk agapia'ya benzer bir kutsal aşk da gelişti aralarında, eğer ikinci yıl senaryo deforme olmazsa... (İleri sürüldüğü gibi Cihan'ın eski sevgilisi dönecek ve bu dönüş Cihan'ın hakikaten kafasını karıştıracak olursa aşkın en çok bu yanı zedelenecek gibi görünüyor, zira Alya Cihan'a, "O geri dönerse ben senden ayrılıyorum, hiç sorun yok," dediği sahnede de sonradan içi yanarak öyle değişimi hatırlayışında da mukaddes bir sevginin izleri vardı.) O sahnenin hükmünün zayıflatılması tehlikeli olabilir, aşk yüzeyselleşip inandırıcılığını yitirebilir. Yanılıyor da olabilirim ama en azından Mine meselesi gibi usaresi çıkarılmaması gereken bir konu bu.

Hakeza Cihan, Alya'nın sert tepkilerine, kendisine dimdik karşı çıkmasına, konağın kapısını kırarak kadar sert ve gözü kara olmasına kızmak şöyle dursun, ince bir sempati bile besledi... Alya çıkışlarında haklı mıydı? Haklıydı. Ancak o çıkışlar, aynı hareketlerin bir gün Cihan'a da yapılabileceğini işaret ediyordu, Cihan gibi bir kudret yöneticisinin bunu hesaplamaması-naysa olanak yoktu. Aralarındaki karşılıklı derin hoşgörü, senarist arkalarında durabilirse, diğer dizilerimizdeki yanlış anlaşılmalara üzerine kurulu sıkıcı aşk hikâyelerine etkili bir cevap da teşkil etti.

Oyuncular aslında bu açıdan birbiriyle çok ilişkili de değildi. Sinem Ünsal'la Ozan Akbaba arasında yaş farkı var, imajları vb. çok farklı ki bu farklılıklar dizinin kurgusunu beslemiş. Ne var ki bir noktada ortaklar: İki oyuncu da belli ki oldukça zeki ve bir kurmacada başrolü paylaşmanın ortak dil kurulması durumunda çok ciddi verim yaratacağının da farkındalar. Bu, onların başarısının ardındaki en önemli unsurlardan biri...

BAŞROL AĞIRLIĞI TAŞIMAYAN BAŞARILI ÇİFTLER, İYİ NİYET TEMASI

Nare ve Şahin ile Zerrin ve Kaya'yı ele alırsak diğer iki çift de oldukça başarılı aslında... Kaya'nın Zerrin'i düğünden kaçırdığı sahneler de Nare'yle Şahin'in her buluşması da uyumluluk konusunda etkileyiciydi. Ancak başrol ağırlığı taşımayan bu çiftler için izleyiciyi ikna etmek elbette daha kolaydı.

Yeri gelmişken Nare'yle "görümcelik" ve "ağanın gölgede kalan (sorunlu) kızı" klişelerine verilen başarılı yanıtı da gözardı etmemek gerekiyor. Nare, iyi niyetin ve kadın olarak hakkını aramanın sembolü olacak kadar başarılı ve etkileyici bir ağa kızıydı. Zerrin'se tam bir küçük prenses olarak izleyiciyi fethetti: Aşkın ve doğrularının arkasında duran ve yine en sonunda kendisini sevdiklerine feda eden onurlu kadındı.

MELODRAMİK KÖTÜLER

Dizinin en büyük zaafı bence Mine'ydı. Oyuncu açısından söylemiyorum, rol tanımını açısından... Sanki Mine ilk kıskançlık sahnesinde vakitlice oyundan çıksa Cihan'la Alya'nın çöpü çok daha önce çatılacakmış gibi bir algı ortalaması oluştu. Oysa o ilişki zaten olanaksız görünenlerdi: Ağabeyinin karısı/kocanın biraderi olanaksızlığıyla mühürlüydü. Öte yandan vicdanen Mine çok da haklıydı. Orada geleneksel nikâh bağının mukaddesatı savunulacak diye Mine'ye her türlü kötülük yaptırıldı. Onurlu bir kadının asla gönül indirmeyeceği türden entrikalar yaptı Mine... Diziyi melodramlaştıran Sadakat değil, Mine'ydı. Kötü kalpli kraliçe gibi Pamuk Prenses'e bütün zehirli elmaları yedirdi, aileyi darmadağın etti. Bir başka deyişle haklılığını kaybetmek için elinden geleni yaptı. Gerilimi yükseltmek için zaten toplumsal değerlere uymuyor görünen Mine'nin kullanılması zorlayıcıydı. Doğrusu hamilelik meselesi bence biraz fazlaydı.

Ancak elbette bazı iyilikleri de abartmamak gerekiyor. Günün sonunda *Uzak Şehir* de bir melodramdır. Alya'nın annesinin eski bir konsomatris olarak ortaya çıkmasıyla doktor hanımın etrafında taşıdığı asalet aurası da yırtılır, ki bu noktada bizi ikinci sezonda başka sürprizlerin beklediğini tahmin ediyorum. Alya bile bu abartılı iniş çıkışla melodramatik boyuta dahil edildi.

Tabii bu boyutun en önemli parçasını kuşkusuz Sadakat Hanım teşkil ediyordu. İki oğlunu da çekici bir kadına kaptıran, özellikle ortanca oğluna derinden bağlı hanımağanın Hera kimliğine bürünüp yeri göğü indirecek kadar kötüleşebilmesi Mine'yle birlikte melodramın tamamlayıcı unsurlarını teşkil etti. Hakkını verelim, Sadakat ve Mine daha akli başında olumsuz karakterler olsalardı, dizi hakikaten çok büyük ve popüler kültürde okunması zor bir hal alacaktı. CihAl kadar büyük bir çift yarattığınızda karşılına Anthony Hopkins kadar büyük bir şeytan koymazsanız diziniz ront düzeyine düşer. Bu kadar mutlu bir dizi de uzun sürer mi, bilmem. Bu açıdan tabii Ecmel Albora'yı da es geçmemek gerekiyor. Sadakat'le tecavüzden ziyade iğfal çağrıştıran gençlik ilişkilerinin sırrı henüz çözölmüş değil. Belki de orada bir sürpriz göreceğiz.

Şimdilik onları kötölüğün ve bencilliğin insani suretleri olarak görüyoruz. Ne olursa olsun hınçlarının altında ölmek bilmeyen bir tutkunun izleri de algılanıyor bana göre. İktidar hırsına gizlenen bir tutku, bir affetmezlik. Biz o affetmezliğin Sadakat'in tarafındaki hissesini biliyoruz. Belki bu dönem Ecmel tarafında da bir şeyler öğreniriz. Sadakat'i ara sıra insana benzerken görüyoruz da Ecmel'in insani yanını hiç görmedik.

UZAK ŞEHİR'DEKİ BÜYÜK AŞK ÖNCELİKLE PHİLİA YANİ DOSTLUK ZEMİNLİ AŞK OLARAK GELİŞTİ. BU SICAK DOSTLUK VE İKİ YALNIZ ALYA VE CİHAN'IN BİRBİRLERİNE DAYANAK OLMASI, TUTKUNUN VE ARZUNUN DA TAM BU ARADA GELİŞMESİ, DİZİNİN SICAKLIKLA TUTKUYU YOĞUN BİR SARMAL HALİNDE İZLEYİCİYE SUNMASINI SAĞLADI VE BENCE BU BOYUT YANİ SAHİCİ, İNSANİ VE SICAK AŞK, DİZİNİN KADERİNİ BELİRLEYEN EN ÖNEMLİ UNSURDU. BUNU NE DİĞER AŞKLAR NE DE DİĞER KARAKTERLER PAHASINA SÖYLÜYORUM. BANA GÖRE EN YAN KARAKTERLER BİLE BÜYÜK BİR SENFONİ OLARAK GÖRÜLEBİLECEK DİZİNİN ÖNEMLİ TONLARIYDI. NE VAR Kİ ANA EZGİ, BU AZ GÖRDÜĞÜMÜZ TÜRDEN İLETİŞİMLİ AŞKTI. YİNE SAPTAYALIM, DİZİLERİMİZDE ÖZELLİKLE DOSTLUKTAN DÖNÜŞEN AŞKLAR YA YAŞLILARA, ÇARESİZLERE İSNAT EDİLİR, YA DA TEK TARAFLIDIR, SANKİ EKSİKLİLERMİŞ GİBİ...

Yan hikâyeler ve mutfak tarafı yerli dizilerin belki en kuvvetli yanlarından biri, ki bu dizide de Ümmü-Muzaffer-Pakize-Kadir dörtgeni dizinin gerginliğini alan, rahatlamak için gittiğimiz mutfak olmayı başarıyor. Zeynep Kankonde'nin diziden ayrıldığı doğruysa buna üzülürüm.

AŞK ASIL ÖYKÜYÜ GÖLGEDE Mİ BIRAKIYOR, YOKSA ASIL ÖYKÜ AŞK MI?

Gelenek bozulmuyor, bütün ağa ve doğu dizileri gibi silahların rahat patladığı bir öyküdeyiz. Bir *Hudutsuz Sevdâ* gibi teorik zemini silahlı hesaplaşma olan bir dizi olmasa da, ki bu bile tartışmalı çünkü Alya'nın ilk eşi Boran'ın ölümü bir kan ya da çıkar davasının sonucu olduğu en azından ilk sezonun sonunda kesinleşir, öyküye konu olan aşiretin birincil geçim kaynağının kaçakçılık olması bağlamında ister istemez kriminal unsurların önemi inkâr edilemez.

Uyarlamasını teşkil ettiği *Al-Hayba*'ya dair verilen bilgiler, ikinci sezonun daha fazla aksiyon içereceğini ileri sürüyor. Tabii bir uyarılama, özgün metinden sapmalar gösterebilir. Ne var ki kaçakçılık, "ayrıntı" düzeyinde ele alınabilecek bir mesele değil. Yazının neredeyse sonuna gelirken dizinin bu boyutuna hiç yer vermediğimi fark ettim. Yoksa dizi aşk dizisi miydi? Konuyu anlattığım cümleyi eşinin ölümü üzerine memleketine onu defnetmeye gelen bir doktor hanım üzerine kurmuştum. Oysa eşi öldürülen bir doktor hanımdır Alya...

Hakikaten dizideki aşkların baskınlığı, aşiret sosyolojisi ve ekonomik yapı izleklerini görünmezleştiriyor. Aile ilişkileri dahi o aşklar çerçevesinde görünür oluyor. İster istemez böyle olacaktı, çünkü nihayetinde dizi bir popüler kültür ürünü ve birincil hedef kitlesi de kadın izleyici grubu. Zaten dizi izlerkitlesinin ekserisini de kadınların oluşturduğunu tahmin ediyorum.

Öte yandan kendime sormadan da edemiyorum, bu dizinin devamı ve sonuna ilişkin neyi merak ediyorum? Olağan mutlu son bu aşkların en az ikisinin kavuşması, küçük Deniz Cihan'ın huzur içinde büyümesi ve ailelerin uzlaşması, dolayısıyla Boran'ın katilinin belirlenip onun ekseninde kurulan entrikanın çökmesi olabilir. Bunları alt alta koyduğumuzda bizde yaratılan son beklentisinin aile hikâyesi veya rekabetinin sona ermesinden önce aşkların yerleşmesi demek oluyor bu. Sonuçta Boran'ın cinayeti etrafında döndüğü hissettirilen entrikanın Cihan Albora'nın gücünü yitirmesinden başka somut hedefi görülüyor. Ya da bu gerilimler bir köy kahvesi çevresinde dönen birkaç küçük olayla sınırlanıyor. Bu gözle bakıldığında başarılı ve gerilimli yan hikâyelere karşın dizinin merkezi bu aşk hikâyesiymiş gibi görünüyor.

Toparlıyorum: Bu dizi niye tuttu? Ayrıntılar başarıyla çalışılmakla birlikte iyi bir aşk hikâyesi olduğu ve en az üç klişeyi (tabii aşk hikâyeleri bağlamında) başarıyla kırdığı için tuttu bence... Bu yazı yazıldığında kadınlarla erkekler arasında yeni bir gerilim patlamıştı. İkinci kez taciz ifşaatlarıyla karşı karşıyaydık ve taciz meselesinin iğrençliği bir yana, tartışmadaki sertlik sanki kamusal alanda erkeklerle kadınların yollarını ayırma eğilimi yansıtıyordu. Bu kadarla sınırlı da değil, toplumun hemen her kesiminde gerginlikler, huzursuzluklar ve mutsuzluklar sürerken 2025'in ilk altı ayında Türkiye'de 136 kadın cinayeti kayıtlara geçmiş, bunların 28'i temmuz ayında işlenmişti. 2024 yılında 2023'e göre yüzde 8 daha fazla boşanma yaşanmıştı ve 2025'le ilgili sayılar henüz açıklanmamıştı.

Geçen yıl taciz meselesi açıldığında gençlere, "Arkadaşlar, evet, babanızın zamanında erkekler sevdikleri kadını tavlama için aylarca uğraşıyorlar, kadın hayır dediğinde ısrar ediyorlardı. Bunu taciz olarak görmüyorduk. Ancak günümüzde bir erkek 'hayır' yanıtı karşısında ısrar edince sonunda iş öldürmeye kadar vardığı için siz ısrar ettiğinizde biz sadece korkuyoruz," diye açıkladım durumu.

Bu açıdan mutlu aşk dizileri, hakkıyla ve incelikli işlendiğinde bizde umut yaratıyor ve seviyoruz onları. Sevecen aşklara ihtiyacımız var. Kıskançlığın da hayatımızı karartmayanını istiyoruz. İtiraz eden bir kadın karşısında savunmaya geçen değil, onu dinleyen erkekler bizi heyecanlandırıyor. Ve görüyorsunuz ki bu açıklık onları zayıf düşürmüyor. Çünkü iyi aşklar, iyi sevgiler görmeye çok ihtiyacımız var.

Bu dizi neden tuttu? Sevecen, derinlikli ve kadınlarla erkekler arasında iletişim köprüsü kuran bir tarafı vardı da ondan...

EPI- SO- DE	hunter doohan & owen painter
	NETFLIX
	RÖPORTAJ

WEDNESDAY'İN

KARANLIK SIRLARI

NETFLIX'İN FENOMEN DİZİSİ "WEDNESDAY" İKİNCİ SEZONUyla GERİ DÖNERKEN EPISODE DERGİ OLARAK DİZİNİN SEVİLEN YÜZÜ HUNTER DOOHAN VE KADROYA YENİ KATILAN OWEN PAINTER İLE SÜREKLİ BİRBİRLERİNE ŞAKA YAPTIKLARI KEYİFLİ BİR SOHBETE DALDIK. İNSANLIKTAN CANAVARLIĞA GEÇİŞİN ZORLUKLARINI, TIM BURTON'IN YARATTIĞI GOTİK ATMOSFERİ VE SETTEKİ EĞLENCELİ ANLARI KONUŞTUK.

Owen Painter, 2024 yazında *Wednesday* 2. sezon çekimleri için Dublin'e uçarken zombiler, mekanik kalpler veya Kafatası Ağaçları hakkında hiçbir şey bilmiyormuş Resmi bir belgenin üzerinde gördüğü tek bir kelime varmış, o da Slurp. Diziye yeni katılan oyuncu gülerek, "Kendi kendime, 'Ne yapıyoruz biz?' diye düşündüm. Hiçbir fikrim yoktu," diyor. Painter'ın kimliği o sıralar kendisi için bile büyük bir sırmış. Uçaktayken seçmelerde kullanılan "Karloff" kod adından yola çıkarak gizemli "Slurp"un bir canavar olabileceğini düşünmüş sadece. Bu isim akıllara hemen Boris Karloff'un 1931 yapımı *Frankenstein* filmindeki ikonik canavarını getirmiş. Ancak yine de emin olamamış tabii. "Aklim sürekli bir Slurpee'ye (buzlu içecek) gidiyordu. Bir CGI su birikintisi veya benzeri bir şey olacağımdan endişeleniyordum," diye itiraf ediyor.

İzleyicilerin bildiği gibi, ekip gerçekten de harika bir iş çıkardı. Painter, Pugsley Addams'ın (Isaac Ordonez) yeni keşfettiği elektriksel güçlerle hayata döndürdüğü bir zombi olan Slurp karakterine hayat veriyor. Ancak Slurp, basit bir ölüm makinesinden çok daha fazlası. O aslında Nevermore Akademisi'nin eski yıldız öğrencisi Isaac Night, Gomez Addams'ın (Luis Guzmán) kayıp oda arkadaşı ve en şoke edici olanı da... Tyler Galpin'in (Hunter Doohan) amcası.

Bu şoke edici aile bağlantısı, bizi hikâyenin diğer canavarına, Tyler Galpin'e geri götürüyor. İlk sezondaki Hyde katliamının ardından Outcast'lerin kapatıldığı Willow Hill akıl hastanesinde olan Tyler, ikinci sezonda *Wednesday*'in başarısız kaçış planının merkezinde yer alıyor. *Wednesday* onu kontrol altına alıp yeni "Efendisi" olmayı denese de bu planı suya düşüyor. Collider'a konuşan Doohan, "Jenna'nın (Ortega) efendim olmasını istedim. Bunun eğlenceli bir teori olduğunu düşündüm," diyor.

Peki, bir kurtuluş mümkün mü? Doohan, bu soruyu derin bir noktadan yakalıyor: "Kurtuluş hikâyesinin amacı onu hak etmek değil midir? Gerçekten kötü şeyler yaptı." Tyler ve *Wednesday* arasındaki dinamik ise hâlâ belirsizliğini koruyor. Doohan'a göre Tyler ne kadar büyük laflar etse de *Wednesday*'in varlığı onu etkiliyor.

OWEN PAINTER

HUNTER DOOHAN

Bu sezon ikiniz de insandan canavara dönüşen karakterleri canlandırdınız; biri bir Hyde, diğeri ise bir zombi. Bu, sadece replik ezberlemenin çok ötesinde, inanılmaz derecede fiziksel bir rol gibi görünüyor. Tüm o makyaj, protezler ve özel efektlerin altında bir karakteri hayata geçirmek gerçekten nasıl bir histi? Oyuncular olarak karşılaştığınız en büyük fiziksel zorluk neydi?

HUNTER DOOHAN: Owen protezler ve pratik efektler konusunda benden çok daha detaylı cevap verebilir. (Gülüyor)

OWEN PAINTER: (Gülüyor) Keşke sen de topuklu ayakkabılarla dolaşmak zorunda kalsaydın!

HUNTER DOOHAN: Geçenlerde biri bana makyajın ne kadar sürdüğünü sordu. Ben de, "Ciddi misin? Bu çok aşağılayıcı bir soru," diye takıldım. (Gülüyor)

OWEN PAINTER: Fiziksel olarak zorlayıcı olduğu doğru ama bir o kadar da heyecan verici ve teşvik ediciydi. Bu yüzden uzun bir süre o zorluğu hissetmedim bile. Tamamen farklı bir bedene bürünmeyi öğreniyorsunuz. Protez testleri yaptığımızda saatlerce aynanın karşısında duruyordum. Karakterim Slurp'ın farklı evreleri vardı ve görünüşüne göre bazen çene protezi takılıyordu. O gün hangi protezi takıyorsam hareket edebilmesi için yüzümle belirli mimikleri yapmam gerekiyordu. Bu, tamamen farklı kas gruplarını çalıştırmak gibiydi. Çoğu zaman evde tuhaf tuhaf yürüyerek pratik yapıyordum.

Bu yürüyüşler için özel ders aldın yani?

OWEN PAINTER: Ayrıca dublör ekibiyle de çok çalıştım. Anatomi konusunda inanılmaz bilgililer. Onlara gidip, "Hey, bu sahnede süzülür gibi hareket etmek istiyorum," dediğimde hangi kaslarımı çalıştırmam gerektiğini söylüyorlardı. Bazen tellere bağlı olarak hareketleri kolaylaştırıyor, sonra yavaş yavaş kendi başıma yapmaya çalışıyordum. Çok kapsamlı bir süreçti ama bir o kadar da eğlenceliydi. Böyle bir maske takmak inanılmaz derecede özgürleştirici bir histi. Harika zaman geçirdim.

Tim Burton'ın yarattığı o gotik ve keyifli derecede karanlık atmosfer, dizinin büyüünün büyük bir parçası. Çekimler sırasında bu atmosfer sizi hiç etkiliyor muydu? Nevermore Akademisi veya Pilgrim Dünyası gibi setler, özellikle yüksek gerilimli sahneler arasında, gerçekten ürkütücü hissettiriyor muydu? Kamera arkasında enerjiyi nasıl yüksek ve neşeli tutuyordunuz?

HUNTER DOOHAN: Ah, kamera arkasında enerji her zaman çok neşeliydi! Dizide çok eğleniyoruz. Setler ise inanılmaz. Hayattan daha büyük şeyleri konuştuğumuz, canavarların ve çılgın makinelerin olduğu sahnelerimiz var. Tüm bu dünyaların pratik, elle tutulur setler olarak inşa edilmesi, rol yapmıyormuşsunuz gibi hissetmenize gerçekten yardımcı oluyor.

OWEN PAINTER: Evet, kesinlikle. Bazen sahneye bağlı olarak biraz daha ciddi ve içe kapanık olmam gerekiyordu, çünkü diğerleri çok eğleniyordu ve ben karakterimin o anki ruh halini kaybetmek istemiyordum. Ama çoğunlukla ben de eğlenceye katılıyordum. Setler konusuna gelirsek, Pilgrim Dünyası seti inanılmazdı. Sanırım binden fazla figüran vardı ve resmen bir tema parkını kullanıyorlardı. O sahneleri çekerken bütün gece bir tema parkında takılıyor gibiydim. İnsanlar yanınızdan geçerken, "Hey zombi! N'aber?" diye laf atıyorlardı. (Gülüyor)

HUNTER DOOHAN: (Gülüyor) Resmen bir panayırda zorbalığa uğradın yani.

OWEN PAINTER: Aynen öyle! (Gülüyor)

WEDNESDAY

GOTİK BİR MASALDAN ÇOK DAHA FAZLASI

NETFLIX'İN REKORTMEN DİZİSİ WEDNESDAY, Z KUŞAĞINA ÖZEL BİR YAPIM GİBİ GÖRÜNSE DE HER YAŞTAN İZLEYİCİYE HİTAP EDEN EVRENSEL TEMALARI VE NOSTALJİK DOKUNUŞLARIYLA ÖNE ÇIKIYOR. PEKİ, BU GOTİK GENÇLİK DİZİSİNİ BİR YETİŞKİN GÖZÜYLE BU KADAR ÇEKİCİ KILAN NE?

+YAZI_/_OBEN BUDAK_+

13 *Reasons Why* ile gençlik dizilerinde başlayan ve okul zorbalığı gibi cesur konuları gündeme getiren akım, zamanla “dışlanmışlık” temasını popüler hale getirdi. Bu akımın zirve noktası ise hiç şüphesiz *Wednesday* oldu. İlk sezonuyla Netflix’in tüm zamanların en çok izlenen İngilizce dizileri listesinde 250 milyondan fazla izlenmeyle zirveye oturan yapım, *Stranger Things* gibi bir fenomeni bile geride bırakmayı başardı. Korku ve gizemi genç yetişkin dramasıyla harmanlayan dizi, başrol oyuncusu Jenna Ortega’yı (22) ikonik dans sahnesiyle küresel bir yıldızla dönüştürdü ve TikTok akımlarını kasıp kavurdu.

Bu tabloya bakınca *Wednesday*’in yalnızca gençlere hitap eden bir yapım olduğunu düşünmek mümkün. Ancak *Harry Potter*’ın Hogwarts’ını andıran Nevermore Akademisi’nin kasvetli koridorlarında geçen olaylar, her yaşta izleyiciyi kendine bağlayan daha derin katmanlara sahip.

NOSTALJİ RÜZGÂRI VE NESİLLER ARASI ÇEKİM GÜCÜ

Dizinin yetişkinler için en büyük cazibelerinden biri, 90’lar popüler kültürüne yaptığı göndermeler. Özellikle 90’lı yıllarda “Addams Ailesi” filmlerinde *Wednesday* karakterine hayat veren Christina Ricci’nin dizide öğretmen Marilyn Thornhill rolüyle karşımıza çıkması, o dönemi özleyenler için müthiş bir anlama sahip. Bu durum, dizinin sadece yeni nesil için değil, aynı zamanda Addams Ailesi’nin orijinal hayranları için de bir köprü kurmasını sağlıyor. Özellikle ikinci sezon, 90’lar popüler kültürünü özleyenler ve 90’ların özel bir dönem olduğunu keşfeden herkes için yağ gibi akacak bir sezon.

İlk sezonda *Wednesday*’in, okulun dışlanmışlarına komplo kuran sevgilisi Tyler (Hunter Doohan) ve öğretmeni Marilyn Thornhill’in (Christina Ricci) şeytani planını bozarak bir kahramana dönüşmesini izledik. İkinci sezonda ise hikaye genişleyip yetişkin Addams’ların öyküye daha fazla dahil olduğu bir yapıya bürünüyor. Morticia (Catherine Zeta-Jones) ve Gomez (Luis Guzmán) gibi karakterlerin artan rolü, dizinin aile draması yönünü güçlendirerek yetişkin izleyicileri içine çekmeyi başarıyor.

DIŞLANMIŞLIK, AİLE VE KABUL GÖRME İHTİYACI

Wednesday’in başarısının sırrı, fantastik ve karanlık yüzeyinin altında yatan evrensel temalarda gizli. Hikâyeler ne kadar abartılı ve gotik olursa olsun, dışlanmışların hem “normal” hem de kendileri gibi “anormal” olanlarla mücadelesi, gerçek hayattaki sosyal dinamikleri yansıtıyor.

Çocukların büyüme sancıları, aile içi çatışmalar, sevdiklerimizi koruma içgüdüğü ve bir gruba ait olma, kabul görme ihtiyacı... Bunlar, dolunayda kurda dönüşmesek veya parmaklarımızdan elektrik çıkarmasak bile hepimizin hayatının bir noktasında deneyimlediği duygular. Dizi, bu ortak duyguları işleyerek karakterlerle derin bir bağ kurmamızı sağlıyor. *Wednesday*’in neşeli ve renkli oda arkadaşı Enid (Emma Myers) ile olan zıtlıklarla dolu dostluğu bile farklılıkların nasıl bir zenginliğe dönüşebileceğinin eğlenceli bir kanıtı.

YILDIZLARLA DOLU BİR KADRO

Dizinin yaratıcıları Alfred Gough ve Miles Millar, ikinci sezon için beklentileri daha da yükseltiyor. Kadroya *Rezervuar Köpekleri* ve *Fargo* gibi kült yapımlarla tanınan usta oyuncu Steve Buscemi’nin Nevermore Akademisi’nin yeni müdürü olarak katılması diziye farklı bir soluk getireceğinin sinyallerini veriyor. Ayrıca Lady Gaga’nın olsa da olur, olmasa da olur bir sahneyle kadroya katılması, yapımcıların para yatırma konusunda ne kadar rahat olduklarının bir kanıtı.

Sonuç olarak *Wednesday*, keşfedilmemiş potansiyellerle dolu, hızlı olay örgüsüyle sizi her bölümü soluksuz izlemeye iten bir yapım. Yüzeyde karanlık bir gençlik masalı gibi dursa da derinlerde yatan evrensel temaları, nostaljik dokunuşları ve her yaşta izleyicinin kendinden bir parça bulabileceği karakterleriyle aslında hepimize bir şeyler anlatıyor. Hızlı değişen olay örgüsü sizi her bölümü izlemeye zorluyor adeta. Ve en önemlisi, bittiği yerde yeni sezonda ne olacak duygusu aklınıza düşüyor. Mesela ben *Wednesday* ve yeni çocuk Slurp (Owen Painter) arasında bir aşk gelişip gelişmeyeceğini merakla bekliyorum.

KARA ŞİMŞEK GERİ DÖNÜYOR

DİREKSİYON ARTIK KADINLARIN!

HADI YİNE İYİSİNİZ, SENARYO BENDEN :)

+YAZI_/_/_YASEMİN ŞEFİK+

1980'lerde çocuk olanlar için bazı şeyler hiç unutulmaz. Sokaklarda masket oynar, eve koşarak gelir, televizyon karşısına geçer ve o ışıklı siyah arabayı beklerdik: *Kara Şimşek*. KITT'in kırmızı kırmızı yanan ön paneli, o zamana göre mucize gibi gelen kendi kendine konuşan zekâsı ve tabii ki direksiyonun arkasındaki Michael Knight... O yıllarda süper kahramanımız, adalet dağıtan bir adam ve onun arabasıydı.

Benim için bu dizi sadece bir eğlence değildi. Çocuk aklımla KITT'in gerçekten var olduğuna inanır ve onu isterdim. Geçen yaz bir nostalji nöbeti tuttu, YouTube'da açtım eski bölümleri. İtiraf edeyim, hâlâ aynı heyecanı hissettim. Zamanın tozuna rağmen hâlâ parlayan bir hayal vardı orada.

Şimdi gelen haberle birlikte bu hayal yeniden canlanıyor. *Cobra Kai*'nin yaratıcıları *Kara Şimşek*'i sinemaya uyarlamaya hazırlanıyor. Henüz net bir takvim yok, Universal senaryoyu onayladığında resmi duyuru yapılacak. Tabii hepimizin aklındaki soru aynı: David Hasselhoff'u görecek miyiz? Sahnede bir selam, bir garaj sahnesi, belki de tek bir replik... İnternette dolaşan söylentiler bu beklentiyi iyice büyütüyor.

İşte tam da burada ben araya girmek istiyorum. Çünkü *Kara Şimşek* yalnızca bir nostalji değil, bugünün hikâyesine de ilham verecek bir güç barındırıyor. Ve bu hikâyeyi bugüne taşımak için yeni bir bakış açısına ihtiyaç var. Yapımcılara küçük bir köşeyazarı jesti: İşte size alternatif bir sinopsis:

"KNIGHT RIDER: LEGACY" MİRAS GİBİ MİRASTIR KITT!

Michael Knight yıllar önce sahneden çekilmiş, arabasını da bir çiftliğin garajına bırakmıştır. Dünya değişmiş, suçlar değişmiş, hatta teknolojinin kendisi bile bambaşka bir yola girmiştir. O eski zamanların kahramanı artık kırsalda sessiz bir hayat sürmektedir.

Ama işte burada devreye yeni kahraman girer: Onun kızı. Mühendislik eğitimi almış, yapay zekâ teknolojileriyle uğraşan, kendi ayakları üzerinde duran bir kadın. Babasının geçmişine dair duydukları ona hep yarım yamalak gelmiştir. Garajın kapısını açtığı anda karşısına çıkan şey ise yalnızca bir araba değildir; babasının sakladığı miras, belki de bugünün dünyasında yeniden hayata geçirilmesi gereken bir vizyondur.

KITT hâlâ çalışır durumdadır ama yazılımları eskimiştir. Artık sokaklardaki suçlar 80'lerdeki gibi değildir; günümüzün mücadeleleri dijital dünyada, yapay zekânın etik sınırlarında, veri güvenliği ve bireysel özgürlüklerde yaşanır. Kadın kahraman bu arabayı yalnızca sürmekle kalmaz; onu dönüştürür, günceller, yeniden programlar. Yani direksiyonun arkasına geçen sadece bir sürücü değil, aynı zamanda arabayı çağın ötesine taşıyan bir beyindir.

Çatışma da tam burada doğar. Arabayı kullanmak kolaydır ama ona hangi değerleri yükleyeceğin asıl meseledir. Kadın kahraman, babasının gölgesinde kalmadan kendi hikâyesini kurar; adalet anlayışını, özgürlük talebini ve kadın gücünü bu efsanenin içine katar. Artık mesele sadece "kötü adamı yakalamak" değil; teknolojiyi kimin, nasıl kullandığıdır.

Yapımcılara Not: Sevgili *Cobra Kai* ekibi, işte size hazır bir öneri. Üstelik güncel, güçlü ve ilham verici. David Hasselhoff'u cameo olarak koyun, finalde kızına şöyle desin:

"Kızım, artık direksiyon sende."

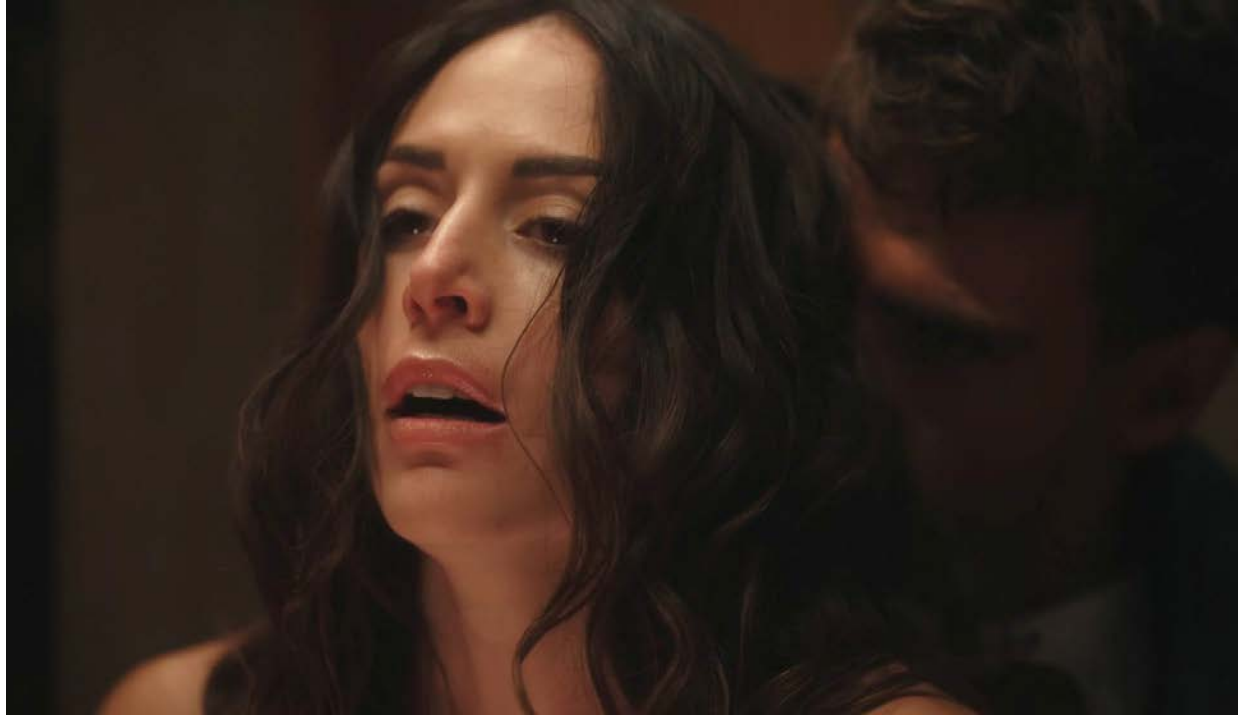

EPI-
SO-
DE

unspeakable sins &
geleceğe mektuplar

NETFLIX

KÖŞEYAZISI

OBJENİN GÜCÜ: DİZİLERDE HİKÂYİYİ ŞEKİLLENDİREN KÜÇÜK BÜYÜK KAHRAMANLAR

+ YAZI_/_/_EMİR KULA - SENARİST, DRAMATURG, CAST DİREKTÖRÜ +

Dizilerde kimi zaman en büyük fırtınaları koparan şey ne entrikacı kaynana olur ne de yakışıklı jön; bazen küçücük bir obje bütün koca senaryonun kaderini belirler. Masum görünen bir kolye bir anda gizli aşkı ele verir, tozlu bir kutudan çıkan mektup aile sırlarını darmadağın eder, USB belleğin içindeki bir dosya koca imparatorlukları yerle bir eder. Karakterler sahnede ağlar, güler, kavga eder, âşık olur ama asıl kıyamet o küçücük objenin ortaya çıkmasıyla kopar. Öyle ki kimi zaman seyirci, oyuncuların performansını bir kenara bırakır da ekrana kilitlenip, “Hadi artık o zarf açılın!” diye sabırsızlanır. İşte bu yüzden objeler, bazı dizilerin gizli başrol oyuncularına gibidir; konuşmazlar ama bütün senaryoyu yönlendirirler. Objelerin olay örgüsünü yönlendirdiği iki güzel diziye bakalım: Meksika yapımı *Unspeakable Sins* ve Türkiye’den *Geleceğe Mektuplar*.

Meksika’dan çıkan yeni bir fırtına var. Fırından yeni çıkmış, sıcacık dumanı üzerinde: *Unspeakable Sins*, İspanyolca adıyla *Pecados Inconfesables*. Bu diziyi bu yaz Netflix kucağına bıraktı ve biz de bir oturupta bölüm üzerine bölüm izler olduk. Toplam 18 bölümden oluşan bu gerilim draması kısa sürede ekranların “günah çıkarma seansı”na dönüştü. Dizi tam bir “Ne olacak şimdi?” şöleni. Hikâye, Helena adında genç ve güzel bir kadının hayatı üzerinden dönüyor. Helena, zengin ama acımasız kocası Claudio’nun şantajlarının gölgesinde yıllardır ezilmiş, nefes bile alamaz hale gelmiş. İşte tam bu noktada sahneye genç ve yakışıklı eskort Iván giriyor. Helena’nın kaderini değiştiren bu karşılaşma, önce gizli gizli buluşmalarla başlıyor, sonra “hadi gel bu adamı alt edelim” planlarına dönüşüyor. Tabii planları ve örgüyü şekillendiren bir obje var: Claudio’nun gizli kamerayla çektiği ve dizi boyunca elden ele dolaşan, şatafatlı özel partilerde çekilen skandal yaratacak videolar. Bu videolar o kadar kilit bir hale geliyor ki, adeta karakterlerin arasına bir atom bombası gibi düşüyor. Yakıyor, yıkıyor, darmadağın ediyor.

Elbette dizinin en büyük sürprizi Helena’nın kendisi. Zuria Vega bu rolde öyle bir parlıyor ki, sadece oyunculuğuyla değil, güzelliğiyle de sahneleri alıp götürüyor. İfade bakışları ve kusursuz güzelliğiyle sahneleri adeta görsel bir şölene dönüştürüyor. İzleyici bir an, “Acaba bu kadının kurtuluşu Iván mı olacak, yoksa kendi kurtuluşunu kendi mi yazacak?” diye düşünüyor.

Sonuç? *Unspeakable Sins* ihanetin, şehvetin, aile sırlarının ve objelerin gücünün harmanlandığı, “Bir sonraki bölümü hemen açmalıyım!” dedirten dizilerden. Yani kısacası, Meksika’nın melodram geleneği bu kez biraz daha seksi, biraz daha karanlık ve bol sürprizli bir şekilde karşımıza çıkıyor. Olay örgüsünü yöneten de elden ele dolaşan o videolar oluyor.

Geleceğe Mektuplar öyle sıradan bir lise dramı değil, “Bir zarf açılır ve hayatınız altüst olur!” diyerek mektupların olay örgüsünü yönlendirdiği güzel bir Türk draması. 2003 yılına gidiyoruz; Sanver Lisesi’nin koridorlarında sıradan bir gün. Ama edebiyat öğretmeni Fatma Ayar’ın aklına parlak bir fikir düşüyor: “Çocuklar, kendinize 20 yıl sonra ulaşacak mektuplar yazın!” Öğrenciler de hemen işe koyuluyor. Kimi hayallerini döküyor kâğıda, kimi platonik aşkını yazıyor. Biri ise kalbinin en derinindeki itirafı zarfın içine sıkıştırıyor. O zarflar kapanıyor, mühürleniyor ve tozlu çekmecelerde kaybolup gidiyor. Sonra takvim 2023’ü gösteriyor. Fatma Hoca’nın kızı Elif, yıllardır unutulmuş o zarfları buluyor. Ve işte o an, Pandora’nın kutusu açılıyor! Zarf açıldıkça ortalık karışıyor; eski aşklar yeniden yeşeriyor, yaralar kanıyor, yüzleşmeler yaşanıyor. Ama en büyük bomba Elif’in başına patlıyor. Çünkü mektuplardan biri, onun biyolojik annesinin hiç bilmediği biri olduğunu ortaya çıkarıyor. Bir zarf açılıyor ve Elif’in bütün hayat hikâyesi yeniden yazılıyor. Küçücük bir kâğıt parçası, koca bir ömrü altüst ediyor. Hikâye basit gibi görünüyor: Yıllar önce yazılmış, geleceğe saklanmış bir dizi mektup bir anda ortaya çıkıyor. Ama o mektuplar var ya... öyle sıradan “canım cicim” cümleleri değil. İçinde itiraflar, sırlar, yasak aşklar, kırılmış kalpler var.

Bu fırtınalı mektup yolculuğunun merkezinde ise Gökçe Bahadır ve yüzündeki o melankolik ifade, mektupları neredeyse canlı bir karaktere dönüştürüyor. Sanki kâğıttan değil, kalpten yazılmış satırlar, onun gözlerinden doğrudan seyirciye akıyor. Dizinin temposu da tam dergi sayfalarına yakışır cinsten. Bir bölümde üzülürken öbüründe “Bu sır nasıl saklanmış?” diye şaşıırıyorsunuz. Ve en önemlisi, bütün hikâyenin fitilini o küçücük zarflar ateşliyor. Yani kısacası, *Geleceğe Mektuplar* bize şunu gösteriyor: Bazen bir obje insan kaderinin pusulası olabilir.

Objeye dediğin şey bazen tek başına koca bir hikâyeyi taşır. Sinema tarihinin en meşhur örneğini hatırlayın: Orson Welles’in *Yurttaş Kane*’indeki o gizemli kelime, “Rosebud.” Küçücük bir kızak, bir adamın bütün hayatının simgesi olmuştu. İşte bugün Zuria Vega’nın karşısına çıkan videolar da, Gökçe Bahadır’ın açtığı mektuplar da aynı etkiyi yaratıyor. Sonuç olarak ister Meksika’nın sıcak melodramında, ister Türkiye’nin duygusal dizilerinde olsun, ekranda küçücük bir obje gördüğünüzde dikkat edin; belki de asıl başrol, sahnenin bir köşesinde masum masum duran o eşyadır. İnsanlar kavga eder, âşık olur, ihanet eder... Ama bazen senaryoyu asıl değiştiren şey tek bir kelime, tek bir zarf ya da tek bir kolyedir.

İSTER MEKSİKA’NIN SICAK MELODRAMINDA, İSTER TÜRKİYE’NİN DUYGUSAL DİZİLERİNDE OLSUN, EKRANDA KÜÇÜCÜK BİR OBJE GÖRDÜĞÜNÜZDE DİKKAT EDİN; BELKİ DE ASIL BAŞROL, SAHNENİN BİR KÖŞESİNDE MASUM MASUM DURAN O EŞYADIR.

SANAT, SÜRGÜN VE MODERNLEŞMENİN DRAMASI: ŞAKİR PAŞA AİLESİ

ZEYNEP GÜRER_Doç. Dr., Kocaeli Üniversitesi İletişim Fakültesi Görsel İletişim Tasarımı Bölümü
MERT GÜRER_Doç. Dr., Kocaeli Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü
İBRAHİM ŞİRİN_Prof. Dr., Kocaeli Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü

Osmanlı'dan Cumhuriyet'e uzanan sancılı bir dönemin tam ortasında bir aile hem siyasette hem sanatta derin izler bıraktı: Şakir Paşa ailesi. Onların hikâyesi yalnızca devletin modernleşme serüvenini değil, aynı zamanda aşkların, sürgünlerin ve sanat tutkusunun da öyküsünü barındırır. Çünkü Şakir Paşalar, imparatorluğun ihtişamından Cumhuriyet'in sancılı dönemlerine, Avrupa salonlarından Bodrum'un mavi kıyılarına uzanan bir hikâyeyi gözler önüne serer. Dolayısıyla bu ailenin hikâyesi, sıradan bir dizi olmanın ötesine geçerek izleyiciyi o dönemin ruhuna taşımaya çalışan sanat tarihi açısından önemli bir izleniç olmayı vaat ediyor.

Şirin Devrim (2003) ailesini şu sözlerle betimlemiştir: "Ailemin hikâyesi altı yüz yıllık Osmanlı Devleti'nin son dönemlerini ve imparatorluğun küllerinden doğan yeni Türkiye'nin yetmiş yıllık sürecini kapsar. Osmanlı devrinde dedelerim âlim, asker ve idareciymiş. Fakat annem, babam ve benim kuşağım daha çok sanata yönelmiş; yazar, ressam, gravürcü, müzisyen, seramikçi ve tiyatrocu olmuşlar." Şakir Paşa başta olmak üzere ailenin hemen her bireyinde sanatsal üretime yönelik bir yatkınlık görülür. Sanat ve kültür alanında kalıcı izler bırakanlar dışında, gündelik yaşamlarında da resim, el işi gibi üretimlere hobi olarak ilgi göstermişlerdir. Oral'ın (1972, s. 8) ifadesiyle, "bünyesinde 7 sanatçı yetiştirmiş aile dünyada azdır, Türkiye'de ise tektir." Aynı aileden dört sanatçının (Fahrünnisa, Aliye, Füreye ve Cevat) aynı anda aynı mekânda düzenlenen sergileri de nadir görülen bir sanat olayı olarak aileye özel bir konum kazandırmıştır (Zerey Koç, 2019). Özellikle Cevat Şakir, Fahrünnisa ve Aliye kardeşler, yayınları, eserleri ve sergileriyle ulusal ve uluslararası sanat çevrelerinde adlarından sıkça söz ettirmiştir. Sonraki kuşaktan Füreye Koral, Nejat Devrim, Şirin Devrim ve Cem Kabağağaç da ürettikleri yapıtlarla sanatsal anlamda önemli başarılar elde etmiştir.

Şakir Paşa ailesi, farklı kuşakları boyunca sanata yönelmiş yetenekli bireyleriyle adeta olağanüstü bir örnek oluşturur. Osmanlı'nın son yıllarına ve Cumhuriyet'in kuruluş sürecine tanıklık etmiş, yüksek kültürel birikime sahip bu ailenin bir dizi aracılığıyla temsil edilmesi ise günümüz izleyicisine bu mirasın aktarımı açısından büyük önem taşır.

Ailenin büyükleri Cevad Paşa ve kardeşi Şakir Paşa, dönemin Osmanlı bürokrasisinin en parlak isimlerindendir. Devletin kritik meselelerinde görev almış, yazılı eserler bırakmış, modernleşme hareketlerinin taşıyıcı figürleri olmuşlardır. Ancak bu resmi başarıların ardında köşkün salonlarını dolduran farklı bir atmosfer bulunur: Batılı mürebbiyeler, disiplinli eğitimler ve sanatla iç içe geçen gündelik hayat. Cumhuriyet dönemine gelindiğinde ise aile bambaşka bir yöne evrilir. Şakir Paşa'nın çocukları ve torunları, Türkiye'nin kültür ve sanat tarihinde kalıcı izler bırakır. Ressam Fahrulnissa Zeid, modern resmin öncülerinden biri olarak Paris ve Londra'da uluslararası başarı kazanır. Oğlu Nejad Devrim, Avrupa'da soyut resim akımının önemli temsilcilerinden biri olurken kızı Şirin Devrim, tiyatro sahnesinde dikkat çekici bir oyunculuk sergiler. Ailenin diğer fertlerinden Aliye Berger, Türkiye'de gravür sanatının kurucuları arasında yer alırken Füreyâ Koral seramik sanatına getirdiği yeniliklerle adını duyurur. Ailenin kuşkusuz en tanınan ismi olan Halikarnas Balıkcısı (Cevat Şakir Kabaağaçlı) ise sürgün edildiği Bodrum'u, edebiyat ve düşünce dünyası aracılığıyla bir kültür merkezine dönüştürür. Onun "Mavi Anadolu" anlayışı, yalnızca bir edebiyat akımı değil, aynı zamanda Anadolu kültürünün yeniden keşfi anlamına gelir.

Dizi, titizlikle inşa edilen platoları, dönem ruhunu yansıtan kostüm ve sanat yönetimiyle övgüler aldı. Ne var ki aileyi günümüzde konuşulur hale getiren yalnızca sanatsal başarıları değil, Büyükada'daki görkemli köşklerinde yaşandığı varsayılan tartışmalar ve skandallarla gölgelenmiş aile içi ilişkileri olur. Şakir Paşa ailesinin hikâyesi yalnızca bir tarihsel biyografi olarak değil, aynı zamanda bir kültürel aktarım öyküsü olarak da değerlendirilmelidir. Aile fertlerinin sanatla, diplomasiyle ve edebiyatla iç içe geçmiş yaşamları, Türkiye'nin modernleşme serüveninde bireylerin ve ailelerin oynadığı rolü gözler önüne sermelidir. Bugün ailenin magazin hikâyesi, dramatik anlatısı kuvvetli bir dizi olarak karşımıza çıkar. Bir televizyon dizisi formatında ele alındığında bu hikâye, izleyiciye yalnızca dramatik bir aile öyküsü sunmakla kalmaz; aynı zamanda arka planda sanatın, kültürün ve entelektüel birikimin kuşaklar arası nasıl aktarıldığını da gösterir. Şakir Paşa ailesi, bu anlamda yalnızca bireysel başarılarıyla değil, kültürel süreklilik ve dönüşümün somut bir örneği olarak Türk kültür tarihinde eşsiz bir yere sahiptir.

Onların hikâyesi, tarih meraklıları için olduğu kadar sanat tutkunları ve dizi izleyicileri açısından heyecanla karşılandı. Dizinin sanatsal yönleri takdir toplasa da gerçek hayattan uyarıldığı dile getirilen hikâyesi çeşitli cephelerden sert eleştirilere maruz kaldı. Aile üyelerinin bile kesin bir şekilde bilemediği, Cevat Şakir'in anı ve söyleşilerinde bahsettiği baba-oğul çatışmasının ana sebebi, dizide sansasyonel bir varsayım üzerinden hikâyeleştirildi. Bu konudaki en ciddi tepki, ailenin manevi mirasının zedelendiğini ve tarihin çarpıtıldığını iddia eden Cevat Şakir Kabaağaçlı'nın torunlarından geldi. Aile fertlerinin yapımcı şirkete açtığı dava, İstanbul mahkemesi tarafından dizinin yayınına geçici olarak durdurma kararıyla sonuçlandı, bu durum Türk televizyon tarihinde nadir görülen hukuki bir emsal oluşturdu. Hukuki sürecin yanı sıra Radyo ve Televizyon Üst Kurulu da (RTÜK) "mahrem alanların korunmadığı, çarpık ilişkiler ve cinsellik içeren sahnelerle milli manevi değerlere aykırı unsurlar içerdiği" gerekçesiyle NOW TV'ye para cezası uygulandı.

Dizinin ana çatışma noktalarından biri olarak, Paşa'nın gelini Aniesi'ye duyduğu hisler ve bu durumun aile içinde yarattığı gerilim ön plana çıkarıldı. Yapımcı şirketin, zaten "skandallar" ve "mucizeler" temalarıyla anılan bir ailenin biyografisini uyarlama kararı, ticari olarak yüksek potansiyelli ancak etik ve sanatsal açıdan riskli bir strateji olarak değerlendirildi. Bu yaklaşım bir yandan kültürel bir prestij sağlamayı amaçlarken diğer yandan sansasyonel öğeleri kullanarak izleyici çekmeyi hedefledi. Bu ikili hedef, yapımın hem takdir hem de yoğun eleştiri almasının temel nedenini oluşturdu.

Dizinin en dikkat çekici özelliklerinden biri de ailenin hikâyesinin önemli bir bölümünün geçtiği Büyükada'daki tarihi köşke benzer bir setin titizlikle inşa edilmesi oldu. Duvar kâğıtlarından perdeler, mobilyalardan aksesuarlara kadar her detay, dönemin atmosferini yansıtacak şekilde özenle seçildi, her karakter için özel kıyafetler tasarlandı. Hatta ailenin orijinal kıyafet ve aksesuarlarından bazıları temin edilerek çekimlerde kullanıldı. Bu kapsamlı hazırlık ve estetik yön, izleyiciler tarafından "film gibi" bir yapım olarak tanımlandı ve ışık açılarından müziğine kadar her detay karşılanmış görüldü.

Şakir Paşa Ailesi etrafındaki tartışmalar, Türk televizyon sektöründeki dönem dizileri için önemli çıkarımlar barındırır. Yapım, gerçek tarihi figürlerin yaşamlarının dramatize edilmesinin ne kadar hassas bir konu olduğunu gözler önüne serer. Dizi, Türkiye'de tarihsel figürlerin ve ulusal mirasın nasıl temsil edilmesi gerektiği üzerine daha geniş bir kültürel tartışmanın sembolü haline geldi. Bu durum, modern medya ve tarihin sunumu arasında süregelen bir gerilimi yansıtmaktadır. Gelecekte, benzer yapımların tarihi gerçekler ile sanatsal özgürlük arasındaki dengeyi çok daha dikkatli bir şekilde kurması beklenmektedir.

KAYNAKÇA

Devrim, Ş. (2003). *Şakir Paşa Ailesi* (Semra Karamürsel, Trans.). Doğan Kitapçılık.

Oral, Z. (1972). "Şakir Paşa Ailesinin Yedi Sanatçısı", *Milliyet Sanat* Sayı 03.

Zerey Koç, Ş. (2019). Şakir Paşa ailesinin sanatçı üyelerinin Türk sanatına katkıları [Yüksek lisans tezi, Çankırı Karatekin Üniversitesi].

İSTANBUL'DA DİZİ ÇEKMEK: MEKÂN SEÇİMİ

RECOCE 2

+YAZI_/_/_ YASEMİN ŞEFİK_+

İstanbul'da dizi çekmek, kâğıt üzerinde romantik bir fikir gibi görünür: Tarihi yarımada fonunda duygusal bir sahne, Boğaz'da günbatımı eşliğinde kavga eden aşıklar, Galata Kulesi'ne sırtını dayamış kahramanlar... Fakat iş pratiğe dökülünce romantizm yerini çoğunlukla set ekibinin terine, mahallelinin sabrına ve yapımcıların cüzdanına bırakır. Bu noktada devreye giren en kritik aşama, "recce" yani çekim öncesi keşif sürecidir.

MEKÂN AVCILARININ HİKÂYESİ

Recce aslında dizi ve film ekiplerinin "mekân avcılığıdır." Yönetmen, görüntü yönetmeni, yapım sorumlusu ve bazen de yapımcının katıldığı bu keşif gezileri, "Burada çekersek ışık iyi düşer mi, mahalle sakinleri bize müsaade eder mi, elektrik nereden alınır?" sorularına cevap arar. Ancak İstanbul gibi bir şehirde cevaplar hiçbir zaman kolay bulunmaz. Çünkü her güzel köşenin bir bedeli, her sokağın bir sahibi vardır.

SET EKİPLERİNİN DÜŞTÜĞÜ ZOR DURUMLAR

Mesela bir apartman dairesinde geçen basit bir sahne... İzin alınır, sözleşme yapılır, apartman yönetimiyle anlaşılır. Çekim günü geldiğinde ise apartmanın alt katındaki manavın, "Benim kepenk açılacak, sizin ışık aracı yolu kapatıyor!" diye tutturması mümkündür.

Bir başka sıkıntı ise elektrik. İstanbul'un eski binaları çoğu zaman jeneratör olmadan kaldırmaz. Ama jeneratörün sesi de sahneyi bozar. Bir keresinde bir ekip, sahil kenarında jeneratörü çalıştırınca yan tarafta düğün yapanların müziği bastırılmış ve düğün ahalisi isyan etmiş.

MAHALLENİN "EKSTRA" TALEPLERİ

İstanbul'da çekim yapmanın en bilinen zorluğu "mahalle ekonomisi"dir. İzinler, resmi makamlardan alınmış olsa bile çekim günü sokaktaki kahveci ya da bakkal kendini işin ortağı ilan edebilir. Örneğin Balat'ta çekim yapan bir dizi ekibinden, köşe başındaki kahveci "Benim dükkânım da kadrja giriyor, o zaman reklam parasını isterim!" diye pazarlığa oturmuştur. Sonuçta ekip, kahveciye 3 bölüm boyunca setten sürekli çay servisi yaparak meseleyi tatlıya bağlamıştır.

Daha dramatik bir örnek ise bir gece çekiminde yaşanmıştır. Mahalle gençleri, "Ablamızı oynayan şu oyuncu bizim mahallede çay içmezse çekim yok!" diyerek yolu kapatmıştır. Oyuncu gülümseyerek masaya oturmuş, selfie çekirtmiş ve 15 dakika sohbet etmiştir. Çekim kurtulmuş ama takvim bir gün kaymıştır.

AYNI MEKÂN, FARKLI DÜNYA: SANAT YÖNETMENİNİN MÜCADELESİ

Recce'nin gizli kahramanlarından biri de sanat yönetmenidir. Çünkü İstanbul'da birçok popüler semt defalarca farklı projelere ev sahipliği yapar. Seyirciye aynı balkon, aynı merdiven ya da aynı kahve köşesi

tekrar tekrar gösterilmez. İşte bu noktada sanat yönetmeni mekânı yeniden doğurur.

Bir apartman dairesi, başka bir dizide dram sahnesine ev olmuşsa aynı daire bu kez romantik komediye dönüştürülmek için baştan aşağı yeniden tasarlanır. Perdeler değiştirilir, duvar kâğıdı sökülür, mobilyalar taşınır, bazen de tamamen yeni bir dekor inşa edilir. Bir sanat yönetmeni şöyle anlatmıştı: "Aynı salonu üç farklı yapım için kullandık. Birinde boşanma kavgası vardı, diğerinde mutlu aile kahvaltısı, üçüncüsünde de bekâr bir genç kızın bohem evi. Aynı mekân ama üç ayrı hayat."

Dış mekânlarda iş daha da çetrefillidir. Mesela Cihangir'de sık kullanılan bir apartman girişi... Önceki dizide mafya hesaplaşmasının yapıldığı köhne bir sokak görünümündeyken sonraki projede pastel renklerle boyanıp "tatlı bir mahalle" havasına bürünür. Bunun için sadece boya gerekmez, mahalle sakinlerinin ikna edilmesi de gerekir. Çünkü apartman girişine asılan sahte posta kutuları ya da eklenen sahte tabelalar, "gerçeği bozuyorsunuz" diyerek itirazlara yol açabilir.

En yaratıcı çözümlerden biriye tarihi yarımada'daki dükkânların dönüşümüdür. Bir sahnede antikacı olan dükkân, birkaç hafta sonra aynı yapım şirketinin başka işinde kasap dükkânına çevrilebilir. Tamam, biraz abarttım :) Seyirci fark etmesin diye tabelalar, raf düzenleri, ışıklandırma tamamen değiştirildiğinde aslında İstanbul'un sokakları da oyuncular kadar rol yapmış olur.

Her mekân, sandığınızdan daha pahalıdır. Çünkü resmi izin dışında mahalle psikolojisi ve ilişkiler için de bir bütçe gerekir.

Plan B değil, Plan C, D, E yapın. Çünkü bir caminin avlusunda çekim için onay alınsa da aynı gün aniden cenaze çıkabilir.

Ekibin sabrı, şehrin kaosu ile test edilir. Trafik yüzünden oyuncu sete üç saat geç gelebilir. Bu yüzden ulaşım hesapları hayati önem taşır.

İstanbul bir karakterdir. Kamera arkasında yaşanan kargaşa, ekibin ruhunu yorarken aynı zamanda sahneye gerçeklik ve dinamizm katar.

EĞLENCİLİ AMA GERÇEKÇİ SONUÇ

Recce gezileri çoğu zaman bir "survivor oyunu" gibidir. Hangi sokakta, hangi meydanda neyin sahneyi sabote edeceği sürprizdir... Bunların hepsi deneyimle öğrenilir. Aynı mekânların yeniden yaratılması da işin yaratıcılık boyutudur. Sanat yönetmeni, kameraya bakan gözün aynı yerde farklı bir hayat görmesini sağladığında aslında İstanbul'un da rol kabiliyeti ortaya çıkar. Bir de en önemli unsuru artık semt sakinlerinin bu dizi, film işlerine uyanması ve kaşeleri bayağı bi' arttırmasıdır ki yapımcı ekibine şimdiden geçmiş olsun diyorum.

JENERİKTE YENİ SESLER

2025 YAYIN SEZONU, JENERİK MÜZİKLERİYLE ÖNE ÇIKAN DİZİLERE SAHNE OLDU. ARTIK JENERİKLER YALNIZCA "GİRİŞ" OLMAKTAN ÇIKIP İZLEYİCİYLE BAĞ KURAN BİR MÜZİKAL KİMLİĞE DÖNÜŞTÜ.

+YAZI_/_SİNEM VURAL+

Geçtiğimiz sezonda neredeyse her yeni dizinin kendine özgü bir tema müziği vardı. Özellikle *Uzak Şehir* dizisinin jeneriği geçtiğimiz sezonun en çok konuşulan işlerinden biriydi. Bestesi Rodrigo'ya, sözleri Sezen Aksu'ya ait "De Mardin" şarkısı dizinin yayınlandığı ilk günden itibaren milyonlarca kişiyi etkisi altına almış ve dillere dolanmıştı. "Çiçeğin şarkısı" anlamına gelen FioreCanto takma ismiyle çıkış yapan Nazlı Bilginer Yengi, jenerikteki sesiyle de gündem olmuştu.

Öte yandan *Deha* gibi bazı yapımlar, orijinal müziklerini özenle hazırlamış olsa da jenerikte dile dolanan, sözlü bir tema müziği tercih etmedi. Bu durum dizinin genel atmosferini güçlü tutarken seyirciye kolektif bir hafıza unsuru sunmuyor. Yani müzik güçlü olsa da izleyiciyle "ortak bir melodi" yaratma fırsatı kaçmış oluyor. Oysa televizyon tarihine baktığımızda *Süper Baba'nın*, *Ezel'in* ya da *Behzat Ç.'nin* müzikleri yalnızca sahneleri değil, jenerik şarkılarını da kült haline getirmişti.

Bugün geldiğimiz noktada yapımcıların önünde kritik bir tercih var: Diziler için "arka planda iyi işleyen" müzik mi yoksa jenerikte sözlü, hatırlanabilir bir tema mı? İkisi de doğru olabilir ama 2025 sezonu şunu gösteriyor: Seyirci artık bir hikâyeyi yalnızca izlemek değil, aynı zamanda söylemek istiyor. Buna en büyük örneklerden biri olarak Aydılgel'in *Kıralık Aşk* jenerik müziğinin TikTok'ta yeniden ünlenmesini vermek mümkün.

Yeni sezonda başlayacak dizilerin çoğunun "müzikal kimlik" taşıyıp taşımayacağı merak konusu. Henüz jenerik müzikler duyurulmuş değil ama dizilerin temaları bize bazı ipuçları veriyor.

- Psikolojik dramalar ve polisiye yapımlar genellikle daha karanlık, sözsüz ama atmosferi güçlendiren temalara yöneliyor. Bu diziler için *Deha* örneğindeki gibi güçlü ama dile dolanmayan müzikler öne çıkabilir.
- Romantik-komedi ve gençlik dizileri sözlü jeneriklere çok daha uygun. Bu noktada Zeynep Bastık, Buray, Aydılgel gibi popüler isimlerin yeni sezon dizilerine yeniden şarkı yapması hiç de uzak ihtimal değil. Özellikle sosyal medyada paylaşılabılır, koro halinde söylenebilir parçalar bu dizilerin seyircisiyle bağ kurmasını kolaylaştıracaktır.
- Tarihi ya da epik hikâyeler için ise daha çok enstrümantal, orkestral ya da halk müziği esintileri taşıyan özgün besteler bekleniyor. Böylece dizinin atmosferi jenerikte daha dramatik şekilde güçleniyor.

Sonuçta yapımcıların önündeki soru hâlâ aynı: İzleyiciye hatırlanabilir, sözlü bir jenerik mi vermeli yoksa dizinin atmosferine hizmet eden ama anonim kalan bir müzik mi seçmeli?

2025-2026 sezonu bize şunu gösterecek: *Uzak Şehir* örneğinde olduğu gibi izleyici sözlü tema şarkılarına daha çok bağlanırsa popüler şarkıcıların jeneriklere damgasını vurduğu yeni bir dönem başlayabilir. Aksi durumda ise Toygar Işıklı'nın *Deha'sı* gibi "sessiz ama güçlü" jeneriklerin çoğaldığını göreceğiz.

"FESTİVALİN RENGİ: SİNEMANIN PALETİNDE OSCAR'DAN MARDİN'E"

+ YAZI //_RU! +

Bir festivale girdiğinizde ilk ne hissedersiniz? Film afişlerini mi, kalabalığı mı yoksa renklerin size fısıldadığı duyguyu mu? Aslında her festivalin kendi paleti vardır. Oscar'ın altını ve kırmızısı ihtişamı çağırır; Cannes'ın turuncu-mavisi Akdeniz ışığını; Berlin'in gri-kırmızısı politik bir poster; Venedik'in lacivert-altını aristokrat bir melankoliyi.

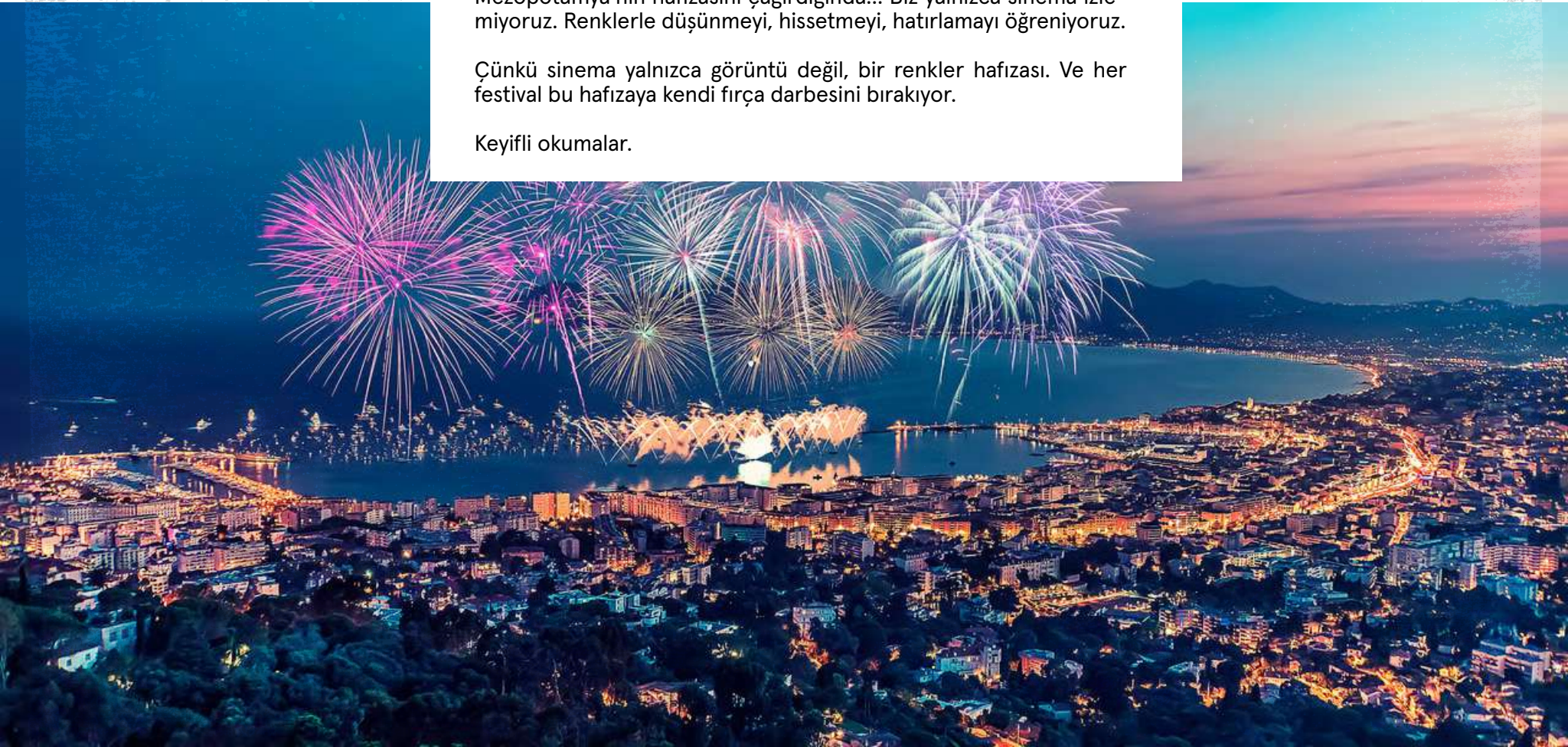
Türkiye'de ise Antalya'nın turuncusu, Adana'nın sarısı, Mardin'in taş bejiyle mavisi... Her biri yalnızca bir festival değil, bir kentin, bir tarihin ve bir kültürün görsel belleği.

Ressam gözüyle bakınca fark ediyorsunuz; festivaller aslında birer tablo gibi. Renkleriyle bize hem ne vaat ettiklerini hem de neyi gizlediklerini söylüyorlar. Peki, bu renkler seçilen filmlerle, ödül alan hikâyelerle ne kadar örtüşüyor? İşte asıl sorulması gereken bu. Sonuçta renkler yalnızca afişlerde, halılarda ya da logolarda kalmıyor. Renkler, festivallerin kimliğini ve hafızasını inşa ediyor. Bazen vaat ettikleriyle seçtikleri filmler uyumlu, bazen ise çelişkili. Ama işte tam da bu gerilim onları unutulmaz kılıyor.

Oscar altın ihtişamıyla pastel bir filme ödül verdiğinde, Cannes turuncu-mavisinin altında kırmızı haliya yenildiğinde, Berlin gri posterleriyle en politik filmleri seçtiğinde ya da Mardin taş rengiyle Mezopotamya'nın hafızasını çağırdığında... Biz yalnızca sinema izlemiyoruz. Renklerle düşünmeyi, hissetmeyi, hatırlamayı öğreniyoruz.

Çünkü sinema yalnızca görüntü değil, bir renkler hafızası. Ve her festival bu hafızaya kendi fırça darbesini bırakıyor.

Keyifli okumalar.

OSCAR - ALTININ GÜCÜ

"Burası zirve, burası rüya fabrikası."

Oscar sahnesi denince akla ilk gelen nedir? Tabii ki o parlak altın heykelcik ve sonsuzmuş gibi uzanan kırmızı halı. Altın ihtişamı, başarıyı, Amerikan rüyasını fısıldar; kırmızıysa tutkuyu, şöhreti ve rekabeti. Daha başlamadan seyirciye şu mesaj verilir: "Burası zirve, burası rüya fabrikası."

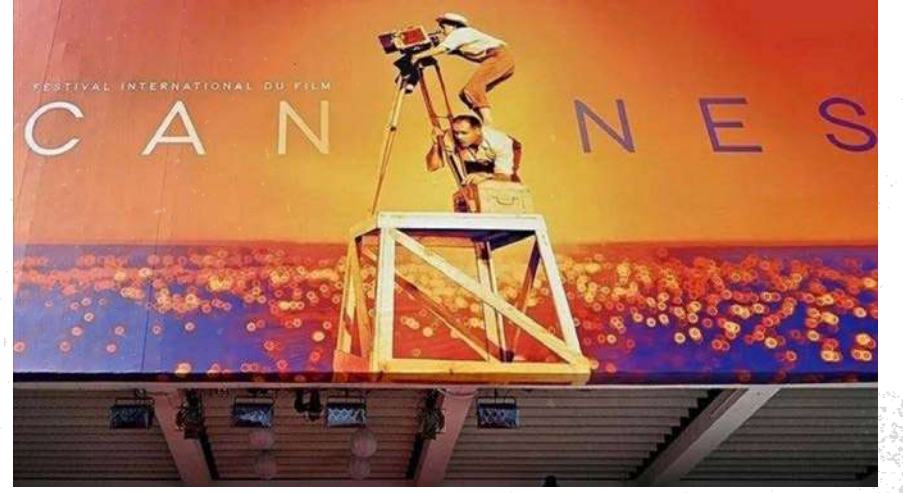
Ama işin asıl sorusu şu: Oscar gerçekten bu renklerin vaat ettiği ihtişamı mı ödüllendiriyor? Çoğu zaman evet. *Titanic*'ten *The Artist*'e büyük prodüksiyonlar, görkemli hikâyeler altın ve kırmızıya yakışır. Ama bazen bu görkemli vitrini delen filmler de çıkar: *Moonlight*'ın mor-mavi yalnızlığı, *Nomadland*'in pastel tozlu tonları, *Parasite*'in gri-yeşil gerçekliği. Bu filmler Oscar'ın "ihtişam vitrini" ile çelişir ama tam da bu çelişki sayesinde Oscar unutulmaz olur.

Bir de törenin sunumu var: Kırmızı halıda moda defilesi gibi akan ihtişam, sahnede bir anda politik dile dönüşür. Sunucular, oyuncular, yönetmenler... çoğu zaman göçmenlik, eşitlik, savaş ya da çevre mesajları verir. Peki, bu da bir çelişki mi? Evet ama belki de bilinçli bir çelişki. Çünkü Oscar sahnesi yalnızca Hollywood'un parlak vitrinini değil, Amerika'nın kendi iç gerilimini de göstermek ister: Altınla parlayan bir yüzey ama altında farklı renklerde çatışmalar.

Seyirci için Oscar bu yüzden ikili bir duygu üretir:

- Kırmızı halı → hayran olunası, ulaşılamaz ihtişam.
- Sahnedeki konuşmalar → dünyayı sarsan politik gündem.

Kısacası Oscar, altın ve kırmızıya boyanmış bir Barok tablo gibidir: parlak, görkemli, teatral. Ama tabloda gölgeler vardır; bazen gri, bazen mor, bazen pastel. Ve belki de Oscar'ı Oscar yapan şey, tam da bu renklerin birbirine uymayan gerilimi.

CANNES - TURUNCU MAVİ AKDENİZ IŞIĞI

"Burası sanatın güneşi altında özgür bir buluşma noktasıdır."

Cannes Film Festivali'nin görsel dili, Akdeniz'in ışığından doğar. Afişlerde sık sık karşımıza çıkan turuncu: günbatımının sıcaklığı, kırılgan bir ihtişam. Ve mavi: denizin özgürlüğü, gökyüzünün sınırsızlığı. İlk bakışta Cannes bize şunu söyler: "Burası sanatın güneşi altında özgür bir buluşma noktasıdır."

Peki, Cannes gerçekten bu vaatleri tutuyor mu? Bir yandan evet: Seçkilerinde auteur sinemacıları parlatıyor, dünyanın dört bir yanından bağımsız yapımlar Akdeniz'in ışığında yankılanıyor. Mavi özgürlük, turuncu sıcaklık... Sinemanın kolektif şöleni. Ama diğer yandan festivalin kırmızı halısı ve yıldız geçidi bu romantik paleti gölgeler. Akdeniz'in mavi özgürlüğü, paparazzilerin flaşlarıyla bembeyaz kesilir; turuncu günbatımı, dev lüks markaların logolarına yenilir.

Oscar'ın altın ve kırmızısı gibi Cannes'ın turuncu-mavisi de bir vitrin: Festivalin sanat ile endüstri arasındaki ikilemini gizlemeye çalışır. Ödül kazanan filmler çoğu zaman gerçekten bu mavi özgürlüğü (politik cesaret, yenilikçi anlatım) taşır ama sunum biçimi -moda şovuna dönüşen kırmızı halı- bu özgürlüğün tam karşıtı bir ihtişam yaratır.

Cannes seyircide şu ikili duyguyu uyandırır:

- Turuncu ve mavi afişlerde → samimiyet, denizin huzuru, sanatın özgürlüğü.
- Festivalin pratik yüzünde → lüks yatlar, şampanya, modanın gölgesi.

Kısacası Cannes, empresyonist bir tabloya benzer: Uzaktan baktığınızda ışık ve özgürlük parıldar ama yaklaştığınızda her fırça darbesinde çelişkiler gizlidir.

BERLİN - GRI POLİTİK POSTER

"Burada şatafat değil, gerçeklik izlenir."

Berlin Film Festivali'nin kimliğini iki renk tanımlar: gri ve kırmızı.

- Gri: şehrin soğuk havası, disiplinli dokusu, gerçekliğin ağırlığı.
- Kırmızı: ayı logosunun sertliği, mücadele, politik ses.

Daha afişinden itibaren Berlin size şunu söyler: "Burada sinema yalnızca eğlence değil, toplumsal bir sorumluluk."

Peki, bu vaat ile seçkiler arasında uyum var mı? Evet, belki de diğer tüm festivallerden daha fazla. Berlin yıllardır politik ağırlığı yüksek filmleri vitrine çıkarır. Göçmenlik, sınıf eşitsizliği, çevre sorunları, savaş... Gri tonların taşıdığı ciddiyet, seçilen filmlerde kendini bulur. Kırmızıysa ödüllerde yankılanır: Bir tür çağrı, bir tür direniş.

Oscar'ın altın parlaklığının altında gri filmler gizlenirken, Cannes'ın turuncu-mavisi kırmızı halının ışıltısına yenilirken Berlin tam tersine renkleriyle kendini açık eder. Moda şovu değil, şampanya balosu değil. Berlin seyirciye başka bir his verir: "Burada şatafat değil, gerçeklik izlenir."

Sunum biçiminde de bu ciddiyet korunur. Berlin'de kırmızı halı vardır ama asla Cannes'daki gibi ihtişamlı değildir. Konuklar çoğu zaman sade giyinir, basına verilen mesajlar ise neredeyse törenden bağımsız birer politik manifesto gibidir. Yani Berlin, rengini vitrin olarak değil, tutum olarak taşır.

Seyirci için Berlin şu duyguyu üretir:

- Gri → gerçeklerle yüzleşme, rahat olmayan bir seyir deneyimi.
- Kırmızı → umut, mücadele, değişim çağrısı.

Kısacası Berlin, bir tablo değil, bir poster gibidir: Net, sert, mesajı doğrudan verir. Ve belki de tam da bu yüzden sinema tarihinde en politik hafızayı taşıyan festivaldir.

VENEDİK - LACİVERT ZARAFET

"Burası sinemanın aristokrat salonudur, burada ihtişamın da hüznün de izi vardır."

Venedik Film Festivali'nin kimliğini iki renk taşır: lacivert ve altın.

- Lacivert: lagünün derinliği, tarihin ve melankolinin rengi.
- Altın: aristokrat bir ışıltı, geçmişin ihtişamı, sanatın yüceliği.

Daha afişinden itibaren Venedik size fısıldar: "Burası sinemanın aristokrat salonudur, burada ihtişamın da hüznün de izi vardır."

Peki, seçkiler bu paletle örtüşüyor mu? Çoğu zaman evet: Venedik son yıllarda özellikle sanatsal derinliği yüksek, şiirsel ama aynı zamanda endüstriyel olarak güçlü filmleri öne çıkarıyor. *The Shape of Water* gibi masalsı lacivert tonlarıyla hatırlanan filmler, festivalin ruhuna çok oturuyor. Ama aynı zamanda büyük Oscar yarışçıların burada ilk gösterilmesi, altın parıltısını da hep diri tutuyor.

Buradaki çelişki Cannes'ın turuncu-mavisinden farklıdır: Cannes özgürlük vaat eder ama kırmızı halıya yenilir; Venedik ise ihtişam vaat eder ama arada sırada seçtiği daha radikal filmlerle bu ihtişamı kırar. Yani aristokrat salonun içinde zaman zaman bir isyan yankılanır.

Sunum biçiminde de bu duygu hissedilir: Kırmızı halı vardır, elbiseler görkemlidir ama Venedik'in ruhu Oscar gibi parlak değil, daha loş, daha nostaljiktir. Bir Tiziano tablosuna bakar gibi: altın çerçeveler içinde lacivert gölgeler...

Seyirci için Venedik şu duyguyu üretir:

- Lacivert → melankoli, derinlik, tarihle bağ.
- Altın → ihtişam, zarafet, sanatın aristokratik yüzü.

Kısacası Venedik, sinemanın en eski festivalidir ama aynı zamanda en şiirsel olanıdır. Renkleriyle seyirciye şunu söyler: "Burada sinema yalnızca izlenmez, bir ritüel gibi yaşanır."

İSTANBUL FİLM FESTİVALİ - SARI VE MAVİ

“Burada dünya sinemasıyla kendi hikâyelerimiz aynı ekranda buluşur.”

İstanbul Film Festivali’nin görsel kimliğini iki renk tanımlar: sarı ve mavi.

- Mavi: Boğaz’ın melankolisi, kentin tarihsel derinliği, doğu ve batı arasında köprü olma hali.
- Sarı: dinamizm, gençlik, hareket, modernliğin enerjisi.

Bu ikili, İstanbul’un kendisini özetler aslında: Bir yanda köklü bir geçmişin mavisini, diğer yanda çağdaş bir enerjinin sarısı. Festival de seyirciye şu mesajı verir: “Burada dünya sinemasıyla kendi hikâyelerimiz aynı ekranda buluşur.”

Peki, bu palet seçkilerle örtüşüyor mu? Büyük ölçüde evet. İstanbul Film Festivali, hem uluslararası arthouse filmleri hem de Türkiye’den bağımsız yapımları aynı çatı altında toplar. Mavi: evrensel sanat, sarı: yerel dinamizm. Ama bazen bu köprüde dengesizlik olur: Seçkiler çok ağır politik filmlere kayınca sarının enerjisi azalır; tam tersi daha ticari seçimler öne çıkınca da mavinin derinliği kaybolur.

Sunum biçimi Oscar’ın altını ya da Cannes’ın kırmızı halısı kadar ihtişamlı değildir. Daha sade, daha samimi. Ama bu sadelik de İstanbul’un ruhuna uyar: Şatafatlı bir defile değil, gerçek bir buluşma hissi. Festival, seyirciye kentin kendi ritmini hissettirir; Boğaz kıyısında bir sabah gibi, melankolik ama canlı.

Seyirci için festival şu duyguyu yaratır:

- Mavi → evrensel sinema ile bağ kurmak, dünyaya açılmak.
- Sarı → yerel enerjiyi hissetmek, yeni hikâyeler keşfetmek.

Kısacası İstanbul Film Festivali, ne Cannes’ın turuncu-mavisinin ışıklı parıltısıdır, ne Berlin’in gri-kırmızısının sertliği. İstanbul, kendi köprü rengini kurar: Mavi ve sarının yan yana geldiği, doğu ile batının aynı perdede buluştuğu bir sinema paleti.

KONSERLERDE BOŞ KALAN KOLTUK: ÜNLÜLER

DÜŞÜNSENİZE SAHNEDE SEVDİĞİNİZ BİR SANATÇI FAVORİ ŞARKILARINIZI BİRBİRİ
ARDINA SÖYLÜYOR VE SİZ KALABALIK İÇİNDE ÖNÜNÜZDE SEVDİĞİNİZ BİR BAŞKA
SANATÇI YA DA GRUBUN ÜYELERİ VAR. TAKDİR ETTİĞİNİZ, HAYRANI OLDUĞUNUZ
BİRİYLE ORTAK BİR PAYDADA BULUNMAK NE KADAR EŞSİZ BİR DURUM, DEĞİL Mİ?

+ YAZI_/_/_ZEYNEP OKYAY +

“**C**anlı müziğin eşsiz bir enerjiye sahip olduğu ve bu enerjinin insanı derinden etkilediği bilinen bir gerçek. Dünyada, özellikle de Hollywood ve müzik endüstrisinde tanınmış simaların, konser ve festivallere olan ilgisi bu tezi kanıtlar nitelikte. Sosyal medyada sıkça karşılaştığımız bu paylaşımlar sadece bir eğlence aktivitesi olmanın ötesinde, canlı müziğin yarattığı ortak deneyimin ne kadar değerli olduğunu gösteriyor,” diyor *Neuro Science News*, sosyal medyada farklı hesaplarda yer alan ve sıklıkla karşımıza çıkan paylaşımında. Altını çizdiği nokta ise konserlerin ve festivallerin sadece bir eğlence aktivitesi olmanın ötesinde bir ortak deneyim ve bunun ne kadar değerli olduğu.

Düşünsenize sahnede sevdiğiniz bir sanatçı, favori şarkılarınızı birbiri ardına söylüyor ve siz kalabalık içindesiniz, önünüzde sevdiğiniz bir başka sanatçı ya da grubun üyeleri var. Takdir ettiğiniz, hayranı olduğunuz biriyle ortak bir paydada buluşmak ne kadar eşsiz bir durum, değil mi? Ancak ülkemizde bu durumu yaşayabildiğimiz isim sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Konu bir de sosyal medya üzerinden o performansı paylaşmaksa işte orada kimin ne yapacağını kestirmek zor gibi.

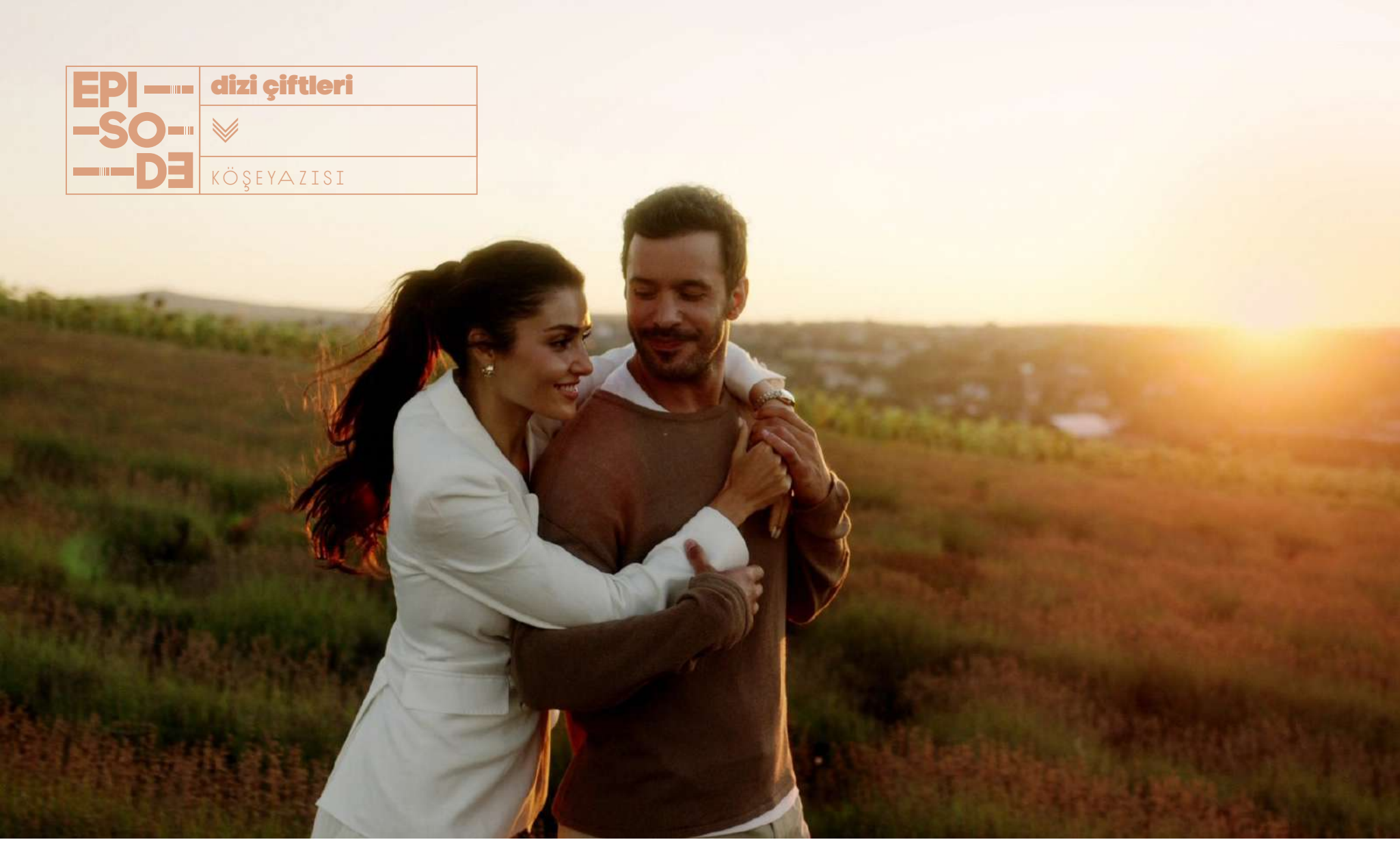
Yurtdışında ise durum tam tersi. Bu senenin müzik dünyasındaki en büyük olaylarından biri Oasis konserleridir istisnasızdır. İngiltere turnesinin ardından Amerika kıtasına geçiş yapan Oasis konserlerine bugüne kadar Dua Lipa’dan tutun Tom Cruise’a, Spice Girls Geri Horner’dan DJ Goldie’ye, Sienna Miller’dan Charlotte Tillbury’ye, Hollywood’dan müzik ve moda dünyasına kadar geniş bir yelpazede yer alan ünlü isimlerin konser alanlarında tıpkı bizim gibi eğlencenin, birbirini tanımayan on binlerce insanla bir arada bu coşkuyu paylaşmanın keyfini çıkarttıklarını görüyoruz. Buradaki önemli nokta da aynı pist üzerinde bu paylaşımın yaşanması. VIP localarda ya da kendilerine ayrılan özel alanlarda değil.

Coachella gibi büyük ölçekli festivallerde Rihanna’nın, Justin Bieber’ın ya da Taylor Swift’in arkadaşlarıyla kimi çim kimi kumlu alanlar üzerinde diğer katılımcılarla eğlendiklerini izlerken “keşke bizimkiler de korunaklı alanlardan çıkıp bu eğlenceyi yerinde yaşasa” diye içimizden geçmiyor değil. Şahsen sevdiğim bir ismin konserinde etrafımda benimle beraber aynı şarkıyı bağıra çağıra söyleyen bir diğer sevdiğim ismi görmek çok güzel olabilirdi.

Peki ama neden biz böyleyiz? Birbirinin işini övmekten, alkışlamaktan kaçınmak, takdir etse bile içinden takdir edip tek bir tepki vermemeye çalışmak neden bizim DNA’mıza işlenmiş gibi hissediyoruz? Yurtdışından gelen konser/festival katılımcılarının fotoğraflarını gördüğümüzdeki tebesümü neden kendi ülkemizdeki festival fotoğraflarında yaşayamıyoruz? Burada aslında çuvaldızı biraz da kendimize batırmamız gerekiyor. “Aman çok uluorta olmayayım”, “Saçım başım düzgün değil, şimdi çekerlerse linçlenirim” gibi kaygılar çoğu zaman “ünlü” addettiğimiz kişilerin hareketlerine büyük bir sınır çizmesine yol açıyor. Tabii kimisinin de kendi seçimi bu, ona diyecek bir sözüm yok. Fakat biraz o duvarları sarsıp kendinizi müziğin ve etrafınızdaki kalabalığın akışına bırakmaya ne dersiniz?

Tabii konunun belki de en önemli etkeni “konser ve festivallerin hâlâ bir eğlence alanı olarak görülmesi” durumu var. Kaldı ki bence bu durum dönüp dolaşıp bu ve benzeri konuları sil baştan bir döngü halinde tekrar tekrar konuşmamıza yol açıyor. Yazının başında verdiğim örneğe benzer sosyal medya paylaşımlarında sıklıkla “sevdiğin şarkıyı, on binlerce insanla söylemenin hazzından” dem vuruluyor. Uzun lafın kisası hep beraber tüm sıfatları ardımızda bırakarak bir kültürel paylaşım yapmaya var mıyız?

HANDE ERÇEL & BARIŞ ARDUÇ YENİ NESLİN “KABULLENDİK” ÇİFTİ!

+YAZI_/_YASEMİN ŞEFİK+

Bazı çiftler vardır, yan yana geldiklerinde kendi içlerinde bir enerji yaratırlar. Yapımcıların masasında sihirli formül gibidirler: Reyting + sosyal medya etkileşimi + dergi kapakları... İşte Hande Erçel ve Barış Arduç tam da böyle bir formül. Netflix'te başrol, Disney'de başrol, şimdi de Atv'de üçüncü başrol. Üçüncü kez! Artık sahneye “evren bu ikisini ayırmıyor” gözüyle bakmaya başladık.

Hollywood'da bunun örnekleri bol: Julia Roberts & Richard Gere; Jennifer Lawrence & Bradley Cooper; Ryan Gosling & Emma Stone... Hangi filme baksanız yan yana çıkıyorlar. Bir noktadan sonra seyirci de, “Tamam, bunlar artık birbirlerinin ekran kaderi,” diyor. Bizim Hande ve Barış da o noktaya yaklaşmak üzere.

Ama işin mizahi tarafı şu: Gerçek hayatta da bazen böyle olmaz mı? Hangi kafeye gitseniz o kişi orada, hangi düğüne gitseniz yine o masada, hangi işe başlasanız yine yan masada... Evren resmen, “Partnerin bu, kabullen!” diyor. Ekrandaki bu tekrar buluşmalar tam da bu hisleri hatırlatıyor.

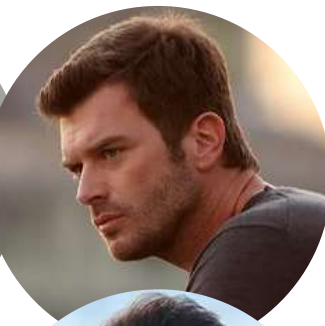
Şimdi eğlenelim biraz. Yapımcılara sesleniyorum: “Alın size alternatif cast listesi!” Çünkü seyirci sürpriz sever, alışkanlıkla beraber biraz da, “Acaba bu ikisi yan yana gelse nasıl olurdu?” diye düşünmek ister.

HANDE ERÇEL İÇİN ALTERNATİF PARTNERLER

ENGİN ÖZTÜRK:
Zıt bir bakış etkisiyle yakalar.

KIVANÇ TATLITUĞ:
“Onlar nasıl hiç yan yana gelmedi?” sorusunu çözecek eşleşme.

ENGİN AKYÜREK:
Soğukkanlı, hareketli kontrast sağlar.

MERT YAZICIOĞLU:
Taze jenerasyon – popüler yüz kombosu.

ERKAN KOLÇAK KÖSTENDİL:
Mizah ve dramı aynı pakette.

BARIŞ ARDUÇ İÇİN ALTERNATİF PARTNERLER

SERENAY SARIKAYA:
Aksiyon işi olmalı ki farkı ortaya çıksın.

ÖYKÜ KARAYEL:
Daha arthouse, daha festival filmi havası.

DEMET ÖZDEMİR:
Romantik komedi bastı ekranı bi’ anda.

ÖZGE ÖZPİRİNÇİ:
Sert hatta toksik aşka düşürürler.

HAZAR ERGÜÇLÜ:
Beraber olayları iyice bir genişletirler.

Ekranı sürekli aynı yüzleri görmek bazen seyirciyi sıkabilir ama kabul edelim: Hande & Barış birlikteliği şimdiden ekranın yeni klasiklerinden biri oldu. Hollywood’daki örneklerle kıyaslayınca, “Bizim de kendi Roberts & Gere çiftimiz çıktı” diyebiliriz. Ama öte yandan biz seyirciler sürprizi severiz. Alışkanlık iyi ama “beklenmedik ikililer” bizi heyecanlandırır.

Çünkü hayat da öyle değil midir? Umarım öyledir :) Tam her şey aynı kişilerle dönüp duruyor derken hiç beklenmedik biri girer hayatımıza ve tüm hikâyeyi değiştirir.

İKİ YAKA TEK HİKÂYE

TÜRKİYE'DE "SİYAH KALP" ADIYLA İZLEDİĞİMİZ, ULUSLARARASI BİR FENOMENE DÖNÜŞEN HİKÂYE, "BENİ SEV" ADIYLA YUNANİSTAN'DA YENİDEN DOĞUYOR. ATİNA'DAKİ SETLERİNE KONUK OLDUĞUMUZ DİZİNİN OYUNCULARIYLA KÖKLERİ İSTANBUL'A UZANAN AİLE BAĞLARINI, KARAKTERLERİNİN DERİNLİKLİ DÜNYASINI VE EGE'NİN İKİ YAKASINI BİRLEŞTİREN BU DOKUNAKLI PROJEYİ KONUŞTUK.

+ RÖPORTAJ: OBEN BUDAK
FOTOĞRAF: GEORGE PANİGYROPOULOS +

Televizyon dünyasının sınırları aşan gücüne bir kez daha tanıklık etmek üzere, Atina'nın yeşil ve huzurlu semti Kifisi-a'nın yolunu tuttuk. Türkiye'de TİMS&B Productions'ın başarılı yapımcılığıyla hayat bulan Siyah Kalp, Inter Medya'nın yurtdışı satışlarıyla dünyanın dört bir yanına ulaşan o dokunaklı aile draması, şimdi Yunanistan'da "Na μ'αγαπάς" (Beni Sev) adıyla 2 Ekim'de yeniden hayat buluyor. Bu sadece bir dizinin ilk uluslararası adaptasyonu değil, aynı zamanda Ege'nin iki yakasını bir araya getiren kültürel köprünün en yeni ve en heyecan verici adımı.

Sete adım attığımız andan itibaren bizi saran sıcaklık, sadece Yunan güneşinin değil, aynı zamanda ekibin içten misafirperverliğinin de yansımasıydı. Yönetmeninden oyuncusuna, teknik ekibinden yapımcısına kadar herkesin yüzünde, büyük bir işe imza atmanın getirdiği profesyonel ciddiyetle bir aile olmanın getirdiği samimi bir tebessüm vardı. Bizi öyle içten karşıladılar ki, bir an için kendimizi yabancı bir ülkede değil, sanki yıllardır tanıdığımız dostlarımızın evinde hissettik. Sohbetimiz derinleştikçe bu sıcaklığın köklerinin ne kadar derinde olduğunu bir kez daha anladık. Tıpkı Yunanistan'daki pek çok kişi gibi, setteki birçok oyuncunun da bir dedesi, bir ninesi İstanbul'da yaşamış, o topraklarda anılar biriktirmişti. Konuşmalarının arasına serpiştirdikleri tanıdık Türkçe kelimeler sadece dilsel bir aşinalık değil, aynı zamanda ortak bir geçmişin, ortak bir hafızanın ve hiç kopmamış bir bağın en tatlı kanıtıydı.

Yunan Alpha TV'de gösterime girecek "Na μ'αγαπάς", terk edilmiş ikizlerin yıllar sonra annelerini bulma ve geçmişin sırlarıyla yüzleşme hikâyesini anlatıyor. Ancak bizim için bu set ziyareti, dizi çekiminden çok daha fazlasıydı. Aramızdaki bağın ne kadar güçlü olduğunu, farklı diller konuşsak da aynı duygularda buluşabileceğimizi ve en önemlisi, iki yakanın hikâyesinin aslında ne kadar ortak bir "kalp çarpıntısı" ile attığını gösteren unutulmaz bir deneyimdi. Şimdi söz, bu dokunaklı hikâyeye ruh veren o yetenekli ve sıcak kalpli oyunculara...

MİHAİL TAMPAKAKİS (ORFEAS/CİHAN)

Orfeas karakteri, ailesinden ve geçmişinden kaçmaya çalışan bir genç adam. Bu karakterle nasıl bir bağ kurdunuz? Ortak noktalarınız var mı?

Sanırım en büyük ortak noktamız, kendi hayatını kurma ve aileden bağımsızlaşma arzusu. Ben de genç yaşta kendi yolumu çizmek, kendi kimliğimi bulmak için evden ayrıldım. Orfeas da tam olarak bunu yapmaya çalışıyor. Berlin'de kurduğu hayatı bırakıp ailesinin yanına dönmek zorunda kalması, onun için en büyük çatışma. Ancak bu zorluluk, onu aşkla, Foteini ile tanıştırıyor. Bu aşk, onun hayattaki tek tutunacak dalı oluyor.

Orfeas'ın içsel dünyasındaki en büyük mücadele nedir?

Orfeas'ın hikâyesi aslında özgürlük arayışı. Ailesinin baskısından, geçmişin yükünden ve ona dayatılan hayattan kaçmak istiyor. Ama ne kadar kaçarsa kaçsın, sonunda yine kendisini aynı sorunların içinde buluyor. Bu rolü canlandırırken, özellikle şiddet içeren sahnelerde çok zorlandım. Çünkü benim karakterimle hiç uyuşmayan bir durumdu. Ama o anlarda rolün gerektirdiği o karanlık tarafa bürünmek ve o duyguyu hissetmek zorundaydım. Bu, bir oyuncu olarak benim için de keşif süreci oldu. İçimizdeki o karanlık ve aydınlık taraflarla yüzleşmek bu işin en iyi yanlarından biri.

Yurtdışında birçok ülkeye satılan, birçok ülkede bilinen bir hikâyede yer almak nasıl bir duygu?

Bu inanılmaz bir heyecan! Tıpkı bir Harry Potter hayranının yeni filmi beklemesi gibi, ben de bu projenin parçası olmaktan büyük gurur duyuyorum. Elbette çok başarılı bir işi devralmanın getirdiği bir sorumluluk var. Ama bu, aynı zamanda büyük bir motivasyon. Hikâyenin kültürel farklılıklara rağmen evrensel bir dili var. Çünkü anlatılanlar temelde insan hikâyeleri. Bu yüzden seyircinin bu karakterlerle kolayca bağ kuracağına inanıyorum.

"Beni Sev" dizisinin setindeki yolculuğumuz, hikâyenin en karanlık ve bir o kadar da merak uyandıran iki erkek karakteriyle başladı. İş dünyasının acımasız kuralları, aile bağlarının getirdiği ağır yükler ve kişisel çıkarlar arasında sıkışıp kalmış Theofilos (Samet) ve Orfeas (Cihan)... Yetenekli oyuncular Stathis Stamoulakatos ve Mihail Tampakakis ile karakterlerinin karmaşık ruh hallerini, ahlaki ikilemlerini ve bu rolleri canlandırırken kendi iç dünyalarında çıktıkları zorlu yolculuğu konuştuk.

STATHİS STAMOULAKATOS (THEOFİLOS/SAMET)

Canlandırdığınız Theofilos karakteri, 1,5 milyon Euroluk borcuyla adeta bir dönüm noktasında. Bu karakteri bir zalim olarak mı yoksa şartların kurbanı olmuş çaresiz bir adam olarak mı görmeliyiz?

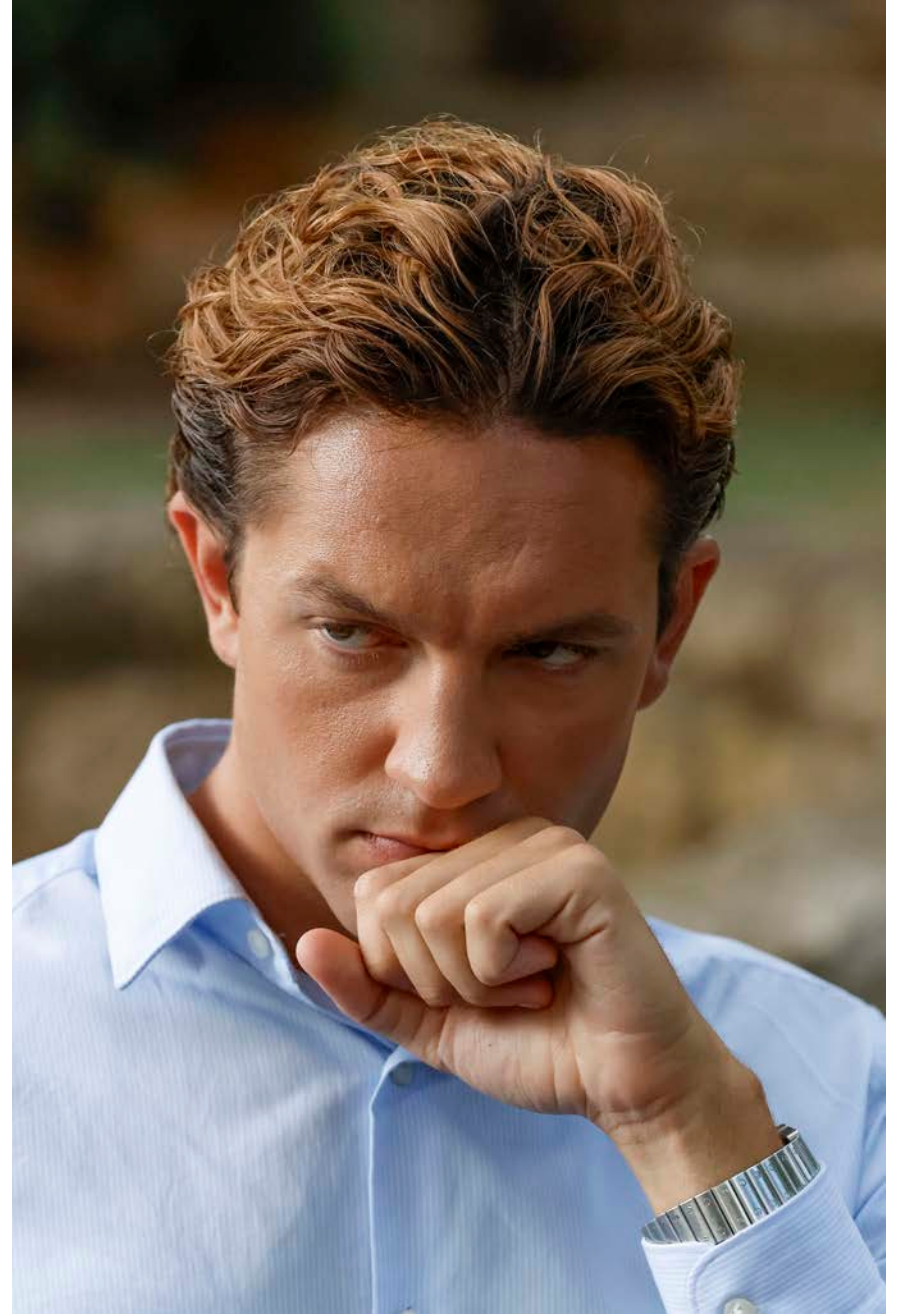
Theofilos kötü bir adam değil ancak koşullar onu zor kararlar almaya itiyor. Onu bir insan olarak değil, bir işadamı olarak anlamaya çalışıyorum. Çünkü bir insan olarak asla yapmayacağım şeyleri, o işini ve ailesini kurtarmak adına yapıyor. Seyircinin ona kızmasını değil, onu anlamasını tercih ederim. İçinde bulunduğu durum o kadar zor ki, boğuluyor. Ailesi ve işi arasında denge kurmaya çalışırken aslında paramparça oluyor. Ben bu rolü oynarken o ince çizgide kalmaya çalışıyorum; ne tamamen kötü ne de tamamen iyi. Sadece hayatta kalmaya çalışan, yaralı bir adam.

Dizinin orijinal versiyonunu izlediniz mi? Bu durum rolünüze hazırlanırken sizi etkiledi mi?

Birkaç bölüm izledim ama daha fazlasını izlemek istemedim çünkü karakterden etkilenmek istemedim. Kendi yorumumu, kendi Samet'im yaratmak istedim.

Hikâye "aile" kavramını çok farklı açılardan sorguluyor. Klasik bir Yunan ailesiyle kıyaslandığında bu hikâyedeki aile yapısı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bu kesinlikle sıradan bir aile değil. Ekonomik olarak çok üst düzeydeler. Sorunları "Kirayı nasıl ödeyeceğiz?" değil, milyonlarca Euroluk borçlar. Ama özünde bu da bir Yunan ailesi. İlişkiler, çatışmalar, sırlar... Her ailede olduğu gibi. Sadece her şey çok daha büyük bir ölçekte yaşıyor. Bence bu hikâyeyi bu kadar çekici kılan da bu.

“Beni Sev” setindeki yolculuğumuz, hikâyenin en sarsıcı dinamiğini omuzlayan iki güçlü kadın karakterle devam ediyor: Yıllar önce çocuklarını terk eden anne Zoe (Sumru) ve onun gölgesinde hayata tutunmaya çalışan kızı Foteini (Melek)... İki yetenekli oyuncuyla bir annenin en büyük pişmanlığını ve bir evlâdın en derin yarasını konuştuk. Affetmekle yüzleşmek arasındaki o ince çizgide yürüyen bu iki karakterin, seyirciyi de içsel hesaplaşmalarına davet edeceği o karmaşık ve fırtınalı ilişkiyi konuştuk.

İRİNE AGGELOPOULOU (FOTEİNİ /MELEK)

Canlandırdığınız Foteini karakteri, hayatının en büyük travmasını annesi tarafından terk edilerek yaşamış. Bu karakterle nasıl bir bağ kurdunuz?

Bu rolü, dizinin Türk versiyonundaki karakterle kıyaslayarak değil, tamamen sıfırdan, kendi iç dünyamda inşa etmek istedim. Foteini ile en büyük ortak noktamız, yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen içimizdeki o bitmeyen yaşama sevinci. O, başına ne gelirse gelsin, hayatın devam ettiğine, her zaman bir çıkış yolu olduğuna inanan bir karakter. Bu yönüyle ona çok benziyorum. İkimiz de zorluklar karşısında pes etmeyen, aksine daha da güçlenen bir yapıya sahibiz. Bu rol, benim için bir karakteri canlandırmaktan öte, içimdeki bu gücü yeniden keşfetme yolculuğu oldu.

Foteini’nin sevdiğiniz yönleri neler oldu?

Sanırım en büyük ortak noktamız, yaşananlardan sonra hayata karşı geliştirdiği o derin anlayış. Başına gelen korkunç olaydan sonra o, hayatı bir nehir akışı gibi görmeye başlıyor. Bu olay bir dönüm noktası oluyor ve sonrasında hayatın devam ettiğini keşfediyor. Bu süreçte insanlara karşı daha anlayışlı, daha şefkatli ve daha kabul edici birine dönüşüyor. Çünkü kendisi de zor duygusal anlar yaşayan insanların neler hissettiğini çok iyi anlıyor. Bu anlayış ve empati hali, benim de hayatımda taşıdığım bir özellik. Karakterimin en çok hoşuma giden bir diğer yönü ise bu kadar duygusal ve kırılgan bir yapısı olmasına rağmen içindeki o müthiş dinamizm. Bir taraftan çok hassas, diğer taraftan çok güçlü bir kız. Bu zıtlığı bir arada barındırması onu çok gerçek kılıyor. Ayrıca tüm o karanlığın ve karmaşanın içinde Mihalıs (Cihan) karakteri, onun için adeta bir ışık, bir sığınak. Aralarındaki bu saf ve güçlü bağ, hikâyenin en umut dolu yanlarından biri.

Annesi Zoe ile yıllar sonra karşılaştığı sahneleri canlandırmak duygusal olarak sizi nasıl etkiledi?

O sahnelerde iç içe geçmiş çok fazla duygu var: Büyük bir keder, hayal kırıklığı, öfke... Ama bir yandan da onu anlamaya çalışma isteği. Bir çocuğun, annesinin onu neden terk ettiğini öğrenme arzusu. O sahnelerde tek bir duyguya odaklanmak imkânsızdı. Çünkü hayatta da böyledir. Bazen birine çok öfkelenirsiniz ama sonra onu anlamaya başlarsınız ve öfkeniz yerini başka bir duyguya bırakır. Bu gelgitli ruh hali, karakterin en gerçekçi ve en zorlayıcı yanıydı.

STEFANİ KAPETANİDİ (ZOE /SUMRU)

Zoe, bir annenin çocuklarını terk etmesi gibi anlaşılması çok zor bir eylemi gerçekleştiriyor. Bu, bir oyuncu için canlandırması en zor rollerden olmalı. Bu karaktere nasıl yaklaştınız?

Bu rol benim için çok büyük bir meydan okumaydı. Terk edilme duygusu, herkesin hayatının bir döneminde, farklı şekillerde de olsa yaşadığı evrensel bir his. Ben de bu rolü canlandırırken deneyimlerimden, ilişkilerimde veya ailemde hissettiğim o “terk edilme” anlarından yola çıktım. Elbette Zoe’nin yaptığı şey, bu duygunun en uç, en trajik hali. Ama o en uç noktayı anlayabilmek için, içimdeki o temel duyguya inmem gerekiyordu.

Çocuklarıyla yeniden yüzleştiği sahnelerde neler hissettiniz?

O sahnelerde, “Sizi istemiyorum, sizi tanımıyorum” derken içimde başka hiçbir düşünceye yer bırakmamaya çalıştım. O an sadece o cümleyi hissetmeliydim. O cümlelerin ağırlığını, o anın gerçekliğini %100 yaşamalıyım. En büyük meydan okuma buydu. Elbette sahne bittikten sonra onlara sarılıp kucaklamak istiyordum ama çekim anında, o acımasız ve soğuk kararlılığı yansıtmak zorundaydım. İçimde en ufak bir merhamet kırıntısı bile olmamalıydı.

Dizinin pek çok ülkede bu kadar başarılı olması üzerinizde bir baskı yaratıyor mu?

Kesinlikle hem büyük bir heyecan hem de büyük bir korku ve sorumluluk yaratıyor. Çünkü zaten çok sevilmiş, başarısını kanıtlamış bir işi yeniden yapıyorsunuz. O çıtaı yakalamak hatta aşmak zorundasınız. İster istemez, “Ya onlar kadar iyi yapamazsam?” endişesi oluyor. Bu aynı zamanda büyük bir motivasyon kaynağı. Biz de burada aynı hikâyenin ruhunu, aynı duygusal derinliği seyirciye aktarabilmek için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Bütün karakterlerin gerçekliği ve hikâyenin evrenselliği, dünyanın her yerindeki izleyicinin bu bağları ve çatışmaları anlayabilmesini sağlıyor. Bence bu projenin en büyük gücü bu.

ALEXANDROS PIECHOWIAK (HARİS/ESAT)

O, ailenin en büyük sırlarının ortasında kalan masum bir kalp... Alexandros Piechowiak, "Beni Sev" dizisinde canlandırdığı Haris karakterinin, sevgi arayışının onu nasıl tehlikeli yollara sürüklediğini ve bu parıltılı dünyanın ardındaki karanlıkla nasıl yüzleştiğini anlattı.

Karakteriniz Haris'e hazırlanırken en çok hangi noktalarda zorlandınız?

Bu rolü oynarken gerçekten zorluk çektim. Karakterleri "iyi" ya da "kötü" olarak etiketlemek tarzım değil, ancak canlandırdığım karakterin davranışları kişiliğimden çok uzak. En büyük çabam, bu farklılığın içinde ona ait insani bir taraf, kendimle bağ kurabileceğim bir nokta bulmaktı. Sanırım hem bu dizideki karakterlerin hem de gerçek hayatta hepimizin ortak bir noktası var: Sevgi arayışı. Herkes sevilmek ister. Bu karakter de aslında bunu arıyor. Dizinin adı "Na M'agapas" yani "Beni Sev". Bu, karakterin tüm eylemlerini anlamak için bir anahtar oldu. Her şeye rağmen onu biraz daha anlayışla karşılamamı sağladı.

Peki, karakterinizin en büyük içsel çatışması neydi?

Benim için en büyük zıtlık şuydu: Ben çocukluğumdan beri hep "iyi çocuk" rolündeydim. Derslerine çalışan, başarılı, sorumluluk sahibi biri olarak büyüdüm. Canlandırdığım karakterse tam tersi; şımarık, fevri ve sınırları zorlayan biri. Bu zıt dünyaları bir araya getirmek benim için en büyük meydan okumaydı.

Hikâye, "aile" kavramını farklı açılardan sorguluyor. Sizin için ideal aile ne ifade ediyor?

Bana göre bir ailedeki en temel şey özgürlüktür. Herkesin olduğu gibi kabul edildiği, birbirine saygı gösterdiği bir ortam. Ailenin görevi, her bireyin kendi yolunu bulup kendini gerçekleştirebileceği sağlıklı bir zemin hazırlamaktır. En önemlisi de çocuklarımızı, başaramadıklarımızı başarmaları için bir alet olarak kullanmamalıyız. Onlara kendi hayallerimizi yüklememeliyiz. Gerçek aile, özgürlüğün ve saygının olduğu yerdir.

ELİSAVET MOUTAFİ (SOFİA/HİKMET)

Yorgos Lanthimos'un ilk filmlerinden *My Best Friend*'de rol almak tan Yunanistan'ın en sevilen dizilerine uzanan parlak bir kariyer... Usta oyuncu Elisavet Moutafi, "Beni Sev" dizisinde entrikaların merkezindeki güçlü ve acımasız Sofia (Hikmet) karakterine hayat veriyor. Moutafi ile bir kurbanın nasıl zalime dönüştüğünü, annelik içgüdüsünün tehlikeli sınırlarını ve bu karmaşık karakterin motivasyonunu anlamak için hangi karanlık dehlizlere indiğini konuştuk.

Dizinin en karmaşık ve tartışmalı karakterlerinden biri olan Sofia'yı (Hikmet) canlandırıyorsunuz, Sofia sizce nasıl bir kadın?

Hepimizin bildiği bir gerçek vardır hayatta, bazen kurbanın kendisi zalime dönüşür. Bu yüzden Sofia'yı sadece kötü olmak isteyen bir karakter olarak görmüyorum. Onun geçmişte neler yaşadığı, karakterini anlamak için kilit bir nokta. Yaptığı her şeyi aslında çocuğunu korumak için yapıyor. Çoğu zaman ebeveyn olarak çocuklarımız için en iyisini yaptığımızı düşünüyoruz ama onları koruma çabamızla onlara zarar verebiliriz. İşte Sofia'nın hikâyesi tam da bu. Bu karmaşıklık, rolü benim için inanılmaz derecede çekici kılıyor. Daha önce kariyerimde hiç böyle bir rol oynamamıştım.

Peki, statüsünü korumak için kızını başkasıyla zorla evlendiren Sofia'yı kötü bir karakter olarak mı yoksa çaresiz, koruyucu bir kadın olarak mı ele aldınız?

Bence ikisi birbirinden farklı değil, aslında bir bütün. Her şey çocuğunu koruma ve ona kendisinin sahip olamadığı şeyleri sağlama arzusundan başlıyor. Bu yolda o kadar ileri gidiyor ki aşırıya kaçıyor. Kurban, zalime dönüşüyor. Kızına, kendisinin eksikliğini çektiği şeyleri vermeye çalışırken en büyük hatayı yapıyor. Hayatında hiç sevgi görmemiş, bu yüzden sevgi veremiyor. Onu yönlendiren temel duygu, sevgisizlik.

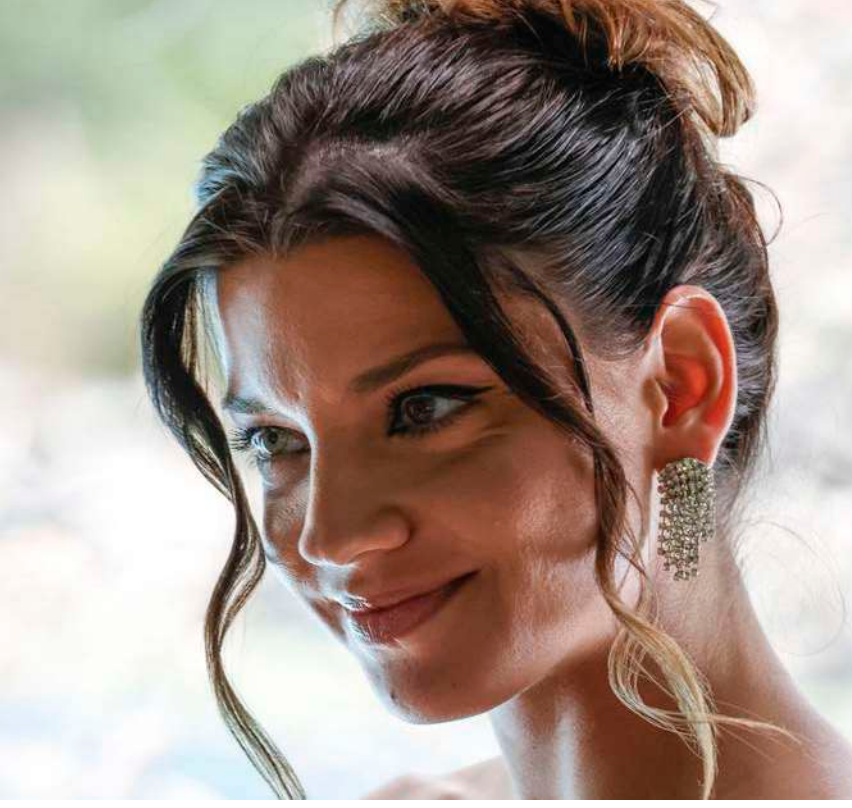
Dizinin pek çok ülkede bu kadar başarılı olması üzerinizde bir baskı yaratıyor mu?

Komşu bir ülkenin bu kadar başarılı bir dizisini uyarlamaktan büyük gurur duyuyorum. Bu aynı zamanda büyük bir sorumluluk. Orijinal diziyi özellikle izlemedim. Çünkü canlandırdığım karakteri içgüdülerimle ve senaryoya dayanarak, kendi deneyimlerimle sıfırdan yaratmak istedim. Türk oyuncu Esra Dermancıoğlu'nun ne kadar değerli bir tiyatro sanatçısı olduğunu biliyorum ve onun muhteşem performansından etkilenmek istemedim. Özellikle bizim çekimlerimiz orijinalinden çok kısa bir süre sonra başladığı için tamamen özgün bir karakter ortaya çıkarmak önceliğimdi.

Dizide üç farklı anne karakteri var: Nikiti, Zoe ve Sofia. Annelik kavramının bu kadar tartışmalı olduğu bir dünyada, seyircinin en çok hangi karakterle bağ kuracağını düşünüyorsunuz?

Bu zor bir soru. Türkiye'de bir söz vardır, "Anneler baş tacıdır" diye. Bizde de şair Nikos Kavvadias'ın bir dizesi vardır: "Annenden başka kimse seni hatırlamaz." Anneler çok özeldir. Bu yüzden bence üç kadın da seyirci tarafından hem yargılanacak hem de anlaşılacak. İlk bakışta Sofia en sert ve kötü karakter gibi görünebilir ama senaryomuzun en güzel yanı, hiçbir şeyin tek taraflı olmaması. Bütün karakterler gerçek hayattaki gibi; iyi ve kötü yanları var. İnanıyorum ki ekran başındaki bütün kadınlar, bu üç karakterin her birinde kendilerinden birer parça bulacaklar.

MARİLİA MİTROUSİ (EVİTA/HARİKA)

Röportajın en tatlı anlarından biri de Evita (Harika) karakterini canlandıran Marilia Mitrousi'nin akıcı Türkçesiyle sohbete dahil olmasıydı. İstanbul'a Erasmus öğrencisi olarak gelen oyuncu Türkiye'ye olan hayranlığını samimi bir şekilde dile getirdi. Oyuncuyla, karakterinin karmaşık dünyasını, bir anne tarafından reddedilmenin getirdiği ağır yükü ve iki kültürü birleştiren bu dokunaklı hikâyeyi konuştuk.

Canlandırdığınız karakter Evita'yı ilk okuduğunuz zaman role tepkiniz ne oldu?

Aslında ben role tersten yaklaştım. Her zaman "kötü" olarak adlandırılan bir karakteri oynamak istemişimdir, çünkü bu bir oyuncu için harika bir meydan okumadır. Bence bu tür karakterleri eyleme iten şey, taşıdıkları derin yaralardır. Bu dizideki tüm karakterler, yaraları tarafından yönlendiriliyor ve bu da hikâyeyi çok gerçek kılıyor.

Karakterinizin en büyük içsel çatışması nedir?

Evita'nın içsel çatışması, sevgiyi yanlış şekilde araması. Hayatı boyunca sevilmediğini hissetmiş ve bu boşluğu doldurmaya çalışıyor. Şöyle düşünün, siz sarı rengi isterken birisi size sürekli mavi veriyor. Artık maviyi kabul etmek istemezsiniz. Sevginin nasıl verildiği ve nasıl alındığı çok önemli. Bu ailede sevgi var ama yanlış yöntemlerle gösteriliyor ve bu da herkesi yaralıyor.

Dizinin Türk versiyonunu izlediniz mi? Türkiye ile özel bir bağınız olduğunu duyduk...

(Gülümseyerek Türkçe cevap veriyor) Evet, tarafsız olamam çünkü Türkiye'yi çok seviyorum! Beş bölüme kadar izledim ve hayran kaldım. Türk dizilerindeki o derin duygusal dünya beni her zaman etkilemiştir. Çünkü insanlar, karakterlerde kendilerinden bir parça bulabiliyor. İstanbul, dünyada en sevdiğim şehir. Okuldayken Erasmus programıyla her sene gelirdim. Dilinizi, müziğinizi, kültürünüzü çok seviyorum. En büyük hayalim bir gün orada çalışabilmek.

Hikâyenin Kapadokya yerine Nafplio gibi tarihi bir Yunan şehirde geçmesi anlatıyı nasıl etkiliyor?

Bence bu çok doğru bir seçim. Çünkü bu tür karmaşık ve sırlarla dolu aile hikâyeleri, küçük ve kapalı toplumlarda çok daha yoğun yaşanır. Herkesin birbirini tanıdığı, her şeyin duyulduğu yerlerde karakterlerin yaraları ve çatışmaları daha da büyür. Bu yüzden hikâye bir metropolden çok, Nafplio gibi köklü bir şehirde daha gerçekçi ve sarsıcı bir hal alıyor.

MANİA PAPADİMITRİOU (NİKİTİ/NİHAYET)

Sadece bir bakışıyla ya da bir fısıltısıyla tüm sahnenin atmosferini değiştirebilen, Yunanistan'ın en saygın karakter oyuncularından biri... Etkileyici ses tonu ve güçlü sahne duruşuyla tanınan usta isim, "Beni Sev" dizisinde ailenin hem koruyucusu hem de en büyük sırlarının bekçisi olan matriark Nikaiti'ye hayat veriyor. Kendisiyle bir aileyi ayakta tutmak adına alınan acımasız kararları, karakterinin ahlaki ikilemlerini ve tiyatro sahnesinden ekrana taşıdığı o sarsılmaz gücü konuştuk.

Canlandırdığınız Nikaiti (Nihayet) karakteri, dizinin en güçlü ve baskın figürlerinden biri. Bu rolü canlandırırken kendinizle ortak noktalar buldunuz mu?

(Gülerek) Umarım hiçbir ortak noktamız yoktur! Ben kimseye güvenmemeyi tercih ederim. Ama şaka bir yana, karakterimin en belirgin özelliği, sürekli baskı hissi altında yaşaması. Bu baskıyı yaratmak ve yansıtmak için hayatımdaki benzer anlardan ilham alıyorum. En büyük ortak noktamız ise sanırım despotça davranışları ve kontrol etme isteği. Geriye kalan tüm o entrikalarla dolu karmaşık yönlerini ise hayatımda gözlemlediğim insanlardan ödünç alıyorum. Çünkü bende böyle özellikler yok.

Peki, bu karakteri seyirci nasıl yorumlayacak sizce?

Karakterin temelinde çok derin bir sevgi arayışı var. Çok spontane ve samimiyetten uzak bir karakter gibi görünüyor, hatta ben bile bu yönünü canlandırırken zorlanıyorum. Ama yönetmenime bu konuda sonsuz güveniyorum. Eğer karakterin doğallığından uzaklaştığımı hissederse hemen müdahale edip beni doğru yönlendiriyor.

Dizideki üç farklı anne figürü (Nikaiti, Zoe, Sofia), izleyiciye anelik kavramı hakkında neler söyleyecek? Sizce Yunan seyircisi en çok hangi anne karakteriyle bağ kuracak?

Yunan seyircisi genellikle "iyi" anne figürlerini tercih eder. Ama bu hikâyede "iyi" ve "kötü" kavramları çok iç içe. Nikaiti, torunu Foteini'ye sevgisi yüzünden diğer iki çocuğunu reddediyor gibi görünüyor. Ama bunu ailesinin geleceğini ve mirasını korumak için yapıyor. Kendi içinde tutarlı, politik ve çıkarıcı bir mantığı var. Gerçek bir anne gibi değil de stratejist gibi davranıyor.

Dizinin orijinal versiyonu Kapadokya gibi büyümlü bir coğrafyada geçerken sizin hikâyeniz Nafplio gibi tarihi bir Yunan şehirde hayat buluyor. Bu mekân, hikâyeyi nasıl etkiledi?

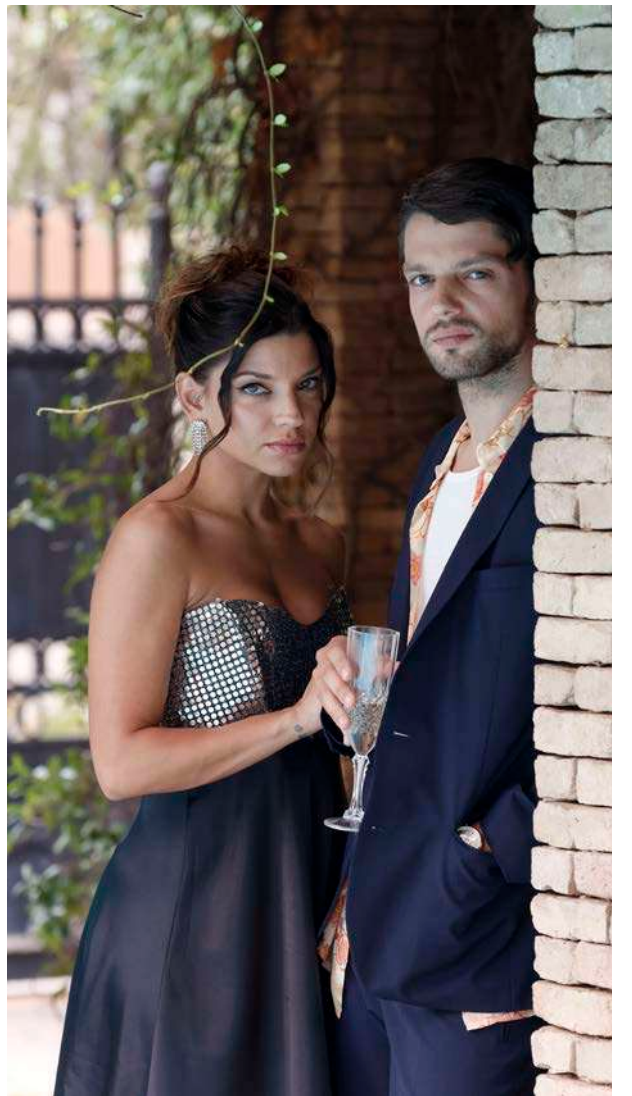
Nafplio'yu çok severim. Bence bu tür hikâyeler için çok doğru bir seçim.

Dünyanın birçok ülkesinde gösterilen bir dizinin Yunan versiyonunda yer almak size nasıl bir sorumluluk yüklüyor?

Elbette bu büyük bir sorumluluk ve heyecan verici bir deneyim. Bu başarıyı devam ettirmek için elimizden geleni yapıyoruz. Çok iyi bir yapımcıyla ve harika bir ekiple çalışıyoruz, bu da bize büyük bir güven veriyor.

EPI-
-SO-
-DE-

ALİNA KOTSOVOULOU, ADRIANNA ANDREOVİTCH VE GİORGOS TRIANTAFİLLİDİS

KONAĞIN GÖZ KAMAŞTIRAN PARILTISININ ARDINDA HİKÂYENİN ASIL KALBİNİN ATTIĞI YER OLAN MUTFAĞA İNİYORUZ. AİLENİN TÜM SIRLARINA TANIKLIK EDEN, KENDİ HAYALLERİNİ, KORKULARINI VE MÜCADELELERİNİ YAŞAYAN HAROULA, STYLİANİ VE MAKİS'E HAYAT VEREN ALİNA KOTSOVOULOU, ADRIANNA ANDREOVİTCH VE GİORGOS TRIANTAFİLLİDİS KARAKTERLERİNİN DERİNLİKLİ ANALİZLERİNİ VE O KARMAŞIK DÜNYAYA DAİR SAMİMİ GÖZLEMLERİNİ ANLATTI.

ADRIANNA ANDREOVİTCH (STYLİANİ /CANAN)

Styliani karakteri beni çok etkiledi çünkü o fakir bir kadın ve onun kökenini, mücadelesini çok iyi anlıyorum. Zenginlerin, iyilerin ve kötülerin arasında hayatta kalmaya çalışıyor. Hem Türkiye'de hem de Yunanistan'da o kadar çok "Canan" var ki... Kendimi karaktere çok yakın hissediyorum çünkü ben de Yunanistan'ın kuzeyinden, Türkiye sınırına çok yakın bir bölgeden geliyorum. Bu yüzden onun yaşadığı koşullar bana çok tanıdık geliyor. Ayrıca kocasını (Bünyamin) çok seven, ona göz kulak olan, onu yönlendirmeye çalışan bir kadın olması da karakterin en sevdiğim yanlarından.

ALİNA KOTSOVOULOU (HAROULA/ENİSE)

Harula, konağın kökleriyle en derin bağı olan karakter. Orfeas'ın sütannesi olduğu için aileyle çok özel ve yakın bir ilişkisi var. Senaryoya göre, mutfak ekibinde sözünü sakınmayan, gerektiğinde karşı çıkan tek kişi o. Aile mantıksız ve yanlış kararlar alırken o, evin içindeki dengeyi korumaya çalışıyor. Gençlerin sürekli yükselmek, para ve makam kazanmak istediği bu dünyada Harula'nın tek isteği, ailenin iyi olması, geleneklerin ve dengelerin bozulmaması. Ben de orijinal dizinin birkaç bölümünü izledim ve büyülendim. Ama karakterimi taklit etmek yerine sıfırdan yaratılmak için izlemeyi bıraktım. Etkilenmek istemedim.

GİORGOS TRIANTAFİLLİDİS (MAKİS/BÜNYAMİN)

Beni bu rolde en çok cezbeden şey, zenginler ve fakirler arasındaki o klasik ama her zaman geçerli olan dinamik. Zengin insanlar için çalışanların dünyası, adeta bir arketip. Orwell'in *Hayvan Çiftliği* romanında dediği gibi, "Bazı hayvanlar diğerlerinden daha eşittir." Bu evde de böyle bir durum var. Zenginler tarafından ezilen hizmetliler, kendi aralarında da hiyerarşi kuruyor ve birbirlerini eziyorlar. Patronu memnun etmek için ne yaparsan yap, asla tam olarak başaramazsın. Makis karakterini kurnaz veya fırsatçı olarak görmüyorum. O daha çok saf bir karakter ama yaptığı her şeyin bilincinde. "Ben sana yardım etmek istiyorum, senin yanında olmak istiyorum," diyen bir yapısı var. Benimle çok ortak noktası olmasa da onu çok iyi anlayabiliyorum.

GIORGOS PAPAVALASSILIOU

Orijinal bir başarıyı alıp bambaşka bir kültürde yeniden zirveye taşımak... "Beni Sev" in yönetmeni Giorgos Papavassiliou, Türk dizisi "Siyah Kalp" i Yunanistan'a uyarlarken aldığı ilk yaratıcı kararı, projenin en büyük meydan okumalarını ve seyirciye sunduğu o modern "Odysseia" yolculuğunun perde arkasını anlattı.

Bir uyarlamayı yönetmenin orijinal bir hikâye üzerinde çalışmaktan daha kolay mı yoksa daha zorlayıcı mı olduğunu düşünüyorsunuz? Bu dizi özelinde sizin için en meşakkatli yön neydi?

Bir uyarlamayı yönetmek çoğu zaman orijinal bir hikâye üzerinde çalışmaktan daha zor ve meşakkatlidir. TV kanalı, yapımcı ve bazen de (orijinal diziyi bilen) izleyici, uyarlama işini her zaman orijinal diziyle kıyaslayacaktır ki bu, özellikle orijinal dizi çok yüksek bir kalite seviyesindeyse oldukça zorlayıcıdır. Benim için en meşakkatli yön, uyarlama için daha az bir bütçeye sahipken orijinal Türk dizisinin kalite standartlarını ve seviyesini yakalayarak orijinal diziyi çok seven Alpha TV'nin beklentilerini karşılamaktır. Bunun yanı sıra Türk ve Yunan kültürünün pek çok ortak noktası olmasına rağmen Yunan izleyicisi için farklı bir şekilde uyarlanması gereken bazı dramaturjik unsurlar vardı. Bu unsurların nasıl değiştirileceğine dair kararları vermek de zorlayıcıydı.

Türk versiyonunu izledikten sonra hangi noktada kendinize, "Bu hikâyeye işte bu şekilde yaklaşmalıyım," dediniz? Yunan versiyonunu tanımlayan ilk yaratıcı kararınız ne oldu?

Öncelikle Türk dizisini Yunan televizyonu için uyarlamam istendiğinde ve Türk meslektaşlarımdan yaptığı gerçekten harika işi izledikten sonra, bu uyarlamamın Yunan piyasası için de büyük bir hit ve başarı olabileceğine ikna oldum. Uyarlamamın yapımına yaklaşımı tanımlayan ilk yaratıcı kararım, güçlü ve duygusal bir aile dramasına kök salmış orijinal Türk kültürel unsurlarını, Yunan arketipik ve psikolojik yönleriyle harmanlamak oldu.

Aile bağlarına dayanan bu kadar yoğun duygusal bir hikâyeyi anlatırken görsel ve anlatı dili açısından nelere dikkat ettiniz? İlk bölümde izleyiciye nasıl bir dünya vaat etmek istediniz?

Aile bağlarıyla ilgili orijinal Türk kültürel ve duygusal unsurlarını, ki bunlar elbette dünya çapında tüm insanlara hitap eder, Yunan arketipik ve psikolojik yönleriyle harmanlamanın yanı sıra asıl vurgum kahramanlar, özellikle de ikiz kardeşler için görsel ve anlatı olarak hem içsel hem de dışsal, Homeros'a özgü bir "Odysseia" yaratmaktır.

Oyuncularla karakterleri üzerine nasıl çalıştınız? Onlara özgün kalmaları için özgürlük mü tanıdınız yoksa belirli bir çizgide ilerlemeleri için onları yönlendirmeyi mi tercih ettiniz?

Her zaman, dizinin görsel ve anlatı ihtiyaçları ve hedefleri doğrultusunda, oyunculara önceden kesin bir psikolojik ve dramaturjik bir kılavuz sunmayı tercih ederim. Oyuncularla çalışmamın geri kalanını ise "demokratik bir diktatör" olmak olarak tanımlayabilirim.

Bu hikâyenin Yunan izleyicisinde nasıl bir yankı bulacağını düşünüyorsunuz? Hikâyeyi yerel bağlama uyarlarken özellikle hangi temaları vurgulamak istediniz?

Vurgum, orijinal Türk dizisiyle aynı: Güçlü ve çok duygusal bir aile draması; ancak biraz daha psikolojik derinlik ekleyerek. Yunanistan'da harika sonuçlar alacağımıza ve dizinin hit olacağına eminim.

İSTANBUL'DAN ATİNA'YA UZANAN KÖKLÜ BAĞLAR

Sohbetin sonunda, oyuncuların Türkiye'le olan şaşırtıcı ve bir o kadar da sıcak kişisel bağları ortaya çıkıyor. Röportajımızın ana konusu olan diziyi bir kenara bırakıp İstanbul, Haydarpaşa, eski mahalleler ve ortak aile dostları üzerinden tatlı bir sohbet başlatıyoruz. Hepsi, doğuyla, Anadolu ile olan bağlarının batıyla olandan çok daha güçlü ve derin olduğunu vurguluyor. Bu samimi anlar, iki yakanın hikâyelerinin neden bu kadar iç içe geçtiğini ve birbirine bu kadar dokunduğunu bir kez daha kanıtıyor.

Giorgos Triantafillidis: Babam İstanbul'da doğup büyüdü ve şu an Şişli'deki Ortodoks Mezarlığı'nda yatıyor. Ailemiz Haydarpaşa'dan. İstanbul'u çok iyi bilirim ve çok severim.

Adrianna Andreovitch: Benim babamın kökleri de Edirne'ye dayanıyor. Çok iyi bilirim oraları. Cem Yiğit Üzümoğlu çok sevdiğimiz bir arkadaşımız, çok iyi bir aktör. Buraya gelip tiyatro oyununa devam edemesi çok büyük talihsizlik.

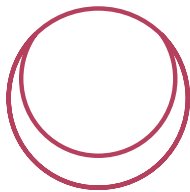

BURÇLARA GÖRE UZAK ŞEHİR

ALEV KURTULUŞ'TAN BURÇ BURÇ KARAKTER ANALİZİ

Karakterlerin burç analizleri, *Uzak Şehir*'in dramatik yapısını farklı bir bakış açısıyla izleyiciye sunuyor. Alev Kurtuluş'un yorumları sayesinde izleyici sadece hikâyeyi değil, karakterlerin derinliklerini de burçların diliyle okuyabiliyor.

Türk televizyonunun yeni gözdesi *Uzak Şehir*, güçlü hikâyesi kadar derinlikli karakterleriyle de dikkat çekiyor. Dizinin kadrosu, her biri kendi geçmişi ve içsel çatışmalarıyla izleyiciyi etkilerken Astrolog Alev Kurtuluş karakterleri burçlar üzerinden yorumladı. Burç ve yükselen analizleri, kahramanların ekrandaki davranışlarına farklı bir perspektif katıyor.

CİHAN ALBORA ~ OĞLAK GÜNEŞİ, AKREP YÜKSELENİ

Disiplinli, otoriter ve iş odaklı yapısıyla ailede kontrolü elinde tutan Cihan, Oğlak burcunun düzen seven karakterini yansıtıyor. Akrep yükseleni ise ona karizma, sezgi ve cesaret katıyor.

ALYA ALBORA ~ KOVA GÜNEŞİ, YAY YÜKSELENİ

Özgürlüğüne düşkün, zeki ve asi bir karakter. Kova burcunun bağımsız ruhu Alya'yı belirgin kılarken Yay yükseleni eğlenceli, enerjik ve farklı kültürlerle açık yönünü güçlendiriyor.

SADAKAT ALBORA ~ ASLAN GÜNEŞİ, YENGEÇ YÜKSELENİ

Ailenin baskın, gururlu figürü Sadakat, Aslan'ın lider ruhunu taşıyor. Ancak Yengeç yükseleni, onun evine ve çocuklarına bağlı, korumacı yanını öne çıkarıyor.

KAYA ALBORA ~ KOÇ GÜNEŞİ, YAY YÜKSELENİ

Cesur, risk alan ve gözü kara bir karakter. Koç'un mücadeleci doğasıyla birleşen Yay yükseleni, Kaya'yı maceracı ve asi bir figüre dönüştürüyor.

NARE ALBORA ~ YENGEÇ GÜNEŞİ, AKREP YÜKSELENİ

Anaç ve duygusal yönüyle öne çıkan Nare, Yengeç'in kırılgan yapısını taşıyor. Akrep yükseleni ise ona güçlü sezgiler, tutku ve karizma katıyor.

ŞAHİN ALBORA ~ TERAZİ GÜNEŞİ, OĞLAK YÜKSELENİ

Adalet ve denge arayışıyla tanınan Şahin, Terazi'nin diplomatik yanını sergiliyor. Oğlak yükseleni ise onun sorumluluklarını ciddiyle üstlenmesini sağlıyor.

MİNE ~ İKİZLER GÜNEŞİ, KOÇ YÜKSELENİ

Zekâsı, manipülatif yönü ve merakıyla dikkat çeken Mine, İkizler'in değişken ruhunu taşıyor. Koç yükseleni ise ona cesaret, girişimcilik ve risk alma eğilimi kazandırıyor.

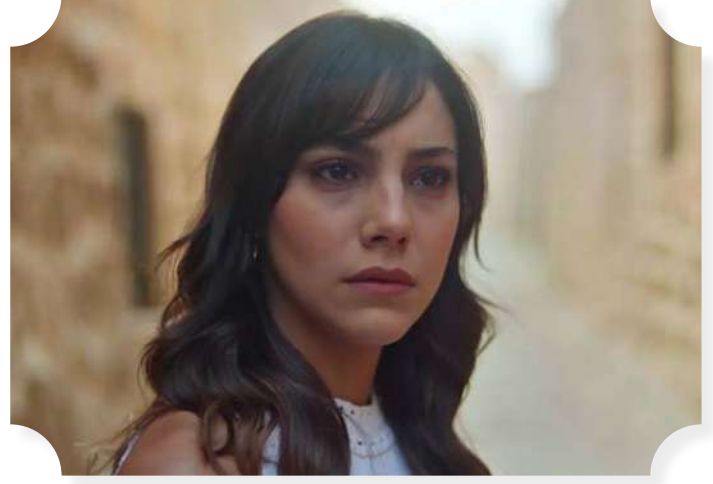
ECMEL ALBORA ~ OĞLAK GÜNEŞİ, ASLAN YÜKSELENİ

Ailenin güçlü direği Ecmel, Oğlak burcunun sorumluluk sahibi yanını temsil ediyor. Aslan yükseleni ise onu gururlu, otoriter ve karizmatik bir merkez figürü haline getiriyor.

DEMİR BAYBARS ~ AKREP GÜNEŞİ, BAŞAK YÜKSELENİ

Takıntılı, tutkulu ve kinci yönleriyle Akrep burcunun tipik özelliklerini yansıtan Demir, Başak yükseleniyle birlikte detaycı, planlı ve kontrolcü bir karakter çiziyor.

ZERRİN ALBORA ~ BALIK GÜNEŞİ, YENGEÇ YÜKSELENİ

Duygusal, fedakâr ve empati yeteneği yüksek bir karakter. Balık burcunun hassasiyetine eklenen Yengeç yükseleni, Zerrin'i aileye bağlı, korumacı ama inatçı biri haline getiriyor.

KADİR ~ BOĞA GÜNEŞİ, BALIK YÜKSELENİ

Sabırlı, sadık ve sahiplenici bir yapı sergileyen Kadir, Boğa burcunun güven arayışını taşıyor. Balık yükseleni ise onun duygusal, romantik ve hayal gücü yüksek tarafını ortaya çıkarıyor.

DENİZ ~ YAY GÜNEŞİ, İKİZLER YÜKSELENİ

Dizinin çocuk karakteri Deniz, enerjik, meraklı ve özgürlüğüne düşkün. Yay burcunun maceracı ruhu, İkizler yükseleniyle birleşerek onu sürekli sorgulayan ve öğrenmeye hevesli biri yapıyor.

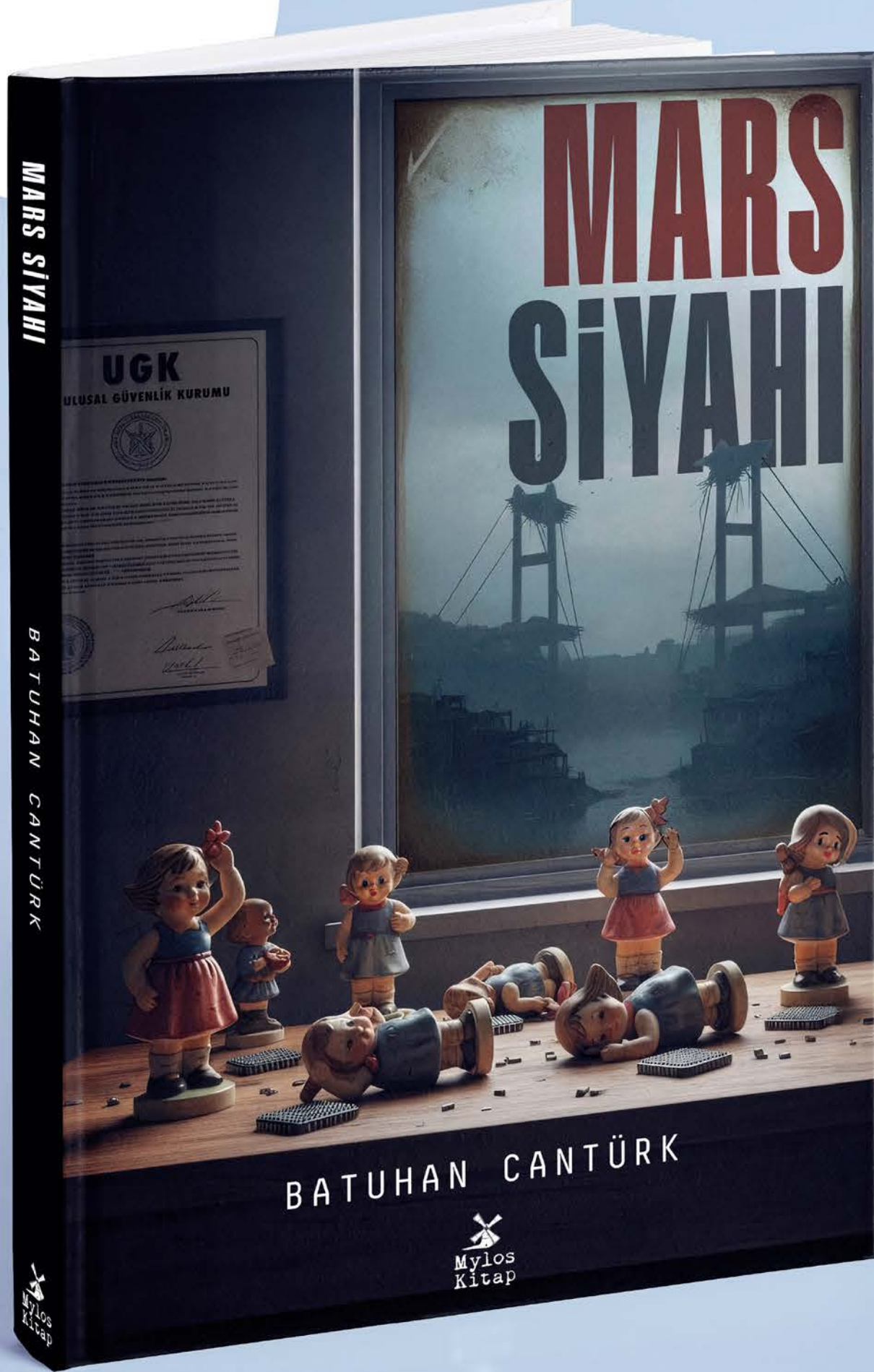

UĞUR ~ BAŞAK GÜNEŞİ, YENGEÇ YÜKSELENİ

Titiz, detaycı ve inatçı yönleriyle Başak burcunun tüm özelliklerini taşıyan Uğur, Yengeç yükseleni sayesinde aynı zamanda aileye bağlı, korumacı ve duygusal bir karakter olarak karşımıza çıkıyor.

MARS SİYAHİ, ZEKÂyla ÖRÜLMÜŞ BİR
POLİSİYE OLMANIN ÖTESİNDE GİZLİ KALAN
TRAYMALARIN, POLİTİK ÇÜRÜMENİN VE
ADALETİN SINIRLARININ ROMANI.

RAFLARDA

MUTLAKA OKUMANIZ GEREKEN 50 POLİSİYE YAZARINDAN BİRİ,
İTALYAN POLİSİYESİNİN USTASI ANDREA CAMILLERİ.

ANDREA CAMILLERİ İLE BÜTÜNLEŞMİŞ, TÜM DÜNYADA TANINAN
KOMİSER SALVO MONTALBANO.

RAFLARDA

mylosyayingrubu.com

/MylosKitap

/MylosKitap

/myloskitap